Περιοδος 2η,
Νο 9 Ιουνης '92
30 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδιδεται απο την Ομαδα «Εργατικη Δημοκρατια»

Σ' αυτο το φυλλο

● ΓΙΑ ΤΗΝ «ΛΥΣΗ» ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ σελ. 4
● ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ σελ. 5-6
● ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΟΔΗΓΩΝ σελ. 8
● ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ σελ. 9
● ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ σελ. 11

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

ΑΘΗΝΑ

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Μας υποσχονταν μια «Νεα Ταξη». Υποσχονταν να μας φερουν ειρηνη σταθεροτητα και ευημερια. Μας εφεραν ακομα περισσοτερους πολεμους, ακομα χειροτερη εξαθλιωση, ακομα μεγαλυτερη αβεβαιοτητα και ασταθεια.

Οι επεμβασεις των ιμπεριαλιστων στην Γιουγκοσλαβια την εχουν μετατρεψει σε σφαγειο. Τωρα προβλεπουν την εξαπλωση του σε ενα νεο γυρο Βαλκανικων Πολεμων. Τα βομβαρδιστικα που ισοπεδωσαν το Ιρακ για τα πετρελαια, ετοιμαζονται τωρα να δειξουν και στους Λιβυους τι θα πει «Νεα Ταξη». Οι Δημοκρατιες της πρωην ΕΣΣΔ αλληλοσπαραζονται καθως προχωρουν απο την βαρβαροτητα του σταλινισμου στην αγριοτητα των ανταγωνισμων της «ελευθερης αγορας».

Αντι για ευημερια, μας προσφερουν την χειροτερη παγκοσμια οικονομικη κριση απο το τελος του Δευτερου Παγκοσμιου Πολεμου. Φοβερες στατιστικες οπως οτι ενα στα πεντε παιδια πεθαινει πριν γινει πεντε χρονων βγαινουν με την ευκαιρια του Ριο στα μεσα μαζικης ενημερωσης. Εκατομυρια ανεργοι στιβαζονται στην Ευρωπη. Στην «υπερδυναμη», τις ΗΠΑ, 45 εκατομυρια ανθρωποι ζουν κατω απο το οριο της φτωχιας.

Αντι για τον «θριαμβο της Δυτικης Δημοκρατιας», η κριση τρεφει τον φασισμο, που βρυκολακιαζει μεσα στο υποτιθεμενο λικνο του πολιτισμου, την ΕΟΚ.

Προβλεψαν ακομα οτι φτανει το «τελος της ιστοριας», οτι η εργατικη ταξη δεν υπαρχει πια, οτι η θεωρια της ταξικης παλης ανηκει στο παρελθον.

Οσο κουφιες ηταν οι υποσχεσεις τους, τοσο γελοιες ηταν και οι προβλεψεις τους.

Εκατομυρια εργατες στην Γερμανια συγκλονισαν με το μεγαλυτερο απεργιακο κινημα των τελευταιων δεκαετιων την πιο δυνατη οικονομια της ΕΟΚ.

Η εξεγερση των καταπιεσμενων και πεινασμενων στο Λος Αντζελες αναγκασε τον Μπους να κανει στρατιωτικη εισβολη στην ιδια την δευτερη πολη της μητροπολης του καπιταλισμου.

Στην Αθηνα ο Μητσοτακης χρησιμοποιησε τα ΜΑΤ για να σπασει την απεργια των εργατων του Δημου. Ακομα και εδω, στην μικρη νοτια Κυπρο των «αριστων εργατικων σχεσεων», ο τελευταιος χρονος χαρακτηριζεται σαν χρονος «εντονης ταξικης αναμετρησης».

Εκεινος που βρισκεται σε κριση δεν ειναι η εργατικη ταξη και η ικανοτητα της να παλεψει. Ειναι οι καπιταλιστες, το βρωμικο συστημα και η ιδεολογια τους.

συνεχεια στην σελιδα 3

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΟΣΕ ΠΟΥ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΩΒΙΝΙΣΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Μεγαλωνει το κυμα συμπαραστασης προς τους συντροφους της ΟΣΕ που διωκονται για την εκδοση και την κυκλοφορια της παφλεττας "Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ, ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ". Τη διωξη εναντια στην ΟΣΕ εχουν καταγγειλει υπογραφοντας το ψηφισμα συμπαραστασης μεχρι τωρα δεκαδες εκλεγμενοι Συνδικαλιστες, Βουλευτες, μελη Δημοτικων Συμβουλιων, Δημοσιογραφοι, Πανεπιστημιακοι, Εκδοτες καθως και εκατονταδες αγωνιστες του εργατικου, φοιτητικου και μαθητικου χωρου.

Αναμεσα σε αυτους που υπογραψαν το ψηφισμα ειναι: ο Χαριλαος Φλωρακης του ΚΚΕ, ο Γρηγορης Γιανναρος βουλευτης του Συνασπισμου, Γιαννης Μπανιας Γραμματεας ΚΚΕεσ-ΑΑ, ο Δημητρης Δεσυλας ευρωβουλευτης του ΝΑΡ, ο προεδρος, ο γενικος γραμματεας και πολλα μελη της διοικησης της ΓΣΕΕ, ο προεδρος της ΟΤΟΕ (τραπεζοϋπαλληλοι), προεδροι γραμματεις και στελεχη των συνδικαλιστικων οργανωσεων των δημοσιων υπαλληλων, των δημοτικων υπαλληλων, των εκπαιδευτικων και αλλων πολλων εργατικων σωματειων και συνδικατων.

Εχει δημιουργηθει ηδη Επιτροπη Αλληλεγγυης με συμμετοχη του ΚΚΕ, του Συνασπισμου, και πολλων αλλων αγωνιστων της αριστερας. Προγραμματιζεται συναυλια συμπαραστασης στις 2 του Ιουλη και μια μεγαλητερη μεσα στο Σεπτεμβρη.

Η δικη των συντροφων της ΟΣΕ εχει οριστει για τις 18 Σεπτεμβρη. Αναμεσα στους μαρτηρες κατηγοριας ξεχωριζουν, ο "φυρερ" των φασιστων Κ. Πλευρης, αρχηγος του "κομματος της 4ης Αυγουστου", και ο Ν.Μαρτης πρωην υπουργος της ΝΔ, επισημος προσκεκλημενος στο συλλαλητηριο που οργανωσε το σωβινιστικο εοκαβητικο συναφι του γνωστου πραξικοπηματια Λουκη Παπαφιλιπου.

Η διωξη εναντια στους συντροφους της ΟΣΕ, οπως και η καταδικη των τεσσαρων αγωνιστων της Αντιπολεμικης Αντιεθνικιστικης Συσπειρωσης σε δεκαενια μηνες φυλακιση με τις ιδιες κατηγοριες εχει σαν στοχο να φυμωσει καθε αντιδραση στην εθνικιστικη και πολεμοκαπηλη πολιτικη της Νεας Δημοκρατιας στα Βαλκανια. Η κυβερνηση της Ν.Δ. επιμενει σε μια πολιτικη που αρνειται την υπαρξη ενος ολοκληρου λαου και προσπαθει με καθε τροπο να τον σβησει απο τον χαρτη.

Οι Μακεδονες ομως εχουν πισω τους δεκαετιες αγωνων, αρχικα εναντια στην Οθωμανικη Αυτοκρατορια (με την εξεγερση του Ηλιντεν εναντια στο Σουλτανο) και αργοτερα εναντια στους νικητες των Βαλκανικων Πολεμων που μοιρασαν αναμεταξυ τους τη Μακεδονια. Ολοι τους αρνηθηκαν την υπαρξη της Μακεδονικης εθνοτητας. Κατα τη διαρκεια του μεσοπολεμου οι Μακεδονες δεχτηκαν αγριες διωξεις απο τις αντιδραστικες κυβερνησεις τις Γιουγκοσλαβιας και της Βουλγαριας ενω η διχτατορια του Μεταξα τους επεφυλαξε ενα πραγματικο προγρομ. Στον εμφυλιο οι Μακεδονες συμμετειχαν με το μερος του Δημοκρατικου Στρατου, κατι που το πληρωσαν με νεους φοβερους διωγμους. Μεχρι σημερα δεν εχει επιτραπει στους Μακεδονες πολιτικους προσφυγες να γυρισουν πισω στην Ελλαδα.

Η υπερασπιση των δικαιωματων της Μακεδονικης μειονοτητας στην Ελλαδα, και η αναγνωριση του δικαιωματος στην αυτοδιαθεση της Μακεδονικης εθνοτητας ειναι η διεθνιστικη πολιτικη που μπορει να μπει φραγμος στον εθνικισμο και τον πολεμο. Αυτη την πολιτικη υπερασπιζεται η παφλεττα της ΟΣΕ "Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ, ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ" που διωκεται.

Η πρωτη εκδοση εχει εξαντληθει και κυκλοφορει ηδη η δευτερη. Σ' αυτη ο καθε αγωνιστης εργατης και νεολαιος θα βρει ενα οπλο για να παλεψει εναντια στον σωβινισμο που στη ν. Κυπρο συμπληρωνεται με μπολικο αντιτουρκισμο.

Ζητειστε την τωρα πριν εξαντληθει και η δευτερη εκδοση.

Μπορειτε να τη βρειτε στα βιβλιοπωλεια και οπου υπαρχουν συντροφοι που πουλουν την "Εργατικη Δημοκρατια".

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΚΑ ΚΑΙ Η «ΠΡΟΔΟΣΙΑ» ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Την πρωτη του Απριλη στα Περα Ορεινης, δασκαλα εβαλε μαθητη, να διαβασει μπροστα σ' ολοκληρο το σχολειο, εκθεση που εγραφε οτι ο Αντρεας Σακκας, ηταν προδοτης και γι' αυτο τον λογο εκτελεστηκε απο την ΕΟΚΑ. Σ' αυτο το σχολειο φοιτα και ο εγγονος του Αντρεα Σακκα.

Ο Αντρεα Σακκα, δολοφονηθηκε απο τους μασκοφορους του Γριβα στις 8 του Μαη το 1958. Μιλωντας στο μνημοσυνο του που εγινε στις 3 του περασμενου Μαη ο Γ. Γ του ΑΚΕΛ, Δ. Χριστοφιας απαντησε στην προκλητικη συμπεριφορα των σωβινιστων που προσπαθουν να δικαιολογησουν τις δολοφονιες των αριστερων απο την ΕΟΚΑ λεγοντας: «ο Γριβας, πιστος στο φανατικο αντικομμουνισμο του, αναζητουσε απλως αφορμες για να κτυπησει την Αριστερα, για να αναψει και στην Κυπρο εμφυλιο πολεμο ... με τις δολοφονιες στελεχων της Αριστερας... Και αν αποφευχθηκε ο εμφυλιος σπαραγμος αυτο ωφειλετε στον πατριωτισμο, την ψυχραιμια και την υπευθυνοτητα που εδειξε το ΑΚΕΛ, που αρνηθηκε να απαντησει στις δολοφονιες με το ιδιο νομισμα.» Την επομενη μαλιστα σε δηλωση του στο ΡΙΚ προχωρησε και ζητησε απο τους συνδεσμους της ΕΟΚΑ «να γινει ερευνα και ενας σωστος ηρεμος και νηφαλιος διαλογος ωστε να αποκατασταθει η μνημη των οποιων αδικοσκοτωμενων ανθρωπων».

Οι γυναίκες των αριστερών πολιτικών κρατουμένων σε πινακιδοφορία το 1956 έξω από το διοικητήριο και τα δικαστήρια στη Λευκωσία (Πλατεία Σεραγίου) ζητούν κατάργηση των στρατοπέδων, λευτεριά στους πολιτικούς κρατουμένους, κατάργηση των εκτάκτων μέτρων κ.ά.

Φυσικα η αντιδραση των συνδεσμων της ΕΟΚΑ που εχουν εξαπολυσει μια επιθεση προδοσιολογιας εναντια στο ΑΚΕΛ ηταν εντονη. Οι εφημεριδες ιδιαιτερα του σωβινιστικου τυπου για πολλες μερες φιλοξενουσαν ανακοινωσεις τους που προσπαθουσαν να αποδειξουν οτι μελη του ΑΚΕΛ συνεργαστηκαν με τους αγγλους αποικιοκρατες.

Οσες τετοιες ανακοινωσεις και να βγαλουν ομως ειναι αδυνατο να καλυψουν και να δικαιολογησουν τις δολοφονιες των αγωνιστων της αριστερας απο την ΕΟΚΑ.

Πολλα στελεχη μελη και οπαδοι του ΑΚΕΛ δολοφονηθηκαν απο τα πρωτοπαληκαρα του Γριβα. Εκτος απο τον Σακκα, ο Μενοικος, ο Ττοφαρης, ο Πετρου, ο Στυλιανου, ο Ματσουκος, η Μαρια Χαριτου, ο Χατζη Μιχαηλ, ο Καττος, ο Μικρασιατης, ο Ορνιθαρης, ο Ιωαννου, ο Κλεανθους, ο Πολυτεχνης, ο Τσαρος, η Δεσπουλλα Κατσουρη, ο Πιστολα, ο Πελος, ο Κουνης. Ενω δεκαδες ειναι οι περιπτωσεις τραυματισμων, απο πυροβολισμους, ξυλοδαρμους και κακοποιησεις.

Σημερα ειναι αρκετα γνωστο οτι τα θυματα της ΕΟΚΑ αναμεσα στους αγγλους αποικιοκρατες ηταν λιγοτερα απο οτι τα θυματα της αναμεσα στους τουρκοκυπριους και τους αριστερους.

Το δολοφονικο μισος του Γριβα και τα σχεδια του για να κτυπησει την αριστερα αποκαλυπτονται και σε μια επιστολη που εστειλε στον Ανθιμο με ημερομηνια 25 Γεναρη ' 58: «Οι κομμουνισται ειναι οι αντιπαλοι μας, ειτε το θελουμε ειτε οχι. Ενδεικνυται να τους εξοντωσουμε ως πολιτικην οντοτητα, ωστε να μην ειναι πλεον υπολογισιμος, δυνάμενη δια των αποφασεων της να επιρεαζει το εθνικον ζητημα οπως συνεβαινε μεχρι τουδε».

Το ΑΚΕΛ που αφησε την πρωτοπορεια του αντιαποικιακου αγωνα στον φασιστα Γριβα και που η μονη κριτικη που ειχε για την ΕΟΚΑ ηταν η μορφη του αγωνα που διαλεξε, ειναι δυσκολο να δωσει πειστικες απαντησεις στην κριτικη για αποχη απο τον αντιαποικιακο αγωνα.

Το προβλημα με τον αγωνα της ΕΟΚΑ δεν ηταν **μονο** η μορφη του, το ανταρτικο, αλλα κυρια ο στοχος του, η Ενωση. Ενας τετοιος στοχος ηταν σιγουρο οτι θα οδηγουσε στην αντιδραση των τουρκοκυπριων και θα οξυνε την εθνικη διαμαχη και την συγκρουση των δυο κοινοτητων.

Ωστοσο, υπηρχαν τοτε δυνατοτητες για την εμφανιση ενος αντιαποικιακου κινηματος που θα παλευε οχι μονο εναντια στους αποικιοκρατες αλλα ταυτοχρονα και για την απαλλαγη απο την ντοπια αρχουσα ταξη, τους αστους και τους τσιφλικαδες της εκκλησιας. Ενα τετοιο κινημα που θα εβαζε σαν προοπτικη του να προχωρησει τον αντιαποικιακο αγωνα για ανεξαρτησια μεχρι την σοσιαλιστικη επανασταση, θα μπορουσε να ενωσει τους εργαζομενους και τους καταπιεσμενους των δυο κοινοτητων σε ενα κοινο μετωπο.

Για ενα τετοιο κινημα θα επρεπε να παλεψει με καθε μεσο η αριστερα και οχι απλα να υποστηριξει την ταχτικη του «πολιτικου αγωνα» για να πετυχει τον ιδιο στοχο με την ΕΟΚΑ, την Ενωση.

Οι κοινοι απεργιακοι αγωνες ελληνοκυπριων και τουρκοκυπριων εργαζομενων, τις δεκαετιες του 30 και 40, καθως και η υιοθετηση απο τους πρωτους κυπριους κομμουνιστες ενος προγραμματος που μιλουσε για »το ενιαιο αντιαγγλικο μετωπο Ελληνων και Τουρκων« που θα παλευε «για την ανεξαρτησια της Κυπρου υπο μια Εργατοαγροτικη κυβερνηση» (Νεος Δημοκρατης, Γεναρης 1925) δειχνουν οτι αυτο δεν ηταν μια ουτοπια αλλα μια πραγματικη δυνατοτητα.

Μαιρη Σελλα

Τα 13 σημεια και η ελληνοκυπριακη υποκρισια

Πριν απο μερικες βδομαδες εγινε στην βουλη συζητηση για το ψηφισμα 750 του ΟΗΕ και τις ιδεες του Μπουτρος Γκαλι για το κυπριακο. Στην συζητηση επαναληφθηκε για ακομα μια φορα και η μυθολογια γυρω απο την αναθεωρηση των 13 σημειων του συνταγματος απο το Μακαριο το Νιοβρη του 1963. Ο Λυσσαριδης μιλωντας για τα 13 σημεια ειπε: «αλλοιμονο αν δεν ειχαμε το δικαιωμα να κανουμε προτασεις προς τους τουρκοκυπριους».

Για χρονια τωρα ολοκληρη η ελληνοκυπριακη πολιτικη ηγεσια προβαλλει το ισχυρισμο οτι η αναθεωριση του συνταγματος, με τα 13 σημεια, ηταν μια «ειλικρινης» προσπαθεια για να ξεπεραστουν τα προβληματα που δημιουργουσε το «διαιρετικο» και «ανεφαρμαστο» συνταγμα.

Η πραγματικοτητα ειναι ακριβως το αντιθετο. Η αναθεωρηση δεν ειχε σκοπο να «καλυτερεψει» το συνταγμμα για να βοηθησει στο «συνεταιρισμο» ε/κ και τ/κ αστων, αλλα να το υπονομεψει με τελικο στοχο την ενωση με την Ελλαδα. Το σχεδιο «Ακριτας» ειχε ετοιμαστει απο την ε/κ αρχουσα ταξη και μετα απο την αναθεωρηση του συνταγματος προβλεπε την καταγγελια της Συνθηκης Εγγυησεως και τελικα την ανακυρηξη της ενωσης.

Οσο «καλο» και να ηταν ενα συνταγμα δεν θα μπορουσε να ικανοποιει και να εξυπηρετει απολυτα τα ανταγωνιστικα συμφεροντα και των ελληνοκυπριων και των τουρκοκυπριων αστων. Τονιζοντας ποσο κακο ηταν το συνταγμα, η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη κρυβει τα πραγματικα αιτια της συγκρουσης που ειναι ο εντονος ανταγωνισμος αναμεσα στην ελληνοκυπριακη και τουρκοκυπριακη αρχουσα ταξη για την κυριαρχια στο νησι. Κρυβει ακομα την πραγματικοτητα για την οικονομικη και κοινωνικη ανισοτητα που υπηρχε αναμεσα στις δυο κοινοτητες, που καθοριζε τους τουρκοκυπριους σαν πολιτες δευτερης κατηγοριες, που δεν ειχαν προοπτικες ανεληξης, που εκαναν τις χειροτερες δουλειες και επερναν τους χειροτερους μισθους. Μια πραγματικοτητα που εθρεψε το μισος και τον σωβινισμο αναμεσα σε ελληνοκυπριους και τουρκοκυπριους, οσο τιποτα αλλο.

Η προσπαθεια των ελληνοκυπριων αστων να χρησιμοποιησουν το συνταγμα προς οφελος τους και σε βαρος των αντιπαλων τους των τουρκοκυπριων αστων, σημερα ομολογειται και επισημα. Ο Τασος Παναγιδης, γενικος διευθυντης του υπουργειου εξωτερικων, σε συνεντευξη του στην Χαραυγη στις 28/7/91, περιγραψε την κατασταση απο την πλευρα των ε/κ με τα ακολουθα λογια:

«Ηταν τα πρωτα χρονια της Δημοκρατιας. Ηταν η περιοδος που οι Τουρκοι μετειχαν στην κυβερνηση της Κυπριακης Δημοκρατιας και ηταν η εποχη που διεφανη οτι οι Συμφωνιες της Ζυριχης-Λονδινου δεν μπορουσαν να δουλεψουν προς ωφελος της Κυπριακης Δημοκρατιας και του Κυπριακου Λαου... τα δικαιωματα που δοθηκαν στην Τουρκοκυπριακη κοινοτητα ηταν πολυ μεγαλα...».

Αυτος ο ανταγωνισμος και η διαμαχη αναμεσα σε ελληνοκυπριους και τουρκοκυπριους, με την στηριξη παντοτε των αντιστοιχων μητερων πατριδων, για κυριαρχια πανω στη Κυπρο ηταν που μετατραπηκε το τελος του 63 σε ενοπλη αντιπαραθεση, και οδηγησε στους πολεμους που ακολουθησαν το ' 64 το ' 67 και το ' 74. Ειναι μια διαμαχη που ειχε και εχει και σημερα αντιδραστικο χαρακτηρα, οχι μονο απο την πλευρα της τουρκοκυπριακης αρχουσας ταξης και της τουρκιας αλλα και απο την «δικη» μας πλευρα. Μεχρι το ' 74 η «δικη» μας πλευρα ηταν ο κυριος επιτιθεμενος και ο καταπιεστης των τουρκοκυπριων. Αυτη ειχε κυρια την πρωτοβουλια και αποφασιζε ποσο και ποτε να τεντωσει το σχοινι. Αυτο εκανε και με τα 13 σημεια του Μακαριου. Οπως αναφερει ο Ν. Κρανιδιωτης στο βιβλιο του «Ανοχυρωτη Πολιτεια, Κυπρος» 1960-1974: «*Το τελικο ομως πληγμα στην Δικοινοτικη Δημοκρατια των Συμφωνιων της Ζυριχης-Λονδινου εδωσε το Δεκεμβριο του 1963 η αποφαση του αρχιεπισκοπου να τροποποιησει το Συνταγμα ...*»

Σιγουρα οι ε/κ αστοι δεν περιμεναν απο τους τ/κ να παραδωσουν μεσα απο οποιεσδηποτε συνομιλιες τα δικαιωματα που τους αναγνωριζε το συνταγμα. Εχοντας ομως, οι ελληνοκυπριοι αστοι, εν το μεταξυ παραβιασει χωρις συνεπειες το συνταγμα, αρνουμενοι χωριστους δημους για τους τ/κ, και στηριγμενοι στην οικονομικη τους κυριαρχια και στις ενοπλες ομαδες του Γιωρκατζη, του Σαμψων και του ιδιου του Λυσσαριδη, ενοιωθαν αρκετα δυνατοι και ετοιμοι ωστε να προχωρησουν στο επομενο βημα τους, την αναθεωρηση του συνταγματος, για να εδρεωσουν την κυριαρχια τους στο νησι. Ειναι υποκρισια του χειριστου ειδους σημερα να δηλωνουν οτι εκεινες τους οι ενεργειες, αποτελουσαν απλως προτασεις προς τους τουρκοκυπριους, και ασκηση του δημοκρατικου δικαιωματος μεσα στα πλαισια ενος δημοκρατικου διαλογου.

Σταυρος Σιδερας

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

«Ανανεωση» του Σταλινισμου ή Επαναστατικη Αριστερα;

συνεχεια απο σελ. 1

Ειναι μια κριση τοσο βαθεια που τωρα πια μπορει να την δει ακομα και η ευρωπαϊκη σταλινικη αριστερα. Ιδιαιτερα αποκαλυπτικο για το τι σημαινει αυτο ειναι το αρθρο του Δ. Χριστοδουλιδη στην «Χαραυγη» της 1ης Ιουνη. Ενω , γραφει *«ο πανικος οδηγουσε απο υποχωρηση σε υποχωρηση και η περιοδος 1990-92 ... κοντεψε να παρασυρει, να εξαφανισει την Μαρξιστικη ιδεολογια και απο την Δ. Ευρωπη»* ωστοσο *«καπου στις αρχες του 1992 ... αρχισε η πορεια ανακτησης του Ηθικου... καπου η αποτυχια της νεας οικονομικης πολιτικης στις πρωην Σοσιαλιστικες χωρες, καπου η Μονο-Παντοκρατορικη συμπεριφορα ΗΠΑ, τελος καπου η κατα μετωπον επιθεση του Κεφαλαιου εναντια στους εργαζομενους, ολα μαζι συνετελεσαν στο Μεγα γεγονος - να αρχισει να συνερχεται η Μαρξιστικη Αριστερα της Ευρωπης»*.

Ειναι μια κριση τοσο αγρια που οπως γραφει ο Χριστοδουλιδης, επετρεψε να αρχισει «η πορεια ανακτησης του Ηθικου» των σταλινικων κομματων. Νοιωθουν πως μπορουν τωρα να πουν οτι «Ο εκσυγχρονισμενος ρεαλιστικος Σοσιαλισμος - Κομμουνισμος ειναι το μελλον της Ανθρωποτητας»

Οσα και να λεει, οσα και να υποσχεται, αυτα που εκανε οχι μονο πριν την καταρρευση των σταλινικων καθεστωτων, αλλα και μετα, και σημερα ακομα, δειχνει οτι το μελλον που η σταλινικη αριστερα μπορει να προσφερει στην ανθρωποτητα δεν ειναι καλυτερο απο αυτα που προσφερε στο παρελθον.

Μπορει το ΑΚΕΛ να αποστασιοποιειται σημερα απο τον Γκορμπατσωφ οταν αυτος αγκαλιαζεται και φιλιεται με τους πιο αντιδραστικους διεθνης ηγετες. Αλλα οταν ο Γκορμπατσωφ προσπαθησε να λυσει τα οικονομικα προβληματα της σταλινικης αρχουσας ταξης και του σοβιετικου κρατικου καπιταλισμου χρησιμοποιωντας τις μεθοδους της «ελευθερης αγορας» εναντια στην εργατικη ταξη, το ΑΚΕΛ εβλεπε την περεστροϊκα σαν μια κοσμοϊστορικη προσπαθεια «για διορθωση των παρεκλισεων απο τις Λενινιστικες αρχες»

Μπορει να μιλουν σημερα για την «Μονο-Παντοκρατορικη συμπεριφορα των ΗΠΑ», αλλα πριν λιγα μολις χρονια εβλεπαν τις συναντησεις του Μπους με τον Γκορμπατσοφ σαν κατι που θα κατεληγε στην «δημιουργια ενος συστηματος συνολικης ασφαλειας ικανου να οδηγησει στην επιλυση των οικουμενικων προβληματων και να εξασφαλισει διαρκη ειρηνη.»

Δυο μηνες μετα που εγραφε αυτα η «Χαραυγη», ξεσπασε η κριση στον Κολπο. Εκει η υποστηριξη του Γκορμπατσωφ στην πολιτικη των ΗΠΑ εδειξε τι ειδους «διαρκη ειρηνη» μπορουσε να προσφερει η συνενοηση των υπερδυναμεων. Το ιδιο το ΑΚΕΛ, μαζι με τις υπολοιπες πολιτικες δυναμεις, υποστηριξε την «εφαρμογη των αποφασεων του ΟΗΕ για το Ιρακ» που ανοιξε τον δρομο σε μια απο τις πιο βαρβαρες ιμπεριαλιστικες επιδρομες. Ουτε η πιεση της αγανακτησης της βασης τους απο αυτον τον πολεμο δεν τους εκανε να αλλαξουν την εθνικιστικη πολιτικη τους. Συνεχισαν ως το τελος να υποστηριζουν τους «συμμαχους» και την επιδρομη τους ζητωντας «ιση μεταχειρηση Κυπρου-Κουβεϊτ».

Μπορει σημερα να το παιζουν αντιιμπεριαλιστες με την αντιθεση τους στο εμπαργκο των ΗΠΑ και της ΕΟΚ εναντια στην Σερβια και να υποστηριζουν τον Μιλοσεβιτς. Ομως αυτη η πολιτικη δεν εχει καμμια σχεση με τον αντιιμπεριαλισμο. Η υποστηριξη του Μιλοσεβιτς συνεχιζεται απο την εποχη που τις σφαγες του υποστηριζαν και οι Δυτικοι. Ειναι μια υποστηριξη που ταιριαζει γαντι με τα συμφεροντα της «αδελφης» ελληνικης και της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης.

Μπορει ο Χριστοδουλιδης να βλεπει οτι χαρη στην «κατα μετωπο επιθεση του Κεφαλαιου εναντια στους εργαζομενους συνερχεται η Μαρξιστικη Αριστερα». Αλλα οταν οι εργοδοτες και η κυβερνηση εδω κανουν την κατα μετωπο επιθεση τους με τις απειλες των λοκ-αουτ και τα χτυπηματα των κεκτημενων, η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια, οχι μονο της δεξιας αλλα και της αριστερας, χαραμιζει την διαθεση και αγωνιστικοτητα της εργατικης ταξης για χαρη της «εργατικης ειρηνης» και της «οικονομιας του τοπου», τα κερδη δηλαδη των κεφαλαιοκρατων.

«Η Σημαια, το συμβολο της Νεας Μαρξιστικης Αριστερας» κατα τον Χριστοδουλιδη, ειναι οι «Πανανθρωπινες αξιες», «η Ειρηνη, η Δημοκρατια, η Προοδος, η Ελευθερια, η Κοινωνικη Δικαιοσυνη που στοχευει στην ευημερια των λαων, το σεβασμο των ανθρωπινων δικαιωματων, της ανθρωπινης ελευθεριας και αξιοπρεπειας.»

Ακομα το 17ο Συνεδριο στο οποιο ο Χριστοφιας δηλωνε οτι «παραμενουμε πιστοι στον σοσιαλισμο και τον μαρξισμο», ηταν και το Συνεδριο που δηλωνε οτι «Πρεπει να δοθει προτεραιοτητα στις πανανθρωπινες αξιες και στην λυση των οικουμενικων προβληματων, που **απειλουν ολες τις ταξεις**, ολα τα εθνη και ολα τα κρατη στον ιδιο βαθμο και επομενως προσλαμβανουν **υπερταξικο χαρακτηρα**.».

Αυτα δεν μπορουν να εχουν καμμια σχεση με μαρξιστικη αριστερα. Μπορει να τα βρει κανεις στα προγραμματα και τις διακυρηξεις των περισσοτερων σοσιαλδημοκρατικων ακομα και κεντροδεξιων κομματων. Δεν προκειται για καμμια «νεα» μαρξιστικη αριστερα, αλλα για ανανεωση της σταλινικης ιδεολογιας της ταξικης συνεργασιας και του εθνικισμου. Ο «μαρξισμος» της «ανανεωμενης» σταλινικης αριστερας μπορει να αναφερεται σε οτιδηποτε αλλο, εκτος απο την καρδια του μαρξισμου, που ειναι η εργατικη ταξη και η ταξικη παλη.

Ο μαρξισμος ειναι η θεωρια που ξεσκεπαζει το οτι ζουμε σε μια κοινωνια χωρισμενη σε ταξεις με αντιθετα συμφεροντα, που βρισκονται σε ανειρηνευτο πολεμο, ο οποιος δεν μπορει να τελειωσει παρα μονο με την ανατροπη της καπιταλιστικης αρχουσας ταξης, την κυριαρχια της εργατικης ταξης και τον σοσιαλισμο. Για αυτο ο μαρξισμος ειναι η θεωρια των οργανωσεων και των κομματων που παλευουν για αυτη την ανατροπη.

Σημερα, μαζι με τους κινδυνους για πολεμους, για οικολογικη καταστροφη, για εμφανιση του φασισμου, που εχει φερει η κριση του καπιταλισμου, ξαναεμφανιζεται και μια αγωνιστικη παγκοσμια εργατικη ταξη. Ξαναεμφανιζονται και οι ευκαιριες για το χτισιμο μιας πραγματικα μαρξιστικης αριστερας. Μιας επαναστατικης αριστερας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

ΣΤΟΧΟΣ £2,000 ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ '92

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Η εφημεριδα "Εργατικη Δημοκρατια" μεσα στα λιγα πρωτα φυλλα της δευτερης της περιοδου που ξεκινησε περυσι τον Αυγουστο, εχει κιολας δωσει τις μικρες και μεγαλες μαχες της.

Η ομαδα μας συνεχισε να δινει μεσα απο την εφημεριδα την ιδια μαχη εναντια στο σωβινισμο που δινουμε απο το 1979.

Η εφημεριδα "Εργατικη Δημοκρατια" πρωτοστατει στη δημιουργια κινηματος συμπαραστασης στους τουρκοκυπριους του νοτου και στηριζει με ολες τις δυναμεις της, την "Επιτροπη Υπερασπισης των Δικαιωματων των Τουρκοκυπριων" του νοτου.

Οργανωσε καμπανια, εναντια στην αποφυλακιση του τουρκοφαγου Σαμψων που εχει γινει συμβολο του σωβινιστικου κινηματος.

Στηριξε ολες τις εκδηλωσεις επαναπροσεγγισης και παλευει για το χτισιμο της φιλιας και της εμπιστοσυνης αναμεσα στους εραζομενους των δυο κοινοτητων.

Ειναι η εφημεριδα που υποστηριξε με συνεπεια, ολους τους αγωνες των εργαζομενων εναντια στ' αφεντικα. Που παλεψε με τους απεργους του τσιμεντοποιειου Βασιλικου με τους δασκαλους, τους μηχανικους και πιλοτους, τους νοσοκομους, τους εργαζομενους στις Βασεις. Που εδωσε το παρων της στη μαχη για το τριανταοχταωρο με καλεσμα για κοινο μετωπο ολων των εργαζομενων σε μια γενικη απεργια σαν απαντηση στα λοκ- αουτ και την επιθεση των εργοδοτων. Που σταθηκε μεχρι το τελος στο πλευρο των οικοδομων, που υποστηριξε τις απεργιες των λιμενεργατων, των οδηγων λεοφωρειων.

Ειναι η εφημεριδα που παλευει για το σοσιαλισμο απο τα κατω, για την ανατροπη αυτου του βρωμικου καπιταλιστικου συστηματος που γεννα τους πολεμους, την καταπιεση και την εξαθλιωση. Που μπορει να νοιωθει δικαιωμενη γιατι σταθηκε απο την πρωτη της εκδοση το '79 εναντια στον σταλινισμο και υποστηριζε οτι τα καθεστωτα στην ΕΣΣΔ και τα κρατη της Α. Ευρωπης δεν ειχαν καμμια σχεση με τον σοσιαλισμο.

Η εκδοση μιας επαναστατικης εφημεριδας εχει πολλες δυσκολιες, αναμεσα στις οποιες η οικονομικη ειναι απο τις πιο σημαντικες. Η εκδοση της "Εργατικης Δημοκρατιας" στηριζεται αποκλειστικα στην εθελοντικη εργασια και τις εισφορες των μελων και των υποστηριχτων της. Χωρις αυτη δεν μπορει να υπαρξει.

Ξεκιναμε αυτη την οικονομικη εξορμηση με στοχο να μαζεψουμε £2,000 για να αγορασουμε τεχνικο εξοπλισμο που θα μας βοηθησει στην καλυτερη και γρηγοροτερη εκδοση της εφημεριδας. Θελουμε να κανουμε την "Εργατικη Δημοκρατια", εφημεριδα του καθε αγωνιστη εργατη, του καθε νεολαιου του καθε αντισωβινιστη. Να ξερει οτι θα τη βρει σταθερα καθε πρωτη Παρασκευη του μηνα στα περιπτερα και κοντα του σε καθε μαχη που θα δινει εναντια στα αφεντικα και τον σωβινισμο.

Για να το πετυχουμε αυτο χρειαζομαστε τη δικη σας βοηθεια και ενισχυση. Μπορειτε να μας βοηθησετε αγοραζοντας την εφημεριδα σε τιμη ενισχυσης, μια λιρα, 50 σεντ. Αν η εφημεριδα σας αρεσει, αν εκφραζει τις προσδοκιες και τους προβληματισμους σας, αν σας βοηθησε με καποιες απαντησεις στις μικρες και μεγαλες μαχες που δινετε καθημερινα στο εργοστασιο, το γραφειο, το σχολειο τοτε αγοραστε αλλη μια και δωστε την σε ενα συναδελφο, σε ενα φιλο σας. Μπορειτε να παρετε κουπονια οικονομικης ενισχυσης ή να μας ενισχυσετε διασκεδαζοντας σε παρτυ οικονομικης ενισχυσης που οργανωνουμε.

Ηδη το πρωτο παρτυ με το οποιο ανοιξαμε αυτη την οικονομικη εξορμηση μαζεψε ενα ποσο 237 λιρων. Ευχαριστουμε οσους συντροφους και φιλους συμβαλαν σ' αυτη την επιτυχια. Ηταν μια πολυ καλη αρχη. Ας της δωσουμε μια ακομα καλυτερη συνεχεια.

«ΛΥΣΗ» ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ

ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

Ενα απο τα συνθηματα που φωναζονταν στο τελευταιο σωβινιστικο συλλαλητηριο στο Ληδρα Παλλας ηταν το «Οχι Ομοσπονδια - η Κυπρος δεν θα γινει Γιουγκοσλαβια».

Οι εξαλλοι εθνικιστες, εοκαβητατζιδες και φασιστες απο τους οποιους αποτελειται το απορριπτικο μετωπο εχουν δικη τους «δεσμη ιδεων» για το Κυπριακο. Θελουν ταχα να εμποδισουν ενα γιουγκοσλαβικο μακελειο στην Κυπρο με τις μεθοδους φασιστων οπως ο Λε Πεν στην Γαλλια: Το μεγαλυτερο προβλημα τους με την «δεσμη ιδεων Γκαλι» ειναι οτι «παρασιωπα το θεμα των εποικων», τους οποιους θελουν να διωξουν ολους, αδιαφορωντας για την ανθρωπινη τραγωδια. Το τι σκεφτονται να κανουν με τους ιδιους τους τουρκοκυπριους μπορει να το καταλαβει κανεις απο το συνθημα που κυριαρχησε στα πανω της εκδηλωσης: «Η Κυπρος ειναι Ελληνικη».

Στην πραγματικοτητα η σωβινιστικη πολιτικη του απορριπτικου μετωπου ειναι ο συντομοτερος δρομος για την «γιουγκοσλαβοποιηση» της Κυπρου, για να ξαναμπουμε στην κολαση του πολεμου και των εθνικιστικων συγκρουσεων.

Ομως και η πολιτικη των «ενδοτικων» αντιπαλων τους εχει καθε πιθανοτητα να γινει απλα ενα πιο μακρυ μονοπατι για το ιδιο φριχτο τερμα.

ΛΥΣΗ ΠΟΙΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ;

Για το απορριπτικο μετωπο οπως και για τους «ενδοτικους», το προβλημα για το οποιο πρεπει να βρεθει «λυση» δεν ειναι ουτε οι αγνοουμενοι ουτε οι προσφυγες, ουτε οποιουδηποτε ειδους «ανθρωπινα δικαιωματα».

Οι προσφυγικοι συνοικισμοι με τα μιζερα σπιτακια της λεγομενης «ανετης προσωρινοτητας» γειτονευουν με τα παλατια της αρχουσας ταξης που τοσο «ενδιαφερεται» για τα «ανθρωπινα δικαιωματα» των εργαζομενων προσφυγων. Οσο για δικαιωματα οπως αυτο της ελευθερης επικοινωνιας, η ΚΥΠ και το κρατος γενικα δινουν αμεσως να καταλαβουν στους λιγους τουρκοκυπριους που πιστεψαν στα λογια ή αναγκαστηκαν για αλλους λογους να ερθουν στο νοτο ποσο κουφιες ειναι αυτες οι διακυρηξεις.

Για τους αστους, απορριπτικους και «ενδοτικους», το προβλημα που πρεπει να λυθει, δεν εχει καμμια σχεση με την «δικαιη, βιωσιμη και ειρηνικη λυση» που μας πιπιλουν. Αφορα το πως θα μοιραστουν τελικα οι αρχουσες ταξεις την κυριαρχια πανω στην Κυπρο. Ο καβγας για θεματα οπως οι πλειοψηφιες που θα απαιτουνται στην ομοσπονδιακη βουλη ή για την «εκ περιτροπης προεδρια», δεν εχει τιποτα να κανει με δημοκρατια. Εχει να κανει με τον ποσο ελεγχο θα εχει καθε μια απο τις αντιπαλες αρχουσες ταξεις πανω σε ζωτικες για αυτες λειτουργιες του ομοσπονδου κρατους οπως οι φορολογιες, οι δασμοι, τα αναπτυξιακα εργα, το εξωτερικο εμποριο.

«ΑΠΑΝΕΜΟ ΛΙΜΑΝΙ»

Για την εργατικη ταξη ομως, το προβλημα σημερα ειναι ο κινδυνος πολεμου και εθνικιστικων συγκρουσεων. Ειναι πραγματικα, με τελειως διαφορετικο τροπο φυσικα απο αυτον των σωβινιστων, ο κινδυνος να γινει η Κυπρος Γιουγκοσλαβια.

«Η εμμονη του Αρχιεπισκοπου και οσων τυχον τον ακολουθουν, στην πορεια κατα της ομοσπονδιας που αρραγε θα μας οδηγησει; ***Μηπως στο απανεμο λιμανι της λυσης και σωτηριας της Κυπρου; Η μηπως στα φουρτουνιασμενα νερα του μονιμου, και νομιμου ισως, διαχωρισμου του νησιου και του λαου μας;»***

Τετοια ρωτουσε η «Χαραυγη» στις 21 Μαη. Αυτη η ιδεα, οτι οι αστοι μπορουν με μια υπογραφη να εξασφαλισουν στην εργατικη ταξη ενα «απανεμο λιμανι», ειναι μια σκετη κοροϊδια, εξισου με την προπαγανδα των απορριπτικων οτι μια τετοια υπογραφη θα σημαινει «καταστροφη». Αυτη την στιγμη, ακομα και στην απιθανη στην περιοδο που περνουμε περιπτωση υπογραφης μιας συμφωνιας την οποια οι δυο πλευρες θα εχουν καθε διαθεση να την λειτουργησουν, αυτη την συμφωνια απειλει να την τιναξει στον αερα το απορριπτικο κινημα, που θεριευει σημερα πατωντας πανω στον σωβινισμο που εχτισαν στο παρελθον οι ιδιοι οι σημερινοι «ενδοτικοι» πολιτικοι.

Ομως ακομα και αν ξεπεραστουν ολα αυτα, το αν θα ειναι «βιωσιμη» και «λειτουργησιμη» η οποιαδηποτε λυση εξαρταται απο παραγοντες τελειως εξω απο τον ελεγχο των αστων. Οι λογοι που χωρες οπως η Γιουγκοσλαβια βουτηχτηκαν στο αιμα των εθνικων συγκρουσεων, ενω τελευταια αντιμετωπιζουν κινδυνους εθνικων ταραχων ακομα και δυτικες ευρωπαϊκες χωρες, πολυ λιγο εχουν να κανουν με τα συνταγματα τους ή αν ειναι ομοσπονδιες συνομοσπονδιες κλπ. Η ιστορια ειναι παντου παρομοια. Τα αφεντικα, μπροστα σε μια βαθεια οικονομικη κριση, προσπαθουν να σωθουν σε βαρος καποιων αλλων κομματιων της αρχουσας ταξης και συγχρονως να διασπασουν την εργατικη ταξη και να στρεψουν την οργη της εναντια σε εργαζομενους αλλων εθνοτητων.

Δεν υπαρχει τιποτα που να κανει την Κυπρο, ειτε αυτη ειναι ενωμενη ειτε διαιρεμενη, ατρωτη απο οικονομικες κρισεις ή τις αρχουσες ταξεις στο νησι απροσβλητες απο τον πειρασμο να δοκιμασουν παρομοιες τακτικες.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ Η ΚΥΠΡΟΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ

Για την εργατικη ταξη η λυση στο προβλημα της γιουγκοσλαβοποιησης της Κυπρου δεν βρισκεται βεβαια στην «ελληνικη Κυπρο» του σωβινιστικου απορριπτισμου. Ουτε ομως και στη πιστη στις υποσχεσεις των «ενδοτικων» για τον παραδεισο που δηθεν μας περιμενει αν τα βρουν οι ΗΠΑ, το Συμβουλιο Ασφαλειας (και της σφαγης στον Κολπο) του ΟΗΕ και οι αρχουσες ταξεις της Ελλαδας, της Τουρκιας και της Κυπρου. Η μονη λυση ειναι ο αγωνας της εργατικης ταξης να μην αφησει τον σωβινισμο να στεριωσει μεσα της.

Με ή χωρις την «λυση», οσο πιο δυνατη η «εθνικη ενοτητα» των εργατων με τα αφεντικα, τοσο πιο ευκολο για την ταξη των καπιταλιστων να παρασυρει τους εργαζομενους στον πολεμο και τις εθνικες συγκρουσεις.

Αντιθετα, οσο δυναμωνει η ταξικη παλη, τοσο αδυνατιζει ο εθνικισμος μεσα στην εργατικη ταξη. Για τους επαναστατες, η απαντηση στις κινδυνολογιες ολων των πλευρων για την «λυση» ειναι η εθνικη ειρηνη στα συνορα, ο ταξικος πολεμος στα εργοστασια, στα γιαπια, στα γραφεια.

Αγγελος Νικολαου

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΥΣ ΞΥΛΟΦΟΡΤΩΝΕΙ ΑΝΕΝΟΧΛΗΤΗ

Με νεα καταγγελεια της που εστειλε η "Επιτροπη Υπερασπισης των Δικαιωματων των Τουρκοκυπριων" του νοτου στον γενικο εισαγγελεα καταγγελει ενα νεο περιστατικο κακοποιησης τουρκοκυπριου απο την αστυνομια:

Στις 26/4/92 ο τουρκοκυπριος Canbulat Mehmet ηρθε απο τη β. Κυπρο στο νοτο με σκοπο να εγκατασταθει. Στις 27/4/92 επισκεφτηκε τον αστυνομικο σταθμο Λεμεσου για να δηλωσει τη προθεση του να εγκατασταθει στη Λεμεσο. Αμεσως τεθηκε υπο κρατηση σε κελλι, μενοντας χωρις τροφη για ολοκληρη τη μερα. Την επομενη μερα αστυνομικοι του σταθμου του επιτεθηκαν με βρισιες και απειλες και τον ξυλοφορτωσαν αγρια. Οταν τελικα αφεθηκε ελευθερος, του τονιστηκε να ξαναπαει την επομενη μερα στην αστυνομια για να τον βοηθησουν δηθεν να βρει δουλεια. Την επομενη ο Canbulat Mehmet ξαναπηγε στον αστυνομικο σταθμο, αντι ομως της βοηθειας που του υποσχεθηκαν, τρεις αστυνομικοι τον εκλεισαν σ' ενα δωματιο, τον ακινητοποιησαν στο πατωμα, του καλυψαν το προσωπο μ' ενα μπουφαν, και αρχισαν να τον κτυπουν με κλωτσιες και γροθιες. Επισης του προκαλεσαν εγκαυματα με τσιγαρο. Σε ολη τη διαρκεια του ξυλοδαρμου τον πιεζαν να υπογραψει δηλωση οτι επιθυμει να επιστρεψει στην Β. Κυπρο και φωναζαν επανηλημενα "Τα Τουρτζια δεν τα θελουμε στην απ' εδω πλευρα". Επισης τον απειλησαν οτι αν εγκατασταθει στην Ν. Κυπρο θα τον σκοτωσουν.

Περιστατικα σαν κι' αυτο εχουν καταντησει τροπος ζωης για τους τουρκοκυπριους του Νοτου και εντεινονται ολο και περισσοτερο τον τελευταιο καιρο. Οι καθημερινες τους μετακινησεις γινονται με τον φοβο και την αγωνια των παρακολουθησεων και των παρενοχλησεων της αστυνομιας. Στις χειρωτερες περιπτωσεις, που δεν ειναι ελαχιστες, οι παρενοχλησεις αυτες καταληγουν στη συλληψη τους χωρις ενταλμα και στον ξυλοδαρμο τους.

Δυο προηγουμενες καταγγελειες που εκανε η επιτροπη για παρενοχλησεις και απειλες κατα του τουρκοκυπριου Engin Besim στον γενικο εισαγγελεα πηραν την στερεοτυπη απαντηση "οτι συμφωνα με σχετικη εκθεση της Αστυνομιας δεν φαινεται να ευσταθουν". Φυσικα η αστυνομια, που κατηγορειται σαν υπευθυνη για τις παρενοχλησεις των τουρκοκυπριων τι θα ελεγε; Ναι τους παρενοχλω. Στην περιπτωση του Canbulat Mehmet τα σημαδια απο τα καψιματα των τσιγαρων και τα χτυπηματα που δεχτηκε τα ειδε πολυς κοσμος και υπαρχουν και σε φωτογραφιες που τραβηχτηκαν αμεσως μετα τον ξυλοδαρμο. Ελπιζουμε ο γενικος εισαγγελεας αυτη τη φορα να μπει στο κοπο να τις δει και να ρωτησει και τα θυματα ή την επιτροπη πριν μας απαντησει οτι "συμφωνα με σχετικη εκθεση της αστυνομιας δεν ευσταθουν" και αλλα παρομοια.

Η περιπτωση του Mehmet οπως και οι τοσες και τοσες προηγουμενες περιπτωσεις που εχουν καταγγελθει απο την εφημεριδα μας και την "επιτροπη υπερασπισης των δικαιωματων των τουρκοκυπριων", δεν ειναι μεμονωμενα περιστατικα. Ειναι το αποτελεσμα μιας πολιτικης καταπιεσης και διακρυσεων σε βαρος των τουρκοκυπριων που ακολουθουσε απο παλια η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη και η κυβερνηση και την συνεχιζουν μεχρι σημερα. Ειναι μια πολιτικη που τους αντιμετωπιζει σαν πολιτες δευτερης κατηγοριας, που δεν τους αναγνωριζει κανενα δημοκρατικο δικαιωμα, που τους αντιμετωπιζει σαν φτηνο εργατικο δυναμικο. Ειναι η ιδια πολιτικη που οδηγησε στις σφαγες των τουρκοκυπριων το 63-64, το 67 ακομα και το '74.

Η εξαρση του σωβινισμου και του μαχητικου απορριπτισμου που προωθειται απο ολο το αντιομοσπονδιακο εθνικιστικο συναφι εχει κανει σημερα ακομα χειροτερη την κατασταση των τουρκοκυπριων που ζουν στο νοτο. Σε μια τετοια εποχη η υπερασπιση των δημοκρατικων δικαιωματων των τουρκοκυπριων παιρνει ακομα μεγαλητερη σημασια. Ειναι ενα αποφασιστικο βημα υπερ της επαναπροσεγγισης και ενα χτυπημα στον σωβινισμο. Η "Επιτροπη Υπερασπισης των Δικαιωματων των Τουρκοκυπριων" του νοτου εχει ηδει κανει δυο ανοιχτες εκδηλωσεις στη Λεμεσο και προγραμματιζει μια τριτη στη Λευκωσια στις 26 του Ιουνη.

Καθε δημοκρατης, καθε ειλικρινης υποστηρικτης της επαναπροσεγγισης πρεπει να υποστηριξει τα δικαιωμτα των τουρκοκυπριων του νοτου και να βοηθησει την δουλεια της επιτροπης. Οσοι σημερα νοιωθουν αηδιασμενοι απο την εξαρση του σωβινισμου, οσοι θελουν να αντιδρασουν στις φασιστικες προκλησεις που επεβαλαν το κλεισιμο του "χωρις πλαισια" που πετυχαν την αποφυλακιση του Σαμψων που βρωμιζουν τους τοιχους των σχολειων με τις ναζιστικες σβαστικες μπορουν και πρεπει να ενισχυσουν την επιτροπη.

Αυτη η Επιτροπη, σημερα, μπορει και πρεπει να μετατραπει σε ενα πολο γυρο απο τον οποιο μπορει να χτιστει ενα κινημα επαναπροσεγγισης που να δωσει μια μαζικη απαντηση στην ανοδο του σωβινισμου.

Μαρια Ρωσσιδου

Η «ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΩΝ» ΟΡΓΑΝΩΝΕΙ:

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΘΕΜΑ: Η ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ Τ/Κ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Παρασκευη 26 Ιουνη στην Μπουατ '72 ωρα 8 μμ

χτιριο ΠΕΟ, Λευκωσια.

Συντονιστης: Αντρεας Κουκουμας, βουλευτης του ΑΚΕΛ

«ΚΟΙΝΗ ΚΙΝΗΣΗ» - ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ

«Η καθε πλευρα να ξεσκεπασει τους δικους της δολοφονους»

Δημοσιευουμε αρθρο που μας εστειλε ο τουρκοκυπριος αριστερος Hurrem Tulga, Ο Hurrem συμμετειχε στην εκδοση της τουρκοκυπριακης αριστερης εφημεριδας *Ozgurluk*. Για την δραση του, του εγινε βομβιστικη επιθεση στο αυτοκινητο του. Ειναι απο τα ιδρυτικα στελεχη της *«Ομαδας Επαφης για μια Ομοσπονδη και Ανεξαρτητη Κυπρο»*, γνωστης στους ελληνοκυπριους σαν *«Κοινη Κινηση Ελληνοκυπριων και Τουρκοκυπριων για μια Ομοσπονδη και Ανεξαρτητη Κυπρο»*

Η «Ομαδα Επαφης για μια Ανεξαρτητη και Ομοσπονδη Κυπρο», δεν υπαρχει σημερα σαν κινημα. Το γεγονος ειναι ιδιαιτερα σημαντικο δεδομενου οτι στοχος ειναι η επαναπροσσεγιση των απλων Ελληνοκυπριων και Τουρκοκυπριων

Η «Ομαδα Επαφης» εδειξε γι' ακομα μια φορα κατι που ολοι γνωριζουμε: Οτι δεν αρκει ενα προγραμμα. Οτι εξισου σημαντικη ειναι η επιλογη ή η διαμορφωση ανθρωπων που να συμφωνουν μ' αυτο το προγραμμα.

Ενω, λοιπον, κεντρικη αρχη και στοχος ηταν η δημιουργια ενος ανεξαρτητου κινηματος πολιτων που να βρισκεται εξω απο καθε επισημη πολιτικη και ελεγχο, η «Ομαδα Επαφης» απο πολυ νωρις μπηκε κατω απο τη σκια της επισημης πολιτικης και των Αρχων. Η καθε συζητηση, η καθε αποφαση, η καθε κινηση γινοταν με φοβο μηπως και η «Ομαδα Επαφης» θα συγκρουοταν με την μια ή την αλλη επισημη πολιτικη και τις Αρχες (μ' αυτο δεν εννοω το φοβο της καταστολης, αλλα την ιδεολογικη απροθυμια που πηγαζε μεσα απο τις αποψεις μελων της «Ομαδας Επαφης»).

Πρεπει να παρατηρησω οτι η αγωνια της Τουρκοκυπριακης πτερυγας της «Ομαδας Επαφης» να μη ερθει σε ρηξη με την πολιτικη και την κηδεμονια των κομματων (ιδιαιτερα του Ρεπουπλικανικου Κομματος και του κομματος «Νεα Κυπρος») ορισε τελικα τις αρχες και την πολιτικη της. Με αποτελεσμα η «Ομαδα Επαφης» να μην ειναι πια ενα κινημα ανεξαρτητων πολιτων.

Αυτο ειναι ολο; Οχι! Οι αρχες των Ηνωμενων Εθνων, οι σχετικες με το κυπριακο συμφωνιες και οι αλλαγες στις διεθνεις σχεσεις και ισορροπιες υπηρξαν παραγοντες που η Τουρκικυπριακη πτερυγα δεν μπορεσε να ξεπερασει και να δρασει ανεξαρτητα απ' αυτους.

Εμφανιστηκαν αναμεσα μας εκπροσωποι κομματων, οργανωσεων και κρατων που μαζι τους κουβαλησαν και την πολιτικη τους. Αυτοι δεν ηταν επισημα εκπροσωποι κομματων, οργανωσεων κλπ. Στην πραξη ομως αυτο ακριβως ηταν. (Πρεπει να πω, για να ειμαι δικαιος, οτι σαν τουρκοκυπριακο μπλοκ αυτο που μας ενωνε ηταν η αντιθεση μας στον Ντενκτας).

Μπορουμε να πουμε με βεβαιοτητα οτι η «Ομαδα Επαφης» σπρωχτηκε να γινει φερεφωνο συγκεκριμενων δυναμεων - που εκτεινονται απο το κομμα «Νεα Κυπρος» μεχρι το ΑΚΕΛ, απο τις πρεσβειες των ΗΠΑ και της Αγγλιας μεχρι τον Βασιλειου - και οτι επαψε στην ουσια να ειναι αυτο που ισχυριζοταν οτι ειναι.

Hurrem Tulga

Αυτο ειναι ολο; Σιγουρα οχι. Θα περιμενε κανεις απο αυτους που ξεκινησαν μ' ενα τοσο σοβαρο σκοπο οπως ειναι η επαναπροσεγγιση οτι θα ειχαν πολλες εισηγησεις για την υλοποιηση του. Δεν ειχαν ομως και ουτε μπορουσε να ειχαν. Οπως αναφερα και πιο πανω, ενας απο τους λογους ηταν ο φοβος, που υπηρχε και στις δυο πλευρες, της συγκρουσης με την επισημη πολιτικη και τις Αρχες. Ενας δευτερος λογος ομως ηταν οτι αυτοι που «δεν τολμουσαν να το ρισκαρουν» και που, παρα τις διακηρυξεις τους, στηριζαν τις ελπιδες τους σε κρατικες πρωτοβουλιες, ηταν πολυ περισσοτεροι απ' οτι νομιζαμε.

Σαν αποτελεσμα το κινημα, και στις δυο πλευρες δεν υλοποιησε το προγραμμα δρασης και τους στοχους του.

Η καχυποψια που υπαρχει αναμεσα στις δυο κοινοτητες δεν μπορει να ξεπεραστει απλα μεσα απο πολιτικη που περιοριζεται σε ερμηνειες. Χρειαζονται στοχοι και συγκεκριμμενη δραση για την πραγματωση αυτων των στοχων.

Δεν πρεπει να ξεχνουμε οτι φτασαμε στη σημερινη κατασταση οχι μονο σαν αποτελεσμα της διαμαχης αναμεσα σ' αυτους που βρισκονται και σημερα στην εξουσια, αλλα και σαν αποτελεσμα εγκληματων στα οποια σπρωχτηκαν και οι δυο κοινοτητες. Για ν' απαλλαγουμε απο αυτη τη κληρονομια πρεπει να βαλουμε σε κινηση μια νεα ιστορικη διαδικασια. Η καθε πλευρα πρεπει να ξεσκεπασει τους δικους της δολοφονους. Καθε πολιτικη που δεν εχει αυτο σαν αφετηρια της δεν προσφερει ουτε και το ελαχιστο στην επαναπροσεγγιση και την κοινη οργανωση.

Συχνα ακουγεται η αποψη: «Ας καταληζουμε πρωτα σε καποια συμφωνια στο κυπριακο, και μετα μπορουμε να λυσουμε ολα τα υπολοιπα προβληματα». Δεν ειναι ομως ζητημα πολιτικης το να προβαλλεται η συμφωνια στο κυπριακο σαν η αρχη και το τελος, σαν κατι ξεχωρο απ' ολα τα υπολοιπα προβληματα και την πολιτικη; Δεν ειναι ζητημα πολιτικης το να βρισκεται κανεις σε τροχια γυρω απο τα Ηνωμενα Εθνη, τις ΗΠΑ, την Αγγλια, την Ελλαδα, την Τουρκια και τους συμμαχους τους στο νησι.

Εμεις που βαλαμε μπρος για μια ανεξαρτητη και ομοσπονδη Κυπρο πολυ συντομα ανακαλυψαμε οτι αυτο που διατηρηθηκε ηταν μονο η ομοσπονδιακη πτυχη. Γι' ακομα μια φορα, οι απλοι πολιτες εμειναν εξω απο το παιγνιδι. Οι κυβερνητες στο νησι και στο εξωτερικο θριαμβευσαν.

Ελπιζω αυτες οι σκεψεις να φανουν χρησιμες σ' αυτους που ειναι ετοιμοι να το «ξαναρισκαρουν».

Παζαρεμα για την «λυση» ή επαναπροσεγγιση χωρις ορους

Η «Κοινη Κινηση» οπως γραφει ο Hurrem, δεν υπαρχει πια. Τον λογο της αποτυχιας της μπορουμε να τον επισημανουμε στην πρωτη κιολας παραγραφο του αρθρου του. Μπορει ο Hurrem, οπως και αλλοι που συμμετειχαν σε αυτην, να εβλεπαν οτι «στοχος ηταν η επαναπροσεγγιση». Αλλα απο την αλλη το ονομα της κινησης φανερωνε οτι στοχος της ηταν η «Ανεξαρτητη και Ομοσπονδη Κυπρος».

Πραγματι, παρολο που οταν ξεκινησε το ' 88 με μια συναντηση ελληνοκυπριων και τουρκοκυπριων στο Βερολινο, παρουσιαστηκε απο τα ενδοτικα μεσα ενημερωσης και θεωρηθηκε μεσα στον αριστερο χωρο σαν μια πρωτοποριακη προσπαθεια για επαναπροσεγγιση, η ιδια η δραση της ποτε δεν ξεπερασε την προσπαθεια για μια «Ανεξαρτητη και Ομοσπονδη Κυπρο». Οπως διαπιστωνει και ο Hurrem στο αρθρο του, κυρια προσπαθεια της «Κοινησης» καταληξε να ειναι να βοηθησει απο τα παρασκηνια την επιτευξη μιας συμφωνιας στο Κυπριακο. Να αναπαραγει τελικα σε επιπεδο αριστερων (και οχι μονο) διανοουμενων τον διακοινοτικο διαλογο, να κανει κατωτερου επιπεδου διπλωματια, με στοχο την περιφημη «λυση του Κυπριακου».

Η αποτυχια της «Κοινης Κινησης» ειχε παρομοιες αιτιες με την αποτυχια των ιδιων των διακοινοτικων συνομιλιων. Δεν καταφεραν να κανουν ουτε καν εναν διαφορετικο διαλογο απο τον γνωστο μας διακοινοτικο διαλογο που γινεται αναμεσα στις κυβερνησεις. Στην πραγματικοτητα μετεφεραν μεσα στην «Κοινη Κινηση» το παζαρεμα που γινεται αναμεσα στις διαφορες πολιτικες δυναμεις και τις κυβερνησεις των δυο κοινοτητων.

Χαρακτηριστικα, οταν ο Κατσαμπας παρουσιασε στην τηλεοραση στις 29 Σεπτεμβρη του ' 89 τρια απο τα βασικα ελληνοκυπριακα στελεχη της, αυτοι μας περιεγραψαν πως οταν οι τουρκοκυπριοι ζητουσαν να παραμεινουν καποια τουρκικα στρατευματα, οι ελληνοκυπριοι χρησιμοποιησαν «το αντεπιχειρημα... οτι κυταξτε αν μεινουν στρατευματα μας αναγκαζεται να δεχθουμε την προταση που λεει να ερθει μεραρχια στην Κυπρο»

Η επισημη ενδοτικη πολιτικη παρουσιαζει την επαναπροσεγγιση αναμεσα στους απλους ανθρωπους των δυο κοινοτητων σαν απαραιτητη για την επιτυχια του παζαρεματος για την «λυση». Στην πραγματικοτητα η προσπαθεια για μια ειλικρινη επαναπροσεγγιση ερχεται σε αντιθεση με το παζαρεμα.

ΠΡΟΝΟΜΙΑ

Το παζαρι αφορα τα προνομια που θα διατηρησει ή θα αποκτησει με την «λυση» η αρχουσα ταξη καθε κοινοτητας καθως και οι «αδελφες» αρχουσες ταξεις στην Ελλαδα και την Τουρκια. Και ουτε μπορει να ειναι αλλοιως, γιατι αυτο ειναι το μονο που μπορει να ενδιαφερει τις αντιπαλες αρχουσες ταξεις που χειριζονται το ζητημα.

Η επαναπροσεγγιση απο την αλλη δεν μπορει να γινει χωρις να εχει σαν «αφετηρια», οπως πολυ σωστα γραφει ο Hurem, οτι «η καθε πλευρα πρεπει να ξεσκεπασει τους δικους της δολοφονους», τους δικους της καταπιεστες, εκεινους που εχουν επιτεθει στην αλλη κοινοτητα. Χωρις αυτο δεν υπαρχει περιπτωση να δημιουργηθει εμπιστοσυνη αναμεσα στα λαϊκα στρωματα των δυο πλευρων.

Μπορει ομως να γινεται παζαρεμα για την «λυση» απο τους ιδιους που θελουν να κανουν ενα τετοιο ξεσκεπασμα; Η, καλυτερα, μπορει να γινεται με ειλικρινεια ενα τετοιο ξεσκεπασμα, ενω συγχρονως αυτοι που ξεσκεπαζουν συμμετεχουν και στο παζαρεμα για την «λυση», για το τι ειδους θα ειναι αυτη η «Ανεξαρτητη και Ομοσπονδη Κυπρος»; Κατι τετοιο ειναι αδυνατο. Θα ειναι σαν ενα παζαρεμα στο οποιο η καθε πλευρα κανει οτι μπορει για να δυσκολεψει την θεση της, να αδυνατισει τα επιχειρηματα της και την διαπραγματευτικη της θεση.

Οσο πιο καθαρα ξεσκεπαζουν οι ελληνοκυπριοι οτι η δικη τους πλευρα φερθηκε και συνεχιζει να φερεται επιθετικα απεναντι στην τουρκοκυπριακη πλευρα, τοσο θα αδυνατιζουν τα επιχειρηματα της ελληνοκυπριακης πλευρας οταν ζητα ισχυροτερο κεντρικο κρατος, δηλαδη αυξημενη δυναμη της ελληνοκυπριακης πλευρας. Οσο πιο καθαρα ξεσκεπαζουν οι τουρκοκυπριοι την αντιδραστικοτητα του «προστατη» τους, της Τουρκιας και του τουρκικου στρατου, τοσο πιο πολυ θα αδυνατιζουν τα επιχειρηματα τους για «εγγυησεις της Τουρκιας», για την «αναγκη» παραμονης τουρκικων στρατευματων,

Ετσι η ελληνοκυπριακη πλευρα της «Κοινης Κινησης» οχι μονο δεν ξεσκεπαζε «τους δικους της δολοφονους», αλλα καταφευγε σε χοντρα ψεμματα. Στην συνεντευξη που αναφεραμε πιο πανω, μελος της «Κινησης» περιεγραψε πως οι τουρκοκυπριοι «Εχουν την εντυπωση οτι ακομα οι ελληνοκυπριοι προσβλεπουν στην Ενωση», αλλα οταν οι ελληνοκυπριοι τους παρουσιασαν «εισηγησεις σοβαρες και πειστικες» που «αποδεικνυαν ... γιατι οι ελληνοκυπριοι εχουν ξεπερασει αυτο το προβλημα τοτε πειστηκαν». Στην πραγματικοτητα, οι τουρκοκυπριοι που μαθαινουν τι κανει και λεει η εκκλησια και οι διαφοροι «συνδεσμοι αγωνιστων» στο νοτο, πεισθηκαν μαλλον για την ελλειψη ειλικρινειας των ελληνοκυπριων.

ΣΥΝΟΡΑ

Να αγωνιζεσαι για ειλικρινη επαναπροσεγγιση σημαινει οτι οταν εχεις να διαλεξεις αναμεσα στο να πολεμησεις για να φυγουν οι διαχωριστικες γραμμες και τα κρατικα συνορα στην γη, ή τα συνορα στα μυαλα των απλων εργαζομενων στις δυο πλευρες, δηλαδη η δυσπιστια και η εχθρα αναμεσα τους, εσυ διαλεγεις το δευτερο. Αν δεν πουμε στους τουρκοκυπριους εργαζομενους οτι τους απλωνουμε το χερι ανεξαρτητα απο το αν αυτο θα βοηθησει στην δημιουργια μιας «ανεξαρτητης και ομοσπονδης Κυπρου», οτι θα συνεχιζουμε να τους το απλωνουμε ακομα και στην περιπτωση που αυτο εμποδιζει τους στοχους της ελληνοκυπριακης πλευρας για μια «λυση» στα μετρα της, δεν προκειται να προωθησουμε την φιλια. Τουλαχιστον η ηγεσια οποιασδηποτε επαναπροσεγγιστικης κινησης, αν θελει να πετυχει κατι ουσιαστικο, πρεπει οι ελληνοκυπριοι να δηλωνουν, και να το πιστευουν, οτι θεωρουν την φιλια των απλων ανθρωπων των δυο κοινοτητων πανω απο την οποιαδηποτε προσπαθεια για ενοποιηση της Κυπρου, και οι τουρκοκυπριοι πανω απο οποιαδηποτε προσπαθεια για διατηρηση της διαιρεσης της Κυπρου. Γιατι αυτα τα δυο (η ενωμενη Κυπρος για τους ελληνοκυπριους, η διαιρεμενη για τους τουρκοκυπριους) ειναι η βαση του σωβινισμου που η επαναπροσεγγιση πρεπει να εχει σαν στοχο να πολεμησει. Αυτο, δεν το εβλεπε ετσι η ηγεσια της «Κοινης Κινησης».

Την ωρα παντως που η «Κοινη Κινηση» ή η «Ομαδα Επαφης» προσπαθουσαν να συμφωνησουν για την «λυση» του Κυπριακου, αλλα, οπως παρατηρει ο Hurem, δεν ειχαν «εισηγησεις για την υλοποιηση» του στοχου της επαναπροσεγγισης, εμεις σαν Εργατικη Δημοκρατια, καναμε μικρες αλλα πραγματικες ενεργειες για αυτη την υλοποιηση. Ειμαστε εκεινοι που επιμενουμε απο το 1979 οτι επαναπροσεγγιση σημαινει η καθε πλευρα να καταγγειλει τους «δικους της» δολοφονους. Το βιβλιο «Το Κυπριακο» που εκδοσαμε το 1988 κανει ακριβως αυτο. Οταν υποστηριξαμε τον Γ. Παρπα, εναν ελληνοκυπριο που φυλακιστηκε επειδη αρνηθηκε σαν επαναπροσεγγιστης να παει στις ασκησεις της εθνοφρουρας, αυτο ενθουσιασε την «Ομαδα Επαφης» αλλα ενοχλησε την «Κοινη Κινηση», που δεν θελησε να τον δεχτει σαν μελος.

Ακομα και μελη της «Ομαδας Επαφης» οπως ο Hurrem Tulga, που ειδαν τα αποτελεσματα αυτης της πολιτικης, συνεχιζουν να εχουν αυταπατες οτι μπορει να βρεθει καποιος τροπος να βολευτει το κυνηγι της «ανεξαρτητης και ομοσπονδης Κυπρου» και η επαναπροσεγγιση, οτι μπορει να γινει μια νεα «Κοινη Κινηση» που να τα καταφερει καλυτερα απο την παλια.

Αλλα ο δρομος που πρεπει να ακολουθησει οποιος ενδιαφερεται πραγματικα για την επαναπροσεγγιση, ειναι διαφορετικος. Για τους ελληνοκυπριους υπαρχει τωρα η «Επιτροπη για την Υπερασπιση των Δικαιωματων των Τουρκοκυπριων» του νοτου. Φυσικα αυτην δεν την αγαπανε ουτε το κρατος, ουτε η τηλεοραση ουτε οι δεξιοι «ενδοτικοι». Δεν βοηθα την ελληνοκυπριακη πλευρα στο παζαρι για την «λυση». Αλλα με πολυ λιγοτερες φανφαρες απο την «Κοινη Κινηση» εχει κιολας πετυχει πολυ περισσοτερα για την επαναπροσεγγιση.

Η πλατφορμα της ειναι απλη: υπερασπιση των δημοκρατικων δικαιωματων των τουρκοκυπριων στο νοτο, και επαναπροσεγγιση. Που σημαινει οχι συνεργασια αλλα ξεσκεπασμα και συγκρουση με τον σημαντικοτερο φορεα του σωβινισμου της δικης μας πλευρας, το κρατος. Τετοιες πρωτοβουλειες και απο τις δυο πλευρες μπορουν να οδηγησουν και στην δημιουργια μιας πραγματικα επαναπροσεγγιστικης κινησης ελληνοκυπριων και τουρκοκυπριων.

Η ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΡΙΟ

ΠΡΩΤΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Η ΔΙΑΣΚΕΨΗ κορυφης του Ριο, που προβληθηκε σαν "η τελευταια ευκαιρια για να σωθει ο πλανητης απο τη μολυνση του περιβαλλοντος", κατεληξε σ' ενα μεγαλο φιασκο.

Ο πρωταγωνιστης της Διασκεψης Τζωρτζ Μπους αρνηθηκε να υπογραψει καθε συνθηκη που θα επηρεαζε τα συμφεροντα του αμερικανικου κεφαλαιου, ισχυριζομενος οτι "η οικονομια των ΗΠΑ δεν αντεχει τις ακραιες περιβαλλοντικες προτασεις".

Το μονο που υποσχεθηκε ο Μπους ηταν το πενιχρο ποσο των $150 εκατομμυριων για την διασωση των δασων του Αμαζονιου. Με βαση ομως τους υπολογισμους των Ηνωμενων Εθνων, για να εμποδιστει η παρα περα οικολογικη καταστροφη του πλανητη χρειαζονται $125 δισεκατομμυρια το χρονο. Το ποσο μοιαζει να ειναι αστρονομικο. Αξιζει ομως να το συγκρινουμε με τα $950 δισεκατομμυρια που φετος θα ξοδευτουν για στρατιωτικους εξοπλισμους σ' ολο το κοσμο, ή με τα $2 δισ. που ο Μπους ξοδευε αλυπητα καθε μερα για να σκορπισει τον θανατο και την καταστροφη στον Περσικο Κολπο.

"Αν η Διασκεψη δεν κατανοει την πολιτικη ισορροπια, οικολογια-οικονομια, τοσο το χειροτερο γι' αυτην", δηλωσε κυνικα ο Μπους.

ΑΚΑΚΙ

Υποκριτικη ομως ηταν και η παρουσια του Βασιλειου στη Διασκεψη για το περιβαλλον. Στο Ριο πρωτο του μελημα ηταν να συναντηθει με τους διαφορους "ισχυρους της γης" για να προωθησει τα συμφεροντα των Ελληνοκυπριων καπιταλιστων στο κυπριακο.

Πολλοι μπορει ν' αναρωτηθουν: Ποια θα μπορουσε να ηταν η συμβολη του Βασιλειου, της 'μικρης μας Κυπρου', στην οικολογικη διασωση του πλανητη; Η μονη πραγματικη και χειροπιαστη διασταση αυτου του ερωτηματος ειναι: Τι κανει ο Βασιλειου και η κυβερνηση του στο Ακακι και στους Ακακιωτες;

Επιτρεπει στο βαφειο RAINBOW να συνεχιζει να μολυνει το υπεδαφος και να δηλητηριαζει την περιοχη και τους κατοικους της. Οταν οι Ακακιωτες προσπαθησαν να διαμαρτυρηθουν η αστυνομια τους ξυλοφορτωσε και τους εσυρε στα δικαστηρια.

Η λογικη του Βασιλειου δεν διαφερει καθολου απο την λογικη του Μπους: Αν οι Ακακιοτες δεν κατανοουν την πολιτικη ισορροπια, οικολογια-οικονομια, τοσο το χειροτερο γι' αυτους.

Στο Ριο, ο Μπους, ο Μεϊτζορ, ο Κολ, ο Βασιλειου, κλπ., προσπαθησαν να μας πεισουν οτι νοιαζονται για το περιβαλον. Αυτο ειναι ενα χοντροϊδεστατο ψεμα. Οι διαφοροι αρχηγοι κρατων και οι επικεφαλης του "επιχειρηματικου κοσμου" που μαζευτηκαν στο Ριο δεν ειναι παρα οι πραγματικοι αιτιοι για την οικολογικη καταστροφη και την πεινα που μαστιζει τα 4/5 του πλανητη.

Υπερπληθυσμος;

Το επιχειρημα που συχνα προβαλλεται για να στηριχτει η αποψη οτι οι φυσικοι ποροι της γης υφιστανται υπερβολικη εκμεταλλευση ειναι ο υπερπληθυσμος. Και ομως. Εκατονταδες χιλιαδες ανθρωποι πεθαινουν καθε χρονο απο τη πεινα ενω η παραγωγη γεωργικων αγαθων σημερα αυξανεται με ρυθμο πολυ μεγαλυτερο απ' οτι ο πληθυσμος της γης.

Τα αιτια της πεινας στον κοσμο ειναι κοινωνικα και οχι "φυσικα". Εκατομμυρια τονοι προϊοντων βασικης διατροφης καταστρεφονται καθε χρονο στην Ευρωπη και στις ΗΠΑ για να διατηρηθουν οι τιμες σε επιπεδα που αποφερουν το μεγαλυτερο δυνατο κερδος στους καπιταλιστες.

Ο καπιταλισμος, επειδη ακριβως ειναι ενα συστημα που βασιζεται στον ανταγωνισμο, δεν μπορει να δωσει λυση στη μολυνση του περιβαλλοντος, στην πεινα και στην εξαπλωση των επιδημιων.

Ουτε και οφειλεται η σημερινη κατασταση στην τεχνολογικη αναπτυξη. Αντιθετα, αυτη εχει συμβαλει στο γενικο ανεβασμα του βιοτικου επιπεδου. Ειναι ο τροπος που χρησιμοποιειται η τεχνολογια που ευθυνεται για την μολυνση, αφου βαζει σαν μοναδικο της στοχο το κερδος και μονο το κερδος.

Η λυση των προβληματων της πεινας και της οικολογικης καταστροφης μονο ριζικη μπορει να ειναι. Η παλη της εργατικης ταξης εναντια σ' αυτους που μας δηλητηριαζουν καθημερινα για να μεγαλωνουν συνεχως τα κερδη τους. Η παλη για την ανατροπη του καπιταλισμου απο την εργατικη ταξη θα καθαρισει τον πλανητη απο ολα τα σκουπιδια του: τους καπιταλιστες, τους ανταγωνισμους τους, την μολυνση και την πεινα. Ενα συστημα βασισμενο στις αναγκες των ανθρωπων και που ελεγχεται απο τους ιδιους τους εργατες ειναι η μονη απαντηση στην κριση του περιβαλλοντος.

Κυκλοφορει στην Κυπρο απο τις εκδοσεις Εργατικη Δημοκρατια η μεταφραση της παμφλεττας του αγγλου σοσιαλιστη Duncan Blackie "ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΣΕ ΚΡΙΣΗ - ΠΟΙΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ;" Μπορειτε να την προμηθευτητε απο τα γραφεια μας, ή απο κεντρικα βιβλιοπωλεια

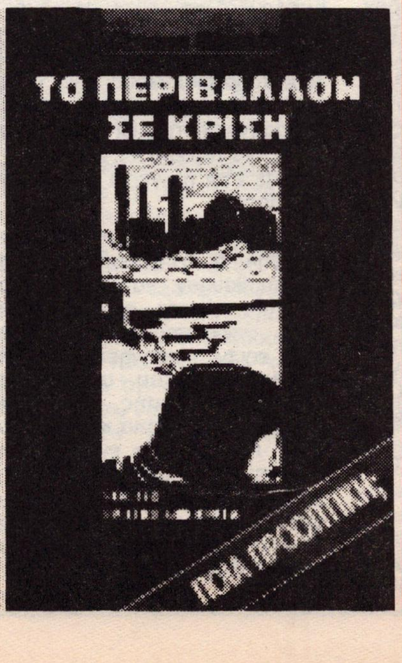

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΤΗΣ Τ

Ενας ασυνηθιστος αερας εμοιαζε να φυσα στα συνδικαλιστικα πραγματα τον τελευταιο καιρο. Συνδικαλιστες ηγετες που παραδοσιακα θεωρουσαν χαρακτηρισμους οπως «συνετοι» και «μετριοπαθεις» σαν τιτλους τιμης, και δηλωναν οτι βλεπουν σαν πρωτο καθηκον τους την προστασια της «εργατικης ειρηνης» και την «σωτηρια της εθνικης οικονομιας», με αλλα λογια ολοκληρη η ανωτερη ελληνοκυπριακη συνδικαλιστικη γραφειοκρατια, εδειχναν ξαφνικα ενα καινουργιο προσωπο. Η μαχη για το 38ωρο φαινονταν οτι θα αναψει για τα καλα ενω οι συνδικαλιστες ηγετες απειλουσαν τους εργοδοτες με απεργιακους αγωνες, με πραγματικο ταξικο πολεμο, και παρουσιαζονταν ετοιμοι να καλεσουν την εργατικη ταξη για ολομετωπη συγκρουση με τους εργοδοτες. Οι εργαζομενοι ετριβαν τα ματια τους και περιμεναν οτι επιτελους οι συντεχνιες και η εργατικη ταξη θα εδιναν ενα καλο μαθημα στα αφεντικα.

Η καταληξη ηταν ενα πανηγυρικο ξεφουσκωμα. Οι απειλες καταληξαν στο να απεργησουν μονοι τους οι οικοδομοι χωρις τους αλλους κλαδους, και μια 48ωρη που την εκοψαν στη μεση τα μεσανυκτα. Το 38ωρο «κερδιθηκε» για το απωτερο μελλον του 1998, κατω απο «προϋποθεσεις» και με τους ορους των εργοδοτων, οι οποιοι αρνουνται κιολας την εφαρμογη της συμφωνιας και της δινουν διαφορετικη ερμηνεια αναλογα με το τι τους συμφερει. Το Εργατικο Βημα στις 27 Μαη αναγκαστηκε να παραδεχτει οτι «...ακουστηκαν και επικρισεις για το περιεχομενο αυτης της συμφωνιας... στολιζοντας μας και με αρκετα επιθετα».

Τα μεγαλα λογια για συγκρουση μεχρι την νικη μπηκαν στο ραφι και την θεση τους ξαναπηραν δηλωσεις ακομα εξωφρενικοτερες απο προηγουμενα: «η εργατικη ταξη σημειωσε μια πρωτη επιτυχια, αφου δεν προχωρησαμε στην αντιπαραθεση της εργατικης ταξης με την εργοδοσια» εγραφε το Εργατικο Βημα στις 13 Μαη, προσπαθωντας να μας πεισει οτι η δειλια ειναι αρετη.

Οι ακελικοι εργαζομενοι που πιστεψαν στην αλλαγη πολιτικης του κομματος τους, εχουν καθε λογο να ειναι απογοητευμενοι. Αλλα οι ιδιες οι εξελιξεις δεν ηταν ουτε περιεργες ουτε αναπαντεχες.

ΕΠΙΤΑΓΕΣ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑ

Τα τελευταια 2-3 χρονια η «ανανεωμενη» ηγεσια του ΑΚΕΛ-ΠΕΟ υποσχοταν μια νεα μαχητικη και ταξικη σταση απεναντι στους εργοδοτες. Αφου κλωτσησε τον Ζιαρτιδη και τον Διγκλη εξω απο το κομμα και την ΠΕΟ, κυκλοφορουσε, ιδιαιτερα αναμεσα στα μελη και τα στελεχη του κομματος, οτι αυτοι εφταιγαν για τα ξεπουληματα των προηγουμενων χρονων. Οι κατηγοριες μαλιστα δεν εμειναν στο εσωτερικο του κομματος μονο. Χαρακτηριστικα η «Νεολαια» στις 8 του Μαη αναφερει επιδοκιμαστικα τις αποψεις ενος νεου εργατη: «Ειναι αποφασισμενες οι συντεχνιες μας να τραβησουν μεχρι τελους ή μηπως θα παμε οπως εγινε πριν λιγα χρονια με την περιπτωση της απεργιας στην ενδυση μεχρι τη μεση και μετα θα τα "διπλωσουμε";...»

Ολα αυτα ομως δεν σημαιναν καμμια αλλαγη της πολιτικης του ΑΚΕΛ. Το πραγματικο προβλημα για την ηγεσια του ΑΚΕΛ ηταν πως θα συνεχιζε να κρατα την εργατικη βαση της, μετα τα γεγονοτα των τελευταιων χρονων. Μετα την καταρευση των σταλινικων καθεστωτων στην Αν.Ευρωπη το «οραμα» μιας αλλης κοινωνιας την οποια υποσχοταν στην εργατικη ταξη μετατραπηκε σε σταχτες. Η υποστηριξη της ιμπεριαλιστικης εισβολης στον στον Κολπο σημαινε οτι οι αντιϊμπεριαλιστικες του περγαμηνες εγιναν και αυτες κομματια. Οσο για τον πατριωτισμο του, απο αυτον εχουν να προσφερουν ολα τα αστικα κομματα. Η ηττα στις εκλογες του '85 εδειξε αναγλυφα ποσο μεγαλος ηταν ο κινδυνος να χασει ψηφοφορους σε κομματα που το ξεπερνουσαν στην εθνικιστικη δημαγωγια.

Ετσι οταν προσθεσουμε και την κριση απο την διασπαση του ΑΔΗΣΟΚ, βλεπουμε γιατι το ΑΚΕΛ ηταν αναγκασμενο να ριξει την εμφαση στην υπερασπιση των εργατικων συμφεροντων, στο μονο κομματι της πολιτικης του που μπορουσε να το διαχωρισει και απο τα αστικα κομματα και απο το ΑΔΗΣΟΚ, το οποιο εφτυνε την εργατικη ταξη τον σοσιαλισμο και τους ταξικους αγωνες καταμουτρα.

Αλλα και εκει τα προβληματα ειναι μεγαλα. Η σχεση του ΑΚΕΛ με την εργατικη ταξη ειναι δυνατη και παλια. Εχουν περασει ομως δεκαετιες απο τοτε που το ΑΚΕΛ δυναμωσε και επιβεβαιωσε αυτη την σχεση με το να ηγηθει σε δυναμικους διεκδικητικους εργατικους αγωνες. Τα γεγονοτα των προηγουμενων λιγων χρονων, ξεκινωντας απο το '87 με την απεργια στην Ενδυση, και τελευταια στο Βασιλικο, οπου οι εργαζομενοι καταψηφισαν τις προτασεις της συνδικαλιστικης γραφειοκρατιας, δεν εκαναν μονο φανερη την απειθαρχια κομματιων της εργατικης ταξης απεναντι στην γραφειοκρατια, αλλα εδειξαν οτι η «εν λευκω» απολυτη εμπιστοσυνη των ακελικων εργαζομενων απεναντι στην ηγεσια τους ανηκει στο παρελθον. Ακομα για πολλα χρονια, η πολιτικη αντιπαραθεση της ΠΕΟ με την ΣΕΚ, και κατ' επεκταση του ΑΚΕΛ με την δεξια, γινεται ενω εμφανιζεται ενα ενιαιο μετωπο της γραφειοκρατιας ΠΕΟ και ΣΕΚ, δεξιας και αριστερας, απεναντι στα προβληματα της εργατικης ταξης. Οι δυνατοτητες λοιπον να αρχισουν πολλοι ακελικοι εργαζομενοι να μην μπορουν πια να δουν ποια ακριβως διαφορα υπαρχει αναμεσα στο ΑΚΕΛ και τα αλλα κομματα ειναι μεγαλος.

Για αυτο, η δημαγωγια για τα εργατικα εγινε απαραιτητη για να μπορεσει να κρατησει την εργατικη της βαση η γραφειοκρατια. Οσο για την ΣΕΚ, ηταν υποχρεωμενη και αυτη να ακολουθησει, αφου μαλιστα η Ενδυση και το Βασιλικο αφορουσαν και την δικη της γραφειοκρατια.

Ετσι οι υποσχεσεις της συνδικαλιστικης γραφειοκρατιας για ψηλες διεκδικησεις επεφταν βροχη, σε σχεση με προηγουμενα χρονια. Ο Γ.Γ της ΠΕΟ δηλωνε στο Εργατικο Βημα της 16 Οκτωβρη του 1991 «... το Γ.Σ της ΠΕΟ προτεινει οπως οι αυξησεις μισθων και μεροκαματων και η βελτιωση των παρεμφερων ωφεληματων και ορων εργασιας πρεπει ... να **υπερεχουν ουσιαστικα των ρυθμων αυξησης της παραγωγικοτητας** ... οι αυξησεις που θα διεκδικησουμε για τους χαμηλα αμειβομενους **ισως και θα ειναι διπλασιες** απο οτι ειχαμε στο παρελθον...»

Δεν χρειαζονταν ομως να περιμενει κανεις ως τον Μαη του 92 για να καταλαβει οτι αυτα ηταν σκετη δημαγωγια, οτι το ΑΚΕΛ και η ΠΕΟ εκοβαν τσεκια χωρις αντικρυσμα στην εργατικη τους βαση. Παρα την «αριστερη» στροφη τα ξεπουληματα στους Δημοσιους και Ημικρατικους συνεχιζονταν εξισου αγρια οπως παλια. Η ΠΕΟ και το ΑΚΕΛ δεν υποστηριξαν καμμια απεργια των κρατικων ή ημικρατικων υπαλληλων, αλλα αντιθετα τις χαρακτηριζαν «αχρειαστες», «αδικαιολογητες» και «σε βαρος της οικονομιας του τοπου», και καλουσαν τους απεργους να σταματησουν τις απεργιες τους. Υποστηριξαν την κυβερνηση στην επιβολη του παγωματος των προσληψεων στο Δημοσιο, εκοψαν τις 13 θεσεις εκπαιδευτων της νοσηλευτικης σχολης, και στραφηκαν εναντια στους ψυχιατρους και τους υπαλληλους του Γραφειου Ευημεριας. Επιτεθηκαν στην απεργια των μηχανικων και πιλοτων των Κυπριακων Αερογραμμων και τους ζητουσαν να δεκτουν την λειτουργια της Γιουροσυπρια, μιας ενεργειας της διευθυνσης που κυριο στοχο ειχε το αδυνατισμα των συντεχνιων στις Κυπριακες αερογραμμες. Στην απεργια των δασκαλων αντι να καταγγειλουν οτι η κυβερνηση προκλητικα και αυθαιρετα παραβιαζε την ιδια της την υπογραφη και δεν εφαρμοζε την συμφωνια του 1986, η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια επαιξε τον ρολο του «μεσολαβητη» και «ειρηνοποιου» αναμεσα στους δασκαλους και την κυβερνηση βαζοντας σαν προϋποθεση τον τερματισμο των απεργιακων μετρων.

Ζιβανάρης και Οικονομιδης της ΟΕΒ, σε «σκληρες δι

Ομως σε αυτα ολη η προπαγανδα της «παλιας» ηγεσιας του ΑΚΕΛ της προηγουμενης δεκαετιας εναντια στους δηθεν «προνομιουχους» εργαζομενους στο Δημοσιο κληρονομηθηκε απο την «νεα» ηγεσια. Η εργατικη βαση του ΑΚΕΛ, που βρισκεται κυρια εξω απο τους Δημοσιους και Ημικρατικους, ειχε μαθει να τους βλεπει σαν λιγο πολυ υπευθυνους για τα προβληματα της «οικονομιας του τοπου». Ετσι η ηγεσια του ΑΚΕΛ οχι μονο δεν χρειαζονταν να απολογηθει, αλλα μπορουσε να χρησιμοποιει τις επιθεσεις εναντιον στους Δημοσιους σαν αποδειξη της σωστης πολιτικης του ΑΚΕΛ και του Βασιλειου, που «εβαζε στην θεση τους» τους δηθεν «προνομιουχους». Τωρα ειναι καιρος να καταλαβουν αρκετοι εργαζομενοι ποσο «ωφεληθηκε» η εργατικη ταξη του ιδιωτικου τομεα απο τις επιθεσεις εναντια στους Δημοσιους και ποση σχεση εχει με την πραγματικοτητα το παραμυθι οτι αν δεν παρουν οι Δημοσιοι θα ερθει η σειρα των ιδιωτικων να παρουν. Σημερα, ειναι φανερο οτι τα ξεπουληματα της γραφειοκρατιας δεν εχουν στοχο τους μονο τους «προνομιουχους» του Δημοσιου και Ημικρατικου τομεα, αλλα ολη την εργατικη ταξη.

ΠΑΓΟΣ

Αν δεν εμφανιζονταν οι τελευταιες δυσκολιες της Κυπριακης οικονομιας, η γραφειοκρατια μπορει να καταφερνε να γλυτωσει το ξεσκεπασμα.

Ομως ο Μαης του 1992 ηταν η στιγμη της αληθειας. Αυτο που συνεβαινε στους εργατικους χωρους, παραλληλα με την δημαγωγια για ταξικους αγωνες, προμηνυε τι επεφυλασε η γραφειοκρατια της ΠΕΟ και της ΣΕΚ και στον ιδιωτικο τομεα. Ενω απο την μια μιλουσε για ταξικους αγωνες και σκληρη αντιπαραθεση με τους εργοδοτες απο την αλλη παγωνε τις αγωνιστικες διαθεσεις των ιδιων των εργαζομενων.

Τη στιγμη που τα πραγματα εδειχναν να πηγαινουν για την συγκρουση συνεστησαν στους εργαζομενους να μην αρνουνται να εργαζονται υπερωριες, ιδιαιτερα μαζικα και οργανωμενα, ενω οι εργοδοτες χρησιμοποιουσαν τις υπερωριες για να μεγαλωσουν τα στοκ τους και να τελειωσουν τις δουλειες τους.

Η γραφειοκρατια, φροντισε να μην ειναι ενωμενες οι απεργιες που κυρηξε . Ενω υπηρχαν αδιεξοδα σε πολλους κλαδους συγχρονως, ενω ο ΟΕΒ απειλουσε με γενικο λοκαουτ, αποφασιστηκε να γινει η απεργια για την Ενδυση λιγες μερες μετα την απεργια

Η ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΞΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

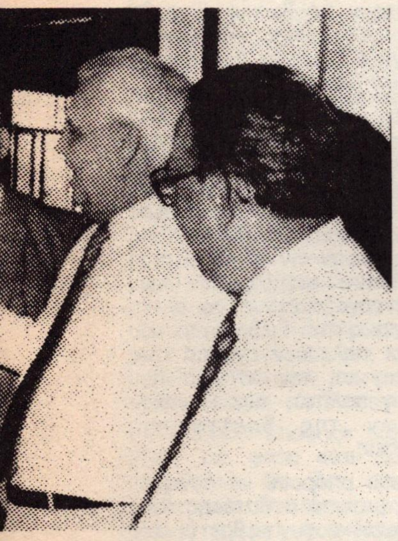

Αντωνιου της ΠΕΟ, Ιωαννου της ΣΕΚ
πραγματευσεις»

των οικοδομων, αντι να τις κανουν μαζι και ετσι να δυναμωσουν τον αγωνα. Προχωρουσαν μονο σε σπαστες κινητοποιησεις με τις 2ωρες και τις 24ωρες απεργιες που κουραζουν και απογοητευουν τους εργαζομενους γιατι ενω απο την μια δεν φερνουν αποτελεσματα απο την αλλη δεν κτυπουν αμεσα και ουσιαστικα τα κερδη των αφεντικων.

Η φετεινη πρωτομαγιατικη συγκεντρωση της ΠΕΟ επρεπε να εχει εντονο ταξικο χαρακτηρα και να μετατραπει σε δυναμικη κινητοποιηση με οσο μεγαλητερη συμμετοχη ωστε οι εργαζομενοι να παρουν μια αισθηση της δυναμης τους, θαρρος και αυτοπεποιθηση, αλλα και να σπασουν το ηθικο των εργοδοτων. Ομως η πρωτομαγιατικη συγκεντρωση στην Λευκωσια ηταν απο τις πιο μικρες και ατονες που εχουν γινει. Ειναι χαρακτηριστικο για τις προτεραιοτητες της γραφειοκρατιας, οτι ειχε πολυ μικροτερη συμμετοχη απο την περσινη χρονια, στην οποια κατεβασαν το κοσμο μαζικα επειδη ερχονταν εκλογες.

ΞΑΝΑ ΦΙΛΟΙ

Η δημαγωγια ομως δεν επειθε καθολου τους εργοδοτες, που ερριξαν πισω το γαντι στην γραφειοκρατια κυρησοντας Λοκ - Αουτ, προκαλωντας την στην πραγματικοτητα να κανει πραξη τις διακυρηξεις της για ταξικο αγωνα. Εκει η στριγγλα εγινε αρνακι. Η «Χαραυγη» μετα την επεμβαση του υπ. Εργασιας Αριστειδου αλλαξε τον τονο της κατευθειαν απο το «θα δουν οι εργοδοτες» στο «ουφ, ευτυχως που γλυτωσαμε απο την συγκρουση». Λιγες μονο μερες μετα που διακυρητε οτι η φετεινη πρωτομαγια «δεν ειναι αργια, ειναι απεργια», στις 6 Μαη η «Χαραυγη» εγραφε «Οι διαπραγματευσεις συνεχιστηκαν και μετα τα μεσανυκτα σε μια δραματικη προσπαθεια του υπουργου Εργασιας με στοχο να αποτραπει **η ολεθρια αντιπαραθεση και οι τρομακτικες οικονομικες επιπτωσεις που θα επακολουθησουν απο τα δυναμικα μετρα που προκηρυχθηκαν**... τα δυο μερη **συναισθανονται τις συνεπειες μιας ολομετωπης συγκρουσης** και εξεφραζαν **ετοιμοτητα για συνδιαλλαγη...»** («Χαραυγη» 6 Μαη.)

Η ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΛΕΧΤΕΙ

Ετσι η ΠΕΟ και το ΑΚΕΛ ξαναβρηκαν τον πραγματικο τους εαυτο. Η «νεα» ηγεσια δεν εχει ουτε ειχε σκοπο να κανει τιποτε διαφορετικο απο οτι εκανε τοσο καιρο ο Ζιαρτιδης. Αν ο Ζιαρτιδης σημερα τολμα να μιλα για **«τον κινδυνο απο την αλαζονια τους εργατικου κινηματος»**, αυτο γινεται μονο επειδη βρισκεται πια εξω απο το παιχνιδι, δεν εχει τιποτα να χασει απο την υποστηριξη της εργατικης ταξης. Ο Ζιαρτιδης εκφραζει αυτα που θαθελαν ολοι τους να πουν, αλλα δεν τολμουν.

Η συμπεριφορα της συνδικαλιστικης γραφειοκρατιας δεν ηταν ποτε προβλημα Ζιαρτιδη ή Αντωνιου. Ειναι η **φυση** της κομματικης και συνδικαλιστικης γραφειοκρατιαςπου καθοριζει την σταση και την πολιτικη της. Ειναι μια προνομιουχα κοινωνικη ομαδα που τον **μονο** ρολο που μπορει να φανταστει για τον εαυτο της ειναι να κανει τον μεσαζοντα αναμεσα σε εργατες και εργοδοτες για να προχωρα ομαλα η **ταξικη συνεργασια** αναμεσα σε εργατες και εργοδοτες, εκμεταλλευτες και εκμεταλλευομενους. Η δημαγωγια της ειναι απαραιτητη για να διατηρησει την σχεση της με την εργατικη ταξη, την σχεση που της δινει τα προνομια της. Αλλα και το ξεπουλημα της ειναι εξισου απαραιτητο, για να διαφυλαξει την «εθνικη οικονομια» και την ταξικη συνεργασια, δηλαδη την σταθεροτητα ενος συστηματος που τοσα προσφερει στην ιδια, παρολα τα δεινα που επιφυλασσει στους εργατες που υποτιθεται οτι εκπροσωπει.

Αμα κατανοησουμε αυτη την διπλη φυση της συνδικαλιστικης γραφειοκρατιας, γλυτωνουμε πρωτα απο ολα τις ψευτικες ελπιδες και την απογοητευση μετα απο καθε διαδοχικο ξεπουλημα. Τα ξεπουληματα δεν ειναι φαινομενο μονο των συνδικατων στην νοτια Κυπρο. Ειναι ενα παγκοσμιο φαινομενο που εμφανιζεται απο πολυ παλια. Ο Ενγκελς γυρω στο 1872 κατηγορει τα βρετανικα συνδικατα οτι «αποτελουν τροχοπεδη για την αναπτυξη του εργατικου κινηματος»

Η απογοητευση που προκαλουν τα ξεπουληματα οδηγει μερικους μαχητικους εργατες στην φυγη ή αποχη απο τις διαδικασιες της συντεχνιας. Ειναι μια λανθασμενη αντιδραση που τους μονους που ωφελει ειναι την ιδια την συνδικαλιστικη γραφειοκρατια που της αφηνει ανοικτο το πεδιο χωρις να εχει να αντιμετωπισει καμμια αντιδραση.

Ουτε η αλλαγη της ηγεσιας της συντεχνιας με μια αλλη αποτελει την λυση του προβληματος, γιατι οι πιεσεις που γραφειοκρατικοποιησαν την προηγουμενη θα εχουν τις επιδρασεις τους και στην νεα ηγεσια συντεχνια.

Οι αγωνιστες εργαζομενοι πρεπει να δουλευουν μεσα στις συντεχνιες, δεξιες και αριστερες, γνωριζοντας ποια ειναι η φυση και ο τροπος λειτουργιας των γραφειοκρατων. Να υπερασπιζομαστε την ηγεσια της συντεχνιας οσο υπερασπιζεται τα συμφεροντα μας, αλλα να προετοιμαζομαστε να παμε εναντια της και να δρασουμε ανεξαρτητα της για να υπερασπισουμε τα συμφεροντα μας, οταν αυτη παει να μας ξεπουλησει. Μια σειρα γεγονοτων, οπως στην Ενδυση το ' 87, στο Τσιμεντοποιειο Βασιλικου το ' 91, και αλλου δειχνει οτι η γραφειοκρατια μπορει να ελεγχθει απο τους εργατες.

Ο λογος που αντι να ελεγχει η εργατικη ταξη την γραφειοκρατια της, ελεγχει η γραφειοκρατια την εργατικη ταξη ειναι οτι η γραφειοκρατια ειναι οργανωμενη και με συνειδηση του ρολου της, ενω η μεγαλη μαζα των εργατων ειναι ανοργανωτοι και γεματοι ψευδαισθησεις για την ταξικη συνεργασια.

Για να μπορει η εργατικη ταξη να ελεγχει την γραφειοκρατια της, χρειαζεται πρωτα και κυρια η συμμετοχη των ιδιων των εργαζομενων στις διαδικασιες υποβολης, διαπραγματευσης και διεκδικησης των αιτηματων. Οι πρωτοποροι αγωνιστες εργατες πρεπει να προπαγανδιζουν και να προωθουν την αυτοδραση και τις πρωτοβουλιες των ιδιων των εργαζομενων. Μονο ετσι θα μπαινει συνεχως πιεση και ελεγχος στην συνδικαλιστικη γραφειοκρατια για να μη υποχωρησει και να ξεπουλησει τα αιτηματα.

Για να πετυχει ομως αυτο ειναι αναγκαιο το δεσιμο αυτων των πρωτωπορων εργαζομενων με την επαναστατικη πολιτικη. Χρειαζεται το ριζωμα αναμεσα στους εργαζομενους μιας επαναστατικης πολιτικης που εχει καθαρο οι η συνδικαλιστικη παλη οχι μονο δεν ειναι προσπαθεια αποφυγης μιας «**ολεθριας αντιπαραθεσης**» με τους μαστρους, αλλα αντιθετα ειναι μερος ενος ανελεητου ταξικου πολεμου, που η αστικη ταξη τον διεξαγει συνειδητα και με ολες τις της δυναμεις. Μονο μια τετοια οργανωση μπορει να δωσει αυτοπεποιθηση και δυναμη και το πιο σημαντικο να τους φερει σε συνεργασια για να δρασουν συντονισμενα και αποτελεσματικα. Ειναι αυτες οι φωνες που μπορουσαν να αλλαξουν την κατασταση ωστε μια Γ.Σ. σαν αυτη των οικοδομων να καταληξει υπερ των εργαζομενων και εναντια στους γραφειοκρατες και τους μαστρους.

Νικος Αγιομαμιτης

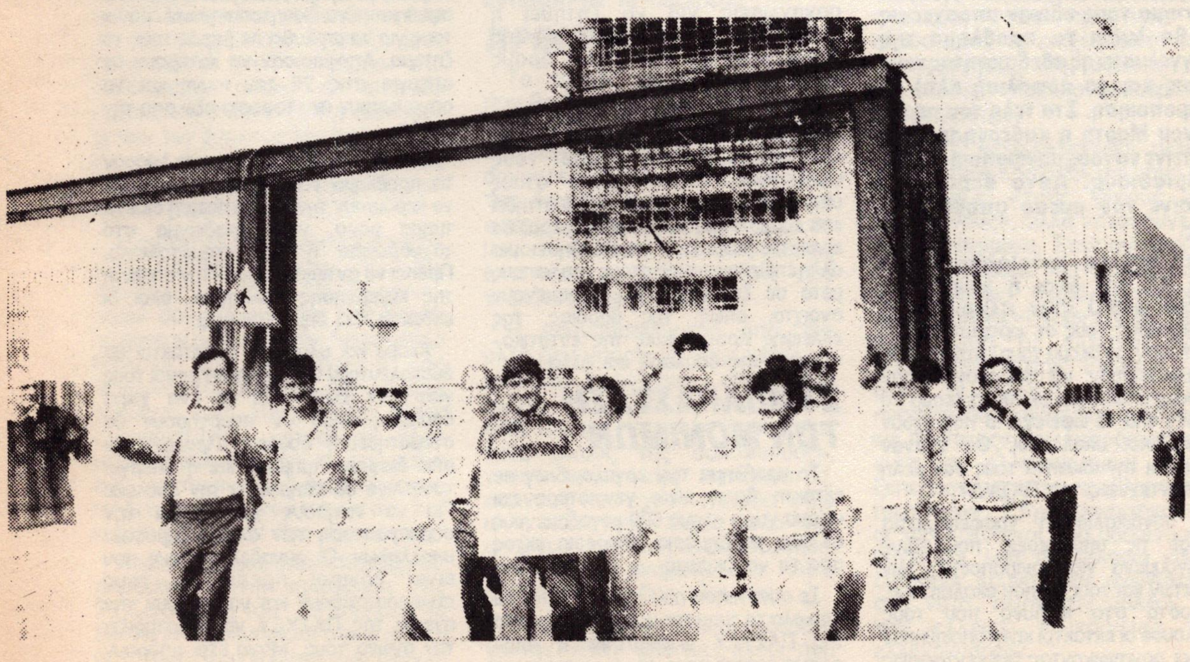

η αγωνιστικοτητα των οικοδομων πηγε χαμενη

ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ

Μπορουσαν να γινουν το σφυρι της εργατιας

Η αποφασιστικοτητα των οικοδομων να τσακισουν την αδιαλλαξια των εργοδοτων, στραγγαλιστηκε απο την συνδικαλιστικη γραφειοκρατια.

Για την εγκριση της μεσολαβητικης προτασης του Υπουργειου Εργασιας για ανανεωση της συλλογικης συμβασης, και την επικυρωση της ειδικης συμφωνιας συντεχνιων και εργολαβων για το ωραριο, οι συντεχνιες καλεσαν στις 4 Ιουνη μονο αντιπροσωπους των οικοδόμων αντι για Γενικες Συνελευσεις. Τα επιχειρηματα των γραφειοκρατων για να πεισουν τους αντιπροσωπους να εγκρινουν μια κατ' αρχην συμφωνια που απειχε πολυ απο αυτα που υποσχονταν οτι θα πετυχουν, ηταν οτι οι οικοδομοι ειναι σε καλυτερη μοιρα απο τους αλλους εργαζομενους, αφου ταχα πετυχαν ειδικη συμφωνια για το ωραριο, πολυ καλυτεροι απο την γενικη για τους υπολοιπους κλαδους. Θριαμβολογουσαν οτι "μετα απο πολυωρες και κουραστικες διαβουλευσεις επιτελους ο παγος εσπασε" για το ωραριο! Και κινδυνολογουσαν οτι αν καθυστερησει και αλλο η συμφωνια, θα χαθουν τα αναδρομικα στις μικρες εταιρειες λογω δυσκολιων λογιστηριου!.

Τελος, η ψηφοφορια για την προταση ηταν μυστικη, για να ψηφισουν, οπως ειπε ο Μεσαριτης, οι αντιπροσωποι ανεπηρεαστα.

η Πορεια

Ο αγωνας των οικοδομων ξεκινησε με 24ωρη προειδοποιητικη απεργια στις 17 Απριλη. Η μαζικη και δυναμικη συγκεντρωση τους εδειξε την διαθεση τους για αγωνα. Η ηγεσια της συντεχνιας προτεινε κλιμακωση του αγωνα με 48ωρη απεργια στις 7 Μαη. Οι εργοδοτες απαντησαν με κυρηξη λοκ- αουτ σε δωδεκα βιομηχανιες.

Την πρωτη μερα της απεργιας οι γραφειοκρατες ζητησαν απο την Γενικη Συνελευση των οικοδομων εν λευκω εξουσιοδοτηση για να αποφασισουν οι ιδιοι αν θα δεχτουν τις προτασεις του Υπουργειου, χωρις να τους πουν τι προνοουν αυτες οι προτασεις. Ετσι αφησαν τους οικοδομους να μαθουν απο το ραδιοφωνο για τη ληξη της απεργιας τους. Τελικα οι γραφειοκρατες εκλεισαν την 48ωρη απεργια στην μεση, αφου δεκτηκαν την μεσολαβητικη προταση του Υπουργειου Εργασιας για το ωραριο, που αφορουσε οχι μονο τους οικοδομους αλλα και ολους τους υπολοιπους κλαδους .

Στην συσκεψη των αντιπροσωπων οι γραφειοκρατες θριαμβολογουσαν οτι πετυχαν δηθεν ειδικα για τους οικοδομους "πολυ καλυτερη" συμφωνια στην εφαρμογη του 38ωρου επειδη θα αρχισει για αυτους τον Ιουλη του 93 αντι για τον Οκτωβρη και θα ολοκληρωθει τα τελη του ' 97 αντι για το ' 98. Αυτο ηταν και το βασικο τους επιχειρημα για αποδοχη της προτασης του Υπουργειου. Στην αρχη του αγωνα η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια δηλωνε οτι οι οικοδομοι θα αποτελουσαν την πρωτοπορεια εκεινη που θα κερδιζε το 38ωρο για την υπολοιπη εργατικη ταξη. Πραγματι αν στεκονταν ενωμενοι εναντια στην μετωπικη επιθεση των εργοδοτων διεκδικωντας δυναμικα 38ωρο εδω και τωρα, μπορουσαν να το πετυχουν. Τωρα στην συσκεψη οι γραφειοκρατες προτειναν στους αντιπροσωπους να δωροδοκηθουν με την "ειδικη" συμφωνια για το 38ωρο (επειδη "εμεις εργαζομαστε σκληροτερα, και το ειχαμε ζητησει πιο πριν"), να κλεισουν ξεχωριστη συμφωνια, και να δεχτουν ετσι το ξεπουλημα των υπολοιπων κλαδων.

Ετσι οι γραφειοκρατες εκτος που ξεπουλησαν και τους μεν και τους δε, προσπαθησαν με ακομα ενα τροπο να διασπασουν τους εργαζομενους των διαφορων κλαδων. Προτειναν στους αντιπροσωπους των οικοδομων να προδοσουν τους υπολοιπους για 30 αργυρια, τα οποια ηταν απο πανω και καλπικα. Το διασπαστικο επιχειρημα "εμεις σας φροντισαμε, σκεφτητε ποσο καλυτερα ειμαστε απο τους αλλους" εστειλε την εργατικη αλληλεγγυη και την ενοτητα των εργαζομενων περιπατο.

Οι γραφειοκρατες προσπαθουν τα τελευταια χρονια, απο την εποχη της απεργιας στην Ενδυση το ' 87, να παρουσιασουν την μυστικη ψηφοφορια σαν εκφραση συνδικαλιστικης δημοκρατιας. "Να μην επηρεαζεται κανενας απο κανεναν" δηλωσε μεγαλοψυχα ο Μεσαριτης. Ομως το ζητημα δεν ειναι μονο αν θα φοβονταν καποιοι να ψηφισουν εναντια στις προτασεις της γραφειοκρατιας μπροστα στα ματια της γραφειοκρατιας. Ειναι και το αν θα φοβονταν να ψηφισουν υπερ των προτασεων μπροστα στα ματια των υπολοιπων εργαζομενων. Η μυστικη ψηφοφορια ειναι ενα μεσο με το οποιο οι γραφειοκρατες απομονωνουν τους εργαζομενους και τους κανουν να σκεφτονται ατομικα και οχι συλλογικα. Στις Γενικες Συνελευσεις οι εργαζομενοι επηρεαζονται και περνουν δυναμη και αυτοπεποιθηση ο ενας απο τον αλλο, ή ακομα και ντρεπονται ο ενας τον αλλο. Ειναι αυτη την αγωνιστικη συλλογικοτητα και την ανοιχτη δημοκρατια που φοβουνται οι γραφειοκρατες. Η αντιδημοκρατικοτητα του γεγονοτος οτι αντι για Γενικη Συνελευση εγινε συσκεψη αντιπροσωπων για να αποφασισει για την αποδοχη της προτασης, ενισχυθηκε απο το γεγονος οτι με την μυστικη ψηφοφορια οι εργαζομενοι δεν θα μπορουσαν καν να πληροφορηθουν τι εκανε ο αντιπροσωπος τους.

"Αγωνας" Χωρις τους Εργατες

Σ' ολη την διαρκεια της συνελευσης των αντιπροσωπων, οι γραφειοκρατες μιλουσαν συνεχως για τους "αγωνες" και τις "σκληρες μαχες" που εδωσαν στις διαπραγματευσεις με τους εργολαβους και τον ΟΕΒ στα υπουργεια. Αναφερονταν συνεχως στο ποσο ανενδοτοι και αδιαλλακτοι ηταν οι εργοδοτες. Πουθενα δεν εβαλαν τα πραγματικα ζητηματα, οπως αν υπαρχουν δουλειες (που υπαρχουν μπολικες αυτο τον καιρο), αν μας εχουν αναγκη οι εργοδοτες, ποσο μπορουν να αντεξουμε εμεις και ποσο δεν θα αντεξουν αυτοι σε μια απεργια την συγκεκριμενη περιοδο. Πουθενα δεν εβαλαν το ζητημα οτι προκειται για μια συγκρουση το αποτελεσμα της οποιας δεν θα καθορισθει απο τις ρητορικες ικανοτητες των διαπραγματευτων αλλα απο την δυναμη της καθε πλευρας. Χαρακτηριστικα σε ενα ξεσπασμα ειλικρινιας ενας γραφειοκρατης της ΣΕΚ σε προσφατη συσκεψη των σχεδιαστων ειπε: "Το ζητημα δεν ειναι ποιος εχει την δυναμη, αν ηταν ετσι τους νικουμε"!

Οι οικοδομοι ειχαν τεραστια δυναμη στα χερια τους. και μπορουσαν ευκολα να κερδισουν. Η μεγαλη ελλειψη εργατικων χεριων που υπαρχει τα τελευταια χρονια στην οικοδομικη βιομηχανια τους εδινε ενα δυνατο οπλο για να λυγισουν τους εργοδοτες. Επισης το γεγονος οτι το 38ωρο ηταν αιτημα των εργαζομενων σε πολλους κλαδους, εδινε την δυνατοτητα για μια ενιαια και μετωπικη συγκρουση με τους εργοδοτες. Μπορουσαν ετσι με κοινες κινητοποιησεις να φροντισουν ωστε να συμπεσουν οι απεργιες ολων των κλαδων και να σπασουν το Λοκ-Αουτ και το κοινο μετωπο των εργοδοτων. Τετοια ηταν η ευκαιρεια που πεταξαν στα σκουπιδια οι γραφειοκρατες.

Ακομα και με αυτες τις συνθηκες, 15% των αντιπροσωπων παγκυπρια καταψηφισαν την προταση. Μια οργανωμενη παρουσια ακομα και λιγων μαχητικων οικοδομων θα μπορουσε να αναγκασει την γραφειοκρατια να κανει Γενικες Συνελευσεις και ανοιχτες ψηφοφοριες, με πιθανοτητα να ματαιωσει ετσι τα σχεδια της γραφειοκρατιας.

Δημητρα Χριστοδουλου

ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ

ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Στις 2 του Ιουνη οι ελληνοκυπριοι και τουρκοκυπριοι εργαζομενοι στα τμηματα των δημοσιων εργων των Βρεττανικων Βασεων, κατεβηκαν σε κοινη 24ωρη προειδοποιητικη απεργια. Αφορμη για την απεργια ηταν η αποφαση των Βρεττανικων αρχων να προχωρησουν σε απολυσεις διχως να διαπραγματευτουν το αιτημα για αυξημενες αποζημιωσεις σε οσους θα απολυθουν, που εβαζαν σαν ορο οι συντεχνιες για να δεχθουν τις απολυσεις.

Οι 320 απεργοι σε εκτακτη γενικη συνελευση που εγινε αποφασισαν οτι εαν μεχρι τις αρχες Ιουλιου δεν επιτευχθει οποιαδηποτε προοδος θα κηρυχτει παναπεργια ολων των εργαζομενων στις Βρεττανικες Βασεις και στην Υπατη Αρμοστια.

ειναι παλιο το προβλημα

Οι απολυσεις στις βασεις αρχισαν πριν χρονια και σημερα εφτασαν στο σημειο απο τους 8,000 εργαζομενους σε αυτες να εχουν μεινει μονο 3,200. Τον περασμενο Αυγουστο η Βρεττανικη κυβερνηση εκανε γνωστη την αποφαση της να ιδιωτικοποιηση το τμημα των δημοσιων εργων των βασεων απολυοντας 320 ελληνοκυπριους και τουρκοκυπριους εργαζομενους. Η αποφαση αυτη της Βρεττανικης κυβερνησης ηταν αποτελεσμα της πολιτικης των ιδιωτικοποιησεων που ακολουθει τα τελευταια χρονια οχι μονο στην Βρεττανια αλλα και στις χωρες οπου διατηρει στρατιωτικες εγκαταστασεις. Μια πολιτικη που στην Βρεττανια εριξε χιλιαδες εργαζομενους στην ανεργια.

Η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια απο την πλευρα της φανηκε δυσταχτικη να προχωρησει σε δυναμικα μετρα για να εμποδισει τις απολυσεις. Αντι να κινητοποιησει ολους τους εργαζομενους ολων των τμηματων που ηταν η μονη δυναμη που μπορουσε να αποτρεψει τις απολυσεις προτιμησε να το παιξει σε διπλωματικο επιπεδο με διαβηματα διαμαρτυριας σε υπουργους και βουλευτες. Τα "διαβηματα" της εφτασαν μεχρι σε βουλευτες του Εργατικου κομματος στη Σκωτια και καλιεργουσε την εντυπωση οτι αν κερδιζαν τις εκλογες στην Βρεττανια οι Εργατικοι μπορουσαν να αποφευχθουν και οι απολυσεις. Απο τους υπουργους και τους βουλευτες ομως μονο παχεια λογια πηραν και κανενα πρακτικο μετρο.

δουλεια για ολους

Απο την αρχη η συνδικαλιτικη γραφειοκρατια αφησε να φανει οτι θα δεχονταν μια "λογικη" διευθετηση οπως, καποιοι να μεινουν και καποιοι να απολυθουν αφου θα επαιρναν λογικες αποζημιωσεις. Αντι να επιμεινουν απο την αρχη στο δουλεια για ολους οχι στις απολυσεις, ξεκινησαν παζαρι για τις "τιμες" τους. Με τι ποσο δηλαδη θα ανταλλαζαν τα τοσα χρονια υπηρεσιας και τη ζωη που εχασαν στς βασεις για να εξυπηρετουν τους βρεττανους.

Οι σποραδικες 24ωρες απεργιες, ιδιαιτερα οταν δεν στοχευαν εναντια στις απολυσεις αλλα εδειχνουν απο την αρχη οτι με καποιες αποζημιωσεις θα γινουν δεχτες οι απολυσεις δεν μπορουσαν να εχουν κανενα αποτελεσμα. Αντιθετα το μονο που πετυχαν ηταν να μεγαλωσει η αδιαλλαξια των Βρεττανικων αρχων.

Αυτη η σταση της συνδικαλιστικης γραφειοκρατια δεν ειναι ασχετη με το γεγονος οτι σημερα οι Βρεττανικες Αρχες εφτασαν στο σημειο οχι μονο να επιμενουν στις απολυσεις αλλα και να προσπαθουν να την γλυτωσουν οσο πιο φτηνα γινεται. Θεωρουν δηλαδη σαν δεδομενο οτι καποιους θα απολυσουν και σημερα απλα προσπαθουν να παζαρεψουν την τιμη τους.

Ομως εστω και τωρα η μαχη μπορει να κερδιθει. Αρκει οι εργαζομενοι στις Βασεις να κινητοποιηθουν και να πιεσουν και την συνδικαλιστικη γραφειοκρατια να προωθησει δυναμικα μετρα. Η παναπεργια που αποφασιστηκε για τις αρχες Ιουλιου μπορει και πρεπει να γινει η αρχη για ενα αγωνα διχως υποχωρησεις μεχρι να εξαναγκαστουν οι Βρεττανικες αρχες να αποσυρουν τις απολυσεις. Σε αυτο τον αγωνα οι εργαζομενοι στις βασεις, ελληνοκυπριοι και τουρκοκυπριοι, μπορουν και πρεπει να βρουν συμπαρασταση απο ολους τους εργαζομενους και στις δυο κοινοτητες. Ιδιαιτερα απο αυτους που αντιμετωπιζουν παρομοια προβληματα ιδιωτικοποιησεων ή απολυσεων οπως τους εργαζομενους στη καπνοβιομηχανια.

Ειναι πολυ σημαντικο η παναπεργια στις αρχες του Ιουλη να γινει και σε αυτη να συμπαρασταθουν και οι εργαζομενοι ολων των εταιρειων και επιχειρησεων που με οποιοδηποτε τροπο συνεργαζονται ή εξυπηρετουν τις βασεις. Ετσι θα νοιωσουν πραγματικα τη δυναμη των εργαζομενων οι βρεττανικες αρχες των βασεων.

Ακομα, οι συνδικαλιστικες γραφειοκρατιες, αντι να μενουν στα "διαβηματα" διαμαρτυριας στους διαφορους υπουργους και βουλευτες, στο εξωτερικο θα ηταν καλυτερα να στειλουν μηνυματα αλληλεγγυης και να ζητησουν την συμπαρασταση των βρεττανων εργαζομενων οπως και των εργαζομενους σε αλλες βασεις οπως του Γιλβραρταρ που και αυτοι παλευουν εναντια στις απολυσεις και την ανεργια που φερνει η πολιτικη των ιδιωτικοποιησεων της βρεττανικης κυβερνησεις.

Με αυτα μπορουν να δυναμωσουν το μετωπο αντιστασης τους και να εξαναγκασουν τις βρεττανικες αρχες να αποσυρουν τις απολυσεις.

Πετρος Μιχαηλ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ

ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΕΔΕΙΞΑΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΙΚΗ

Οι οδηγοι λεωφορειων Λευκωσιας για τεσσερις ημερες, παραλυσαν τις συγκοινωνιες στην Λευκωσια. Η απεργια ξεκινησε σαν 24ωρη προειδοποιητικη και εξελιχτηκε σε διαρκειας. Παρα το οτι απο την απεργια επιρεαζονταν 13 χιλιαδες ατομα που διακινουνται καθημερινα με τα λεωφορεια, ο κοσμος τους συμπαρασταθηκε και εριξε το φταιξιμο για την ταλαιπωρια στην εταιρεια. Η κινητοποιηση των οδηγων με πικεττοφορια και ανακοινωσεις εδωσε απο την αρχη την πληροφορηση που χρειαζοταν για να κερδιθει η κοινη γνωμη.

Η Εταιρεια Λεωφορειων Λευκωσιας αρνιοταν να υπογραψει και να εφαρμοσει τη συλλογικη συμβαση που ειχε συμφωνησει με τους οδηγους απο τον περασμενο Σεπτεμβρη και προβαλε νεες απαιτησεις. Ζητουσε απο τους οδηγους να δεχτουν μειωση των μισθων προσληψεις απο 34.50 λιρες την βδομαδα σε 30. Ηθελε ακομη να προσλαβει γυναικες οδηγους με πολυ πιο χαμηλους μισθους για τα μινι-μπας.

Η υπομονη των οδηγων ειχε πραγματι εξαντληθει και δεν ειχαν καμια διαθεση να αφησουν τα πραγματα να ακολουθησουν τον δρομο των διαπραγματευσεων και των μεσολαβησεων για αλλο ενα χρονο. Σε Γενικη Συνελευση αποφασισαν 24ωρη προειδοποιητικη απεργια την οποια αποφασισαν σε νεα Γενικη Συνελευση που εγινε κατα τη διαρκεια της απεργιας να την μετατρεψουν σε 48ωρη. Η εργοδοσια παρεμεινε το ιδιο αδιαλλαχτη και οι απεργοι σε νεα Γενικη Συνελευση αποφασισαν, μετα απο απειλες και εκβιασμους της εταιρειας, να συνεχισουν επ' αοριστο την απεργια και να οργανωσουν πικεττοφορια διαμαρτυριας και περιφρουρησης της απεργιας που την εσπαζαν μερικοι οδηγοι-ιδιοκτητες λεοφωρειων.

Δυο μερες μετα η εργοδοσια αναγκαστηκε να υποχωρησει και να δεχτει:

α) ο μινιμουμ μισθος προσληψης παραμενει 34.50 και θα εξισωνεται στο εξαμηνο με τους αλλους οδηγους.

β) τα ωραρια των δρομολογιων θα συζητηθουν για διευθετηση ως τις 15 Ιουλιου.

γ) οι υπερωριες θα κατανεμονται εκ περιτροπης σε ολους τους οδηγους μικρων και μεγαλων λεωφορειων.

Οι οδηγοι εργαζονται κατω απο πολυ δυσκολες συνθηκες. Τα ωραρια των δρομολογιων ειναι συμπιεσμενα κάι εξαντλητικα χωρις διακοπη. Η εταιρεια αρνειται να εφαρμοσει το νομο και τους κανονισμους που προβλεπουν ξεκουραση για τους οδηγους, αναμεσα σε δυο δρομολογια. Εβαζε δυο συνεχομενα δρομολογια για ενα οδηγο χωρις ξεκουραση με αποτελεσμα να υπαρχουν πολλοι κινδυνοι για την δικη του ασφαλεια, και αυτη των επιβατων. Χαρακτηριστικα τον Ιανουαριο και Φεβρουαριο εγιναν 22 δυστυχηματα.

Οι οδηγοι σταθηκαν ανυποχωρητοι ως το τελος του αγωνα. Δεν υποκυψαν στο πειρασμο να παρουν οι ιδιοι τις αυξησεις και να δεχτουν μειωση των μισθων για τους νεους συναδελφους που θα ερχονταν στο μελλον. Καταλαβαν οτι αυτο οχι μονο θα τους διασπουσε στο μελλον γιατι οι νεοι συναδελφοι θα τους θεωρουσαν υπευθυνους για τους χαμηλωτερους μισθους τους, αλλα μπορουσε να στραφει και αμεσα εναντιον των ιδιων. Υπαρχουν πολλα δρομολογια με μονιμες υπερωριες, που αν τα κανουν νεοι οδηγοι που θα προσλαμβανονταν με τους μειωμενους μισθους θα ειχαν διαφορα 15 λιρες λιγοτερα την εβδομαδα το καθε δρομολογιο, απο οτι αν τα εκαναν παλιοι οδηγοι. Στοχος της εταιρειας ηταν πρωτα να διασπασει τους οδηγους σε νεους και παλιους και μετα να ξεφορτωθει σιγα-σιγα ολους τους παλιους που θα ειχαν πιο ψηλους μισθους. Δεν ειναι δυσκολο για την εταιρεια να διωξει εναν οδηγο. Αρκει για παραδειγμα να του κανει δυο συνεχομενες καταγγελειες για λερωμενο λεωφορειο.

Οι οδηγοι καταλαβαν απο την αρχη την σημασια να μεινουν ενωμενοι, και ηταν αποφασισμενοι να δωσουν δυναμικα τη μαχη. Στο τελος τα καταφεραν. Σημαντικο ρολο στη νικη τους επαιξε και το γεγονος οτι ειχαν σχεδον συνεχεια τον ελεγχο του αγωνα οι ιδιοι. Μεσα απο τις συχνες, σχεδον καθημερινες συνελευσεις τους ελεγχαν και πιεζαν τις ηγεσιες των συντεχνιων τους να μην υποχωρησουν μεχρι τη τελικη δικαιωση. Ετσι καταφεραν μια σημαντικη νικη που τους ανοιγει το δρομο για τη λυση και των αλλων προβληματων που απασχολουν τους οδηγους οπως τα συμπιεσμενα δρομολογια, η ελλειψη ασφαλειας και αλλα. Η νικη τους ομως ηταν ταυτοχρονα και μια σημαντικη εμπειρια για ολους τους εργαζομενους γιατι εδειξε ποσο μεγαλη σημασια εχει η δυναμικη κινητοποιηση και η συμμετοχη των ιδιων των εργαζομενων για να κερδιθει μια μαχη.

Ν.Α.

ΜΗ ΜΙΛΑΣ - ΜΗ ΓΕΛΑΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙΣ ΝΑ ΤΙΣ ΦΑΣ

Οι γιατροι μπορει να συστηνουν οτι το γελιο ειναι υγεια, αλλα στη δουλεια μου φαινεται οτι θεωρειται αμαρτια.

Στο τμημα που εργαζομαι ειμασταν τεσσερεις συναδελφοι και διεκπεραιωναμε την δουλεια μας. Ανιαρη δουλεια ρουτινας, αρχειοθετησης φακελων που την κανουμε καθε μερα. Λιγο πριν να σχολασουμε ενας απο τους συναδελφους ειπε ενα ωραιο ανεκδοτο που εσπασε την μονοτονια της δουλειας και μας εκανε να γελασουμε. Ηταν μαλιστα ενα απο εκεινα που λεμε πετυχημενα ανεκδοτα και γελασαμε με την καρδια μας.

Τι τα θελεις ομως. Το γελοιο μας παγωσε στα χειλη οταν ξαφνικα μπηκε μεσα ο προσταμενος. "Γιατι γελατε" ειπε με αυστηρο υφος. Καποιος του ειπε, "ειπαμε ενα ανεκδοτο και γελασαμε". Μας κοιταξε βλοσηρα και εφυγε. Η ξαφνικη και βλοσηρη παρουσια του, μας εκοψε το γελοιο αλλα τιποτα δεν εδειχνε το τι θα ακολουθουσε αργοτερα.

Τρεις μερες μετα, μας καλεσε και τους τεσσερεις στο γραφειο και μας εκανε παρατηρηση γιατι γελουσαμε και μας διαβασε επιστολη επιπληξης που ετοιμασε για να μπει στο φακελο μας. Οταν ειδε ποσο μας στεναχωρησε αυτη η εξελιξη, εδειξε να χαμογελα ικανοποιημενος.

Παρομοια περιστατικα εχουν ξανασυμβει στη δουλεια μας και σιγουρα θα γινονται και αλλου. Οι εργοδοτες και οι προσταμενοι δεν χανουν καμια ευκαιρια να μας επιβαλλουν την εξουσια τους. Θελουν να μας μετατρεψουν σε ρομποτ που θα δουλευουν μηχανικα χωρις αισθηματα και εκφρασεις. Δεν πρεπει να αφησουμε κατι τετοιο να συμβει. Πρεπει να οργανωθουμε και να αντιδρουμε σε καθε παρομοιο περιστατικο. Να κινητοποιουμαστε και να ζητουμε την συμπαρασταση των αλλων συναδελφων και να καλουμε τους συντεχνιακους να μας υποστηριξουν. Ετσι θα μπορεσουμε να εξασφαλισουμε καποιες ανεχτες συνθηκες εργασιας, μεχρι να ξεφορτωθουμε το συστημα που παραγει την εκμεταλλευση, την καταπιεση και την αλλοτριωση. Τοτε θα παγωσει το σαρκαστικο χαμογελο των μαστρων και θα ανθισει το χαμογελο στα προσωπα των εργαζομενων και ολων των καταπιεσμενων.

Πετρος Χ.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΑΜΕΣΗ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ

Στα Ταχυδρομεια εργοδοτουνται τα τρια τελευταια χρονια πενηντα εκτακτοι υπαλληλοι. Ολο αυτο το διαστημα τους εδιναν υποσχεσεις οτι θα λυθει το προβλημα της επαγγελματικης αβεβαιοτητας τους (χωρις καμμια ασφαλιση κλπ) με μονιμοποιηση. Στα τελη του περασμενου Μαρτη η κυβερνηση τους προτεινε να τους μονιμοποιησει σαν ωρομισθιους. Αυτο βεβαια θα σημαινε τον αμεσο υποβιβασμο τους.

Σαν εκτακτοι προσληφθηκαν στη θεση Α1 που ειναι η χαμηλωτερη κλιμακα μισθου στην κυβερνηση. Ο υποβιβασμος τους σε ωρομισθιους θα συνεπαγονταν ακομα χαμηλωτερο μισθο και θα επαυαν να θεωρουνται σαν δημοσιοι υπαλληλοι με αποτελεσμα να χασουν ολα τα ωφεληματα που εχουν οι δημοσιοι υπαλληλοι. Θα εχαναν ακομη και την ιδιοτητα τους σαν μελη της συντεχνιας της ΠΑΣΥΔΥ.

Η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια ξεχασε τις υποσχεσεις που εδινε προηγουμενα για μονιμοποιηση των εκτακτων και τους αφησε ακαλυπτους. Μπροστα στο κινδυνο που τους απειλουσε οι εκτακτοι κινητοποιηθηκαν οι ιδιοι οργανωνοντας συγκεντρωσεις με μεγαλη συμμετοχη οπου ομοφωνα αποφασισαν να παρουν μετρα αντιδρασης. Κυκλοφορησαν ενημερωτικο φυλλαδιο και μαζεψαν υπογραφες συμπαραστασης απο τους μονιμους συναδελφους. Αποφασισαν να εχουν επαφες με κομματα και οργανωσεις για να ζητηθει η συμπαρασταση τους στο αιτημα της μονιμοποιησης με τους ορους προσληψης τους.

Γενικα υπηρχε διαθεση συμμετοχης και αγωνιστικοτητας απο τους εκτακτους και συμπαραστασης απο τους υπολοιπους. Ηταν καθαρο στους υπολοιπους συναδελφους οτι αν ηττηθει ενα κομματι εργαζομενων σημερα, θα ειναι πιο ευκολο ν' ακολουθησει μια αλλη επιθεση εναντια στους υπολοιπους μετα σε ζητηματα που παραμενουν ανοιχτα, οπως, της βαρδιας, της ελλειψης προσωπικου, της εντατικοποιησης της δουλειας και αλλα.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΜΟΝΙΜΩΝ

Το προβλημα των εργαζομενων σε εκτακτη βαση ειναι γενικοτερο και αφορα γυρω στους 600 εργαζομενους σε ολη τη Δημοσια Υπηρεσια εκτος απο τα νοσοκομεια.

Σε συναντηση που ειχαν οι εκτακτοι απο ολα τα τμηματα μαζι με την ηγεσια της ΠΑΣΥΔΥ εκφραστηκε η αποφασιστικοτητα τους να αγωνιστουν για μονιμοποιηση. Κατω απο την πιεση τους η ηγεσια της ΠΑΣΥΔΥ αποφασισε τη συσταση επιτροπης σε συνεργασια με την κυβερνηση για εξεταση του προβληματος. Απο την ηγεσα της ΠΑΣΥΔΥ ομως δεν δοθηκε καποια συγκεκριμενη προοπτικη και οι εκτακτοι αφεθηκαν να κινητοποιηθουν μονοι τους για να μη λυθει σε βαρος τους το ζητημα. Αποφασισαν να κατεβουν σε απεργια στις 25 του Ιουνη και να οργανωσουν πικετοφορια εξω απο την Βουλη.

Οι εκτακτοι δεν μπορουν να λυσουν το προβλημα τους απομονωμενοι και να κερδισουν την μονιμοποιηση σε ενα τμημα μονο, για παραδειγμα στο ταχυδρομειο ή στο κτηματολογιο. Πρεπει να αντιμετωπισουν την επιθεση της κυβερνησης συλλογικα, ολοι οι εκτακτοι του δημοσιου μαζι.

Ακομα και ολοι μαζι οι εκτακτοι θα δυσκολευτουν να κερδισουν μονοι τους γιατι δεν ειναι ολοι σε ενα χωρο δουλειας οπου αν απεργησουν θα σταματησει η δουλεια. Προερχονται απο διαφορα τμηματα και η απεργια τους λιγο θα επηρεασει την δουλεια. Για να νικησουν χρειαζονται την συμπαρασταση των αλλων δημοσιων υπαλληλων. Οι συναδελφοι τους που ειναι μονιμοι πρεπει να τους συμπαρασταθουν και να πιεσουν την ηγεσια της ΠΑΣΥΔΥ να υποστηριξει τον αγωνα τους. Μονο ετσι μπορουν οι εκτακτοι να πετυχουν την μονιμοποιηση τους.

Ιρις Ταλιαδωρου

ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ

Στις αρχες του Μαη, η Γερμανια, η καρδια της ΕΟΚ, εζησε για δυο βδομαδες ενα κυμα απεργιων που παρομοιο του ειχε πολλα χρονια να εμφανιστει. Τιποτα δεν λειτουργουσε: Τα τρενα σταματησαν, τα γραμματα δεν πηγαιναν στο προορισμο τους, τα σκουπιδια συσσωρευονταν στους δρομους, τα λεωφορεια και τα τραμ δεν κυκλοφορουσαν, τα αεροδρομια δεν λειτουργουσαν, ακομα και το θεατρο και η οπερα εκλεισαν.

Η απεργια ξεκινησε ελεγχομενη απο την συνδικαλιστικη γραφειοκρατια της Ομοσπονδιας Δημοσιας Ωφελειας, ΟΤV αλλα κατεληξε σε μια εκρηξη της πρωτοβουλιας απο τα κατω. Ολο και περισσοτερα τμηματα κατεβαιναν στην απεργια με δικες τους αποφασεις και αναγκαζαν την ηγεσια της ομοσπονδιας να τους καληψει και επισημα.

Πανω απο 2.6 εκατομυρια εργατες και υπαλληλοι απεργουσαν. Εκτος απο την δημοσια υπηρεσια και οργανισμους κοινης ωφελειας κινητοποιηθηκαν και πολλοι κλαδοι του ιδιωτικου τομεα. Πανω απο 200,000 εργατες μεταλλου απο ολο το φασμα της μεταλλοβιομηχανιας, απο μικρα μηχανουργια ως τις τεραστιες αυτοκινητοβιομηχανιες κατεβηκαν σε προειδοποιητικες απεργιες. Σε πολλες πολεις εγιναν κοινες διαδηλωσεις μεταλλεργατων, ταχυδρομικων, σιδηροδρομικων και εργαζομενων στους δημους.

Η αγωνιστικη διαθεση των απεργων ηταν φανταστικη. Ο Κολ που αρχικα ηταν πολυ σκληρος και δεν δεχονταν καμια αυξηση πανω απο το 4.8% που ηταν ο πληθωρισμος αρχισε να υποχωρει. Δεχτηκε το 5.4% που ηταν η προταση της επιτροπης διαιτησιας και που τα συνδικατα το ειχαν ηδη δεχτει πριν τις απεργιες. Την ιδια υποχωρηση εκαναν και οι βιομηχανοι. Στην μεταλλοβιομηχανια που οι εργοδοτες δεν εδιναν πανω απο 3.5% και απειλουσαν με λοκ-αουτ αν οι εργατες κατεβαιναν σε απεργια, δεχτηκαν και αυτοι το 5.4%.

ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΚΟΛ

Το 5.4% που κερδισαν οι απεργοι σε συγκριση με το 4.5% φαινεται πολυ μικρο για να θεωρηθει σαν μια μεγαλη νικη των εργατων. Η δυναμη της απεργιας και η διαθεση των εργατων ηταν πολυ μεγαλη και σιγουρα θα μπορουσαν να κερδισουν πολυ περισσοτερα αν η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια δεν εσπαζε με διαφορα συνδικαλιστικα κολπα τον αγωνα. Ομως αυτο που στην πραγματικοτητα παιζοταν δεν ηταν το 0.6% αλλα η εισοδηματικη πολιτικη του Κολ. Η προσπαθεια του να βαλει τους εργατες να πληρωσουν το κοστος της επανενωσης και τα προβληματα του γερμανικου καπιταλισμου.

Οι γερμανοι εργατες καταφεραν ως τωρα να κερδισουν μια σειρα απο μεγαλες καταχτησεις. Εχουν το μικροτερο ωραριο στην Ευρωπη, την περισσοτερη αδεια και μισθους πολυ πιο ψηλους. Οι γερμανοι καπιταλιστες προσπαθησαν πολλες φορες να κτυπησουν αυτες τις εργατικες καταχτησεις αλλα χωρις αποτελεσμα.

Ο Κολ ελπιζε οτι με την επανενωση θα μπορουσε να αξιοποιησει την ανεργια και τα χαμηλα μεροκαματα στην ανατολικη Γερμανια για να σπασει την δυναμη των εργατων και στη δυτικη. Αντιθετα ομως απο τις προσδοκιες του, οι εργατες στη δυση αγκαλιασαν τους εργατες στα "νεα κρατιδια" της ανατολης, ζητωντας σταδιακη εξισωση μισθων και μετρα κατα της ανεργιας. Ετσι εκει που ο Κολ περιμενε να στρεψει τους εργατες της ανατολης εναντια στους εργατες της δυσης, σταφηκαν ολοι εναντιον του.

Γι' αυτο η υποχωρηση του τωρα παρα τη μικρη διαφορα ειναι σημαντικη ηττα. Ειναι ηττα της εισοδηματικης του πολιτικης, της πολιτικης λιτοτητας που προσπαθει να περασει στους γερμανους εργατες.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ

Η καταρευση του κρατικου καπιταλισμου στην ΕΣΣΔ και την υπολοιπη ανατολικη Ευρωπη εδωσε την ευκαιρια στους απολογητες του καπιταλισμου να μιλησουν για "το τελος της ιστοριας" και αλλα παραμυθια. Πολλοι ακομα και στον χωρο της αριστερας εκαναν μνημοσυνα της εργατικης ταξης και αρχισαν να αναζητουν το "ανθρωπινο" προσωπο του καπιταλισμου. Ο πολεμος στο Κολπο περυσι, και η αναφλεξη στη Γιουγκοσλαβια φετος που απειλει με ενα νεο βαλκανικο πολεμο την Ευρωπη εδωσαν ενα γερο χαστουκι σ' αυτη την αντιληψη και εδειξαν με το πιο δραματικο τροπο το βαρβαρο προσωπο του καπιταλισμου. Η αναγκαιοτητα της ανατροπης αυτου του βρωμικου συστηματος που γεννα τους πολεμους και τη καταστροφη ειναι τοσο επικαιρη οσο δεν ηταν ποτε αλλοτε στα τελευταια πενηντα χρονια.

Η εξεγερση στο Λος Αντζελες, στη καρδια της μητροπολης του καπιταλισμου και οι απεργιες στη Γερμανια, την "ατμομηχανη" της ΕΟΚ εδειξαν οτι η εργατικη ταξη οσο και αν φαινεται να "ησυχαζει" μπορει την καθε στιγμη να ξεσηκωθει και να ταραξει τα θεμελεια του καπιταλισμου και να γινει ο ιστορικος νεκροθαφτης του. Σημερα ειναι πολυ πιο φανερο οτι η εργατικη εξουσια και ο σοσιαλισμος δεν ειναι απλα μια θεωρια και ενα μακρινο οραμα αλλα μια πραγματικη δυνατοτητα.

Ντινος Αγιομαμιτης

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ

ΤΗΝ ΣΦΑΓΗ ΔΕΝ ΤΗΝ ΣΤΑΜΑΤΟΥΝ ΤΑ ΕΜΠΑΡΚΟ ΤΗΣ ΕΟΚ

ΜΟΝΗ ΕΛΠΙΔΑ ΕΝΑ ΜΑΖΙΚΟ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ο ανελεητος πολεμος στην πρωην Γιουγκοσλαβια συνεχιζεται, οι νεκροι εφτασαν τις εξι χιλιαδες και οι προσφυγες το 1.5 εκατομυριο σχεδον, ενω οι αριθμοι τους αυξανονται ασταματητα. Προκειται για το μεγαλυτερο αριθμο προσφυγων μετα τον Β Παγκοσμιο Πολεμο.

Στην τραγικη κατασταση που βρισκονται σημερα οι δημοκρατιες της πρωην Γιουγκοσλαβιας, ο οικονομικος αποκλεισμος και οι κυρωσεις των Δυτικων κατα της Σερβιας και του Μαυροβουνιου, με πρωταγωνιστη τις ΗΠΑ και με τις ευλογιες του Συμβουλιου Ασφαλειας, δεν μπορουν να δωσουν λυσεις αντιθετα εντεινουν την κριση.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Η κριση στην πρωην Γιουγκοσλαβια οσο και αν φαινεται σαν εθνικιστικη συγκρουση που καλιεργηθηκε απο τις ηγεσιες των διαφορων εθνοτητων, ειναι στην πραγματικοτητα μια οικονομικη κριση. Τα αδιεξοδα αυτης της κρισης και η εργατικη εξεγερση οδηγησαν τις αρχουσες ταξεις των διαφορων εθνοτητων να το ριξουν στον εθνικισμο. **Ο ηγετης των Σερβων, Σλομπονταν Μιλοσεβιτς στο οραμα της δημιουργιας μιας "Μεγαλης Σερβιας" εξαπελυε σφοδρες επιθεσεις εναντιων των αλλων εθνοτητων στην προσπαθεια του να εξασφαλησει οικονομικα οφελη απο τις αλλες Δημοκρατιες.** 20.000 Αλβανοι καταδικαστηκαν σε φυλακιση γιατι συνεληφθηκαν να ακουνε την μουσικη τους ή να διαβαζουν μια απαγορευμενη εφημεριδα. Ο στρατος και οι Σερβοι εθνικιστες καταλαμβαναν ολοκληρες περιοχες δολοφονοντας και εκδιωκοντας τους Κροατες.

Ταυτοχρονα οι αρχουσες ταξεις της Σλοβενιας, Κροατιας, επειδη ησαν οικονομικα πιο ανεπτυγμενες πιστευαν οτι θα μπορουσαν να ξεφυγουν απο την κριση πιο ευκολα χωρις τους "καθυστερημενους νοτιους". Στην Κροατια το καθεστως Τουζμαν δεν διστασε να συνεργαστει με τους φασιστες Ουστασι. Εδαφικες διεκδικησεις εχουν και οι Κροατες. Στο Γκρατζ στις 5 Μαη συμφωνησαν με τους Σερβους το μοιρασμα της Βοσνιας. Ετσι το ποιος θα φαει ποιον συνεχιζεται και ενω υπογραφουν συμφωνιες για καταπαυση του πυρος την αλλη στιγμη τις παραβιαζουν.

ΟΙ ΔΥΤΙΚΟΙ ΡΙΧΝΟΥΝ ΛΑΔΙ ΣΤΗΝ ΦΩΤΙΑ

Οι επεμβασεις των ιμπεριαλιστων της Δυσης και των χωρων της ΕΟΚ, δεν μπορουν να σταματησουν την σφαγη, ουτε και εχουν τετοιο στοχο. **Προσπαθεια τους ειναι να περασουν «λυσεις» συμφωνα με τα συμφεροντα τους, κανοντας η καθε μια τις δικες της συμμαχιες, αλλαζοντας συνεχως θεση αναλογα με τις εξελιξεις.** Στις αρχες του πολεμου μιλουσαν για την αναγκη ενοτητας της Γιουγκοσλαβιας και εκαναν τα στραβα ματια στις σφαγες του Μιλοσεβιτς. Μονο οταν πια φανηκε πως αυτος δεν μπορουσε να τα καταφερει, αναγνωρισαν την Σλοβενια και Κροατια ενω παραλληλα αρνουνται το δικαιωμα αυτοδιαθεσης στο Κοσσυφοπεδιο και την Μακεδονια λογω των ανταγωνισμων μεταξυ Ελλαδας, Αλβανιας, και Τουρκιας.

Η Γερμανικη αρχουσα ταξη προωθει μια πολιτικη εναντια στην Σερβια προσπαθωντας να αναπτυξει τις οικονομικες τις σχεσεις με τις νεες δημοκρατιες. Η Γαλλικη ειναι εναντια στις κυρωσεις στην Σερβια επειδη δεν θελει το δυναμωμα και την επεκταση της «φιλης» Γερμανιας. Απο την αλλη η Ελληνικη κυβερνηση βλεπει με συμπαθεια την Σερβια επειδη αντιτιθεται στην ανεξαρτησια της Δημοκρατιας της Μακεδονιας, και υποδαυλιζει στην πραξη τον πολεμο μαζι με τους αλλους εταιρους της ΕΟΚ. Το μονο κοινο σημειο που εχουν ολοι αυτοι ειναι να κλεινουν τα συνορα τους στο κυμμα των απελπισμενων προσφυγων.

Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ

Η κατασταση των εργαζομενων στην πρωην Γιουγκοσλαβια ειναι τραγικη. Ο Σερβικος εθνικισμος του Μιλοσεβιτς οδηγησε την Σερβια απο την οικονομικη κριση στην οικονομικη καταστροφη. Ο πληθωρισμος βρισκεται στο 36.000%! Το μέσο εισοδημα ειναι το ενα-δεκατο του περασμενου χρονου. Τα ιδια ισχυουν και για την Κροατια. Με την ανεξαρτησια εχασε το ενα-τριτο του εδαφους της και η οικονομια της ειναι εντελως κατεστραμμενη.

Λυση σε ολα αυτα δεν δινουν οι επεμβασεις και οι κυρωσεις των ιμπεριαλιστων της ΕΟΚ και των ΗΠΑ των οποιων η υποκρισια δεν εχει ορια: Ο Μπαικερ δηλωνει οτι «ανησυχει» για τα παιδια στην Γιουγκοσλαβια τα οποια πεινουν σαν αποτελεσμα των συγκρουσεων ενω σαν αποτελεσμα του εμπαρκο των Μπους και Μεϊτζορ στο Ιρακ, συνεχιζουν να πεθαινουν χιλιαδες παιδια. Οι επεμβασεις τους δεν εχουν να κανουν τιποτε με τα «ανθρωπινα δικαιωματα». Το μονο που θελουν ειναι να επιβαλουν τα δικα τους συμφεροντα στα Βαλκανια, και το μονο που μπορουν να καταφερουν ειναι να δημιουργησουν νεα προβληματα και ακομα ενα νεο αιματοκυλισμα, οπως η επεμβαση τους στον Κολπο.

Η μονη απαντηση ειναι οι αντιπολεμικες κινητοποιησεις των εργαζομενων της περιοχης, και η ενωση τους με το κινημα των εργατων στα εργοστασια και τα γραφεια εναντια στην εκμεταλλευση. Οι συνεχεις μαζικες λιποταξιες απο τους στρατους των αντιμαχωμενων δειχνει πως μπορει να τελειωσει ο πολεμος, πως μπορει να αναπτυχθει η κοινη παλη των λαων της πρωην Γιουγκοσλαβιας αλλα και των αλλων χωρων της γυρω περιοχης. Γι' αυτο οι Ελληνες εργατες αλλα και εμεις εδω που η κυβερνηση και η αστικη μας ταξη ταυτιζουν τα συμφεροντα τους με αυτα της Ελληνικης, πρεπει να παλεψουμε εναντια στον επεκτατισμο, τις βλεψεις και τις επεμβασεις των Ελληνων και Ε/Κ καπιταλιστων, προωθωντας την ταξικη ενοτητα των εργαζομενων στα Βαλκανια.

Νικος Αγιομαμιτης

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

στην ιονικη τραπεζα

Μάϊος 1992

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΑΥΡΟΙ, ΣΚΟΥΠΙΔΙΑΡΗΔΕΣ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ

Είμαστε μαύροι της Αμερικής: Μας θεωρούν πολίτες 8ης κατηγορίας, μας συμπεριφέρονται όπως τους καπνίσει, μας υποχρεώνουν να πληρώνουμε το κόστος της δικής **τους** κακής, απάνθρωπης και αντικοινωνικής πολιτικής.

Εργοδοσίες και κυβερνήσεις σχεδιάζουν την ευημερία τους, αυξάνουν τα δικά τους οφέλη, αδιαφορούν για την κατάσταση της πλειοψηφίας της κοινωνίας, επιβάλουν το δικό τους πλαστικό και στερημένο φαντασίας «πολιτισμό».

Και αν αντισταθούμε, όπως οφείλουμε, στην αργή φυσική, ηθική και πνευματική μας εξόντωση, μας στέλνουν τα μηνύματα της Νέας Τάξης: ροπαλοφόροι, ένοπλοι, «σιωπηρές πλειοψηφίες» πέφτουν πάνω μας και αποκαθιστούν την τάξη.

Είμαστε σκουπιδιάρηδες: Μας εμπαίζουν συστηματικά, υπόσχονται να λύσουν τα αιτήματά μας και μετά το παίρνουν πίσω. Οι υπόλογες σε μας ηγεσίες, αφουγκράζονται την αγανάκτησή μας και «αποφασίζουν» να αντιπαλέψουν. Η αντίστασή μας είναι η μόνη δυνατή: σταματάμε την εργασία μας και κινητοποιούμαστε για να περιφρουρήσουμε τον αγώνα μας με όλα τα μέσα. Κι αφού χάσουμε μεροκάματα, αφού φάμε ξύλο, αφού σφίξουμε τα δόντια για να συνεχίσουμε και φαίνεται ότι μπορούμε να κερδίσουμε, η ηγεσία μας ρωτάει το κόμμα της (όχι εμάς) και... κλείνει την κινητοποίηση με ήττα, σπέρνοντας την απογοήτευση και τη μοιρολατρεία. Το κόμμα, βέβαια, προσπαθεί να αξιοποιήσει την απόγνωσή μας και ζητάει την ψήφο μας σε τρία τέρμινα για να αλλάξει τη ζωή μας σε εννιά τέρμινα. (Και για όσους δεν κατάλαβαν, έτσι έγινε με την απεργία των ΠΟΠ-ΟΤΑ και ΠΟΕ-ΟΤΑ, όπου 40000 οικογένειες αποτέλεσαν το γήπεδο για να παίξουν επάνω τους κυβέρνηση κι αντιπολίτευση).

Είμαστε Γερμανοί εργαζόμενοι: Γιατί παρ'όλα αυτά, έχουμε τη δυνατότητα να υποχρεώσουμε τους κυβερνώντες να καταπιούν τη γλώσσα τους. Φτάνει να επιβάλουμε με τις δικές μας διαδικασίες, τη δική μας συλλογικότητα, την δική μας αποφασιστικότητα, τον ενιαίο, συντονισμένο και με συγκεκριμένους στόχους αγώνα για την ανατροπή των αποφάσεων που πλήττουν εισόδημα, ελεύθερο χρόνο, ποιότητα ζωής, προσωπική αξιοπρέπεια.

Ένα σύνθημα της εκπληκτικής κινητοποίησης των εκατοντάδων χιλιάδων «πιτσιρικά-

Αποδοχές-μαμούθ λοιπόν...

- 29 εκατομμύρια σε υπερωρίες σε μερικές δεκάδες εργαζόμενων στις Διευθύνσεις (81%).
- 7 εκατομμύρια για 3000 εργαζόμενους στα 170 καταστήματα (19%).

Λαμπρά! Συνάδελφοι του προεδρείου αφού έχετε πρόσβαση στα στοιχεία και θελετε να στιγματίσετε το φαινόμενο, δώστε **τώρα** στη δημοσιότητα ποιοί **διαχρονικά** έπαιρναν και παίρνουν παχυλές αμοιβές, αφού είναι «μερικές δεκάδες» και το χαρτί των ανακοινώσεων φτάνει για να τους συμπεριλάβει...

Γιατί η επιλεκτικότητα προκαλεί απορίες. Και ερωτήματα:

- Να καταργηθούν οι αμαρτωλές υπερωρίες;
- Να καταργηθούν τα προνόμια;
- Να καταργηθούν οι μόνιμες κάστες, οι μόνιμοι τρόφιμοι των ευαίσθητων(;) Διευθύνσεων;

Οι αγωνες της εργατικης ταξης εμπνεουν τους αλλους εργαζομενους σε οποιο μερος της γης και αν γινονται. Φυλλαδιο που κυκλοφορησε στην Αθηνα απο πρωτοβουλια εργαζομενων στην Ιονικη Ταπεζα που αναφερεται στην εξεγερση στο Λος Αντζελες, στην απεργια των σκουπιδιαρηδων της Αθηνας και τις απεργιες στη Γερμανια.

«Εργατικη Δημοκρατια»

Η εφημεριδα που παλευει για:

Επανασταση

Και οχι ρεφορμισμο.

Για την ανατροπη του αστικου κρατους και του καπιταλισμου απο την ιδια την εργατικη ταξη, και οχι για την μεταρρυθμιση, διαχειρηση και «επιδιορθωση» του μεσα απο την Βουλη.

Εργατικη Δημοκρατια

Και οχι κρατικο καπιταλισμο.

Για τον ελεγχο της παραγωγης και ολοκληρης της κοινωνιας απο την αμεση δημοκρατια των ιδιων των εργατων. Ο σοσιαλισμος ειναι η κοινωνια της ελευθεριας, της καταργησης των διακρισεων και της καταπιεσης εναντια στις γυναικες και τις κοινωνικες μειοψηφιες οπως οι ομοφυλοφιλοι. Οι επαναστατες παλευουν απο τωρα στο πλευρο αυτων των μειοψηφιων υποστηριζοντας τα δικαιωματα τους.

Οι κοινωνιες της ανατολικης Ευρωπης, της Ρωσσιας μετα την σταλινικη αντεπανασταση, και της Κινας που ονομαζονται «υπαρχτος σοσιαλισμος» ουτε ειχαν ουτε εχουν καμια σχεση με τον σοσιαλισμο και την εργατικη εξουσια. Ειναι παραλλαγες του καπιταλισμου, δικτατοριες πανω στην εργατικη ταξη απο μια συλλογικη γραφειοκρατικη καπιταλιστικη αρχουσα ταξη.

Διεθνισμο

Και οχι εθνικισμο και πατριωτισμο.

Παλευουμε για την αλληλεγγυη και ενοτητα ολων των εργατων ανεξαρτητα και περα απο την εθνικοτητα και τα συνορα. Για την διασπαση απο τους καπιταλιστες του «δικου μας» εθνους και την παλη εναντια σε ολους τους καπιταλιστες. Σαν ε/κ διεθνιστες υποστηριζουμε το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των τ/κ εναντια στην «δικη μας» την ε/κ αρχουσα ταξη, που τους το αρνειται, επειδη εναντια στα δικα τους σχεδια και επιθετικοτητα στρεφεται κυρια ο εργατικος διεθνισμος μας.

Παλευουμε εναντια στον ρατσισμο και τους διωγμους των ξενων εργατων.

Σε αλληλεγγυη με τους καταπιεσμενους λαους της Μ.Ανατολης παλευουμε για να κλεισουν οι ιμπεριαλιστικες βασεις και οι κατασκοπευτικοι σταθμοι.

Επαναστατικη οργανωση

της εργατικης ταξης.

Για να μετατραπει η κριση του καπιταλισμου και οι εξεγερσεις των μαζων των εργατων με επιτυχια σε καταληψη της εξουσιας απο την εργατικη ταξη χρειαζεται η οργανωση της επαναστατικης πρωτοπορειας τους σε επαναστατικο κομμα.

Εφημεριδα της Ομαδας
«Εργατικη Δημοκρατια»
οδος Αρχιεπισκοπου Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
✉ Τ.Κ. 7280, Λευκωσια
☎ 02-349770
Υπευθυνος για το νομο
Ντινος Αγιομαμιτης

ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ

μαυρη μαγεια ή μαυρη απελπισια και υποκρισια;

Μεσα σε τεσσερεις περιπου μηνες ειχαμε δυο αυτοκτονιες νεαρων μαθητων. Αρχες του Φερβαρη αυτοκτονησε με κυνηγετικο οπλο 17χρονος μαθητης. Σαν αιτια θανατου δηλωθηκε, "ερωτικη απογοητευση". Στις 28 του Μαη βρεθηκε νεκρη στο μπανιο η 16χρονη Ελπιδα. Η Ελπιδα με το αισιοδοξο ονομα εθεσε τερμα στη ζωη της πινοντας φυτοφαρμακο. Σε σημειωμα που αφησε εγραψε οτι στο ταφο της θελει να της βαλουν ενα αυτογραφο του τραγουδιστη Βασιλη Παπακωνσταντινου.

"Φοβαμαι ολα αυτα που θα γινουν για μενα χωρις εμενα"

Οι αστικες εφημεριδες, σκανδαλοθηρικα, εχωσαν την μυτη τους στην προσωπικη ζωη της Ελπιδας. "Ειχε προβληματα με τους γονεις της", "ηταν ατιθαση, ντυνοταν παραξενα", "ειχε κακους βαθμους" κλπ. Το ποιο αισχρο ομως ειναι οτι "ανακαλυψαν συμφωνα με πληροφοριες" τους οτι η Ελπιδα ηταν μυημενη σε κυκλωμα Μαυρης Μαγειας! Για δευτερη φορα θυμα της καταπιεστικης και συντηρητικης κοινωνιας που ζουμε,η νεαρη μαθητρια ακομα και νεκρη βρισκεται στο κατηγορητηριο. Τραγικα, μοιαζει τυχερη που δεν επεζησε της αυτοκτονιας γιατι θα κινδυνευε να την παραδωσουν στο "πυρ το εξωτερο".

Ψυχολογοι, αναλυτες και μελετητες αναλαβαν να λυσουν το "μυστηριο" που κρυβει η αυτοκτονια της νεαρης Ελπιδας. "Γιατι να θελει αυτογραφο του Παπακωνσταντινου στον ταφο της"; "Γιατι να της αρεσουν τοσο πολυ τραγουδια του Τζιμ Μορισσον"; Ο "θεοπνευστος" κυριος Κικκος Παπαδοπουλος, που εχει αναλαβει εργολαβικα την υπερασπιση της ορθοδοξιας και καθε συντηριτισμου εχει εξελιχτει σε "μελετητη" των τραγουδιων του Τζιμ Μορισον, (τα ακουει βαζοντας τα στο πικ-απ αναποδα!) και κατεληξε στο συμπερασμα οτι ειναι σατανικα. Οι στοιχοι οπως, "να σπασω τον τοιχο, το φραγμο και να κανω μια αλλη σπουδαια ζωη", κατα τον Κικκο Παπαδοπουλο δεν μπορει παρα να παρακινει αυτους που τους ακουν να αυτοκτονησουν! Η περιπτωση ταιριαζει θαυμασια μια και ο ιδιος ο Τζιμ Μορισσον βρεθηκε νεκρος μεσα στο μπανιο του σε ηλικια 23 χρονων!

Χωρις ιχνος ντροπης και σεβασμου στη προσωπικη ζωη της Ελπιδας η αστυνομια πηρε τα προσωπικα πραγματα της, το ημερολογιο, τα ποιηματα μεχρι και τις φωτογραφιες της, σαν τεκμηρια για την ερευνα που εψαχνε τους ενοχους της αυτοκτονιας σε φαντασματα και βουντου.

Τι πιο φυσικο για ενα κοριτσι 16 χρωνων, να του αρεσει ο Παπακωνσταντινου ή ο Μορισσον ή οποιοσδηποτε τραγουδιστης. Να γραφει "μυστικα" μυνηματα με τις συμμαθητριες της, να εχει τις "παραξενιες" της; Φαινεται οτι ολοι αυτοι δεν ηταν ποτε στη ζωη τους 16αριδες, γεννηθηκαν γεροι.

Αν θελουν να βρουν τους πραγματικους ενοχους που εσπρωξαν την Ελπιδα στην αυτοκτονια ας μην ψαχνουν σε φαντασματα, βουντου και αλλα παρομοια και ας ψαξουν το βρωμικο καπιταλιστικο συστημα που υπερασπιζονται.

Να μην τους κανουμε την χαρη

Στην καπιταλιστικη κοινωνια που ζουμε η ελευθερια στη ζωη, στην εκφραση, την διαφορετικη αποψη ειναι μονο στα λογια. Ζουμε καθημερινα την κλιμακωση μιας αγριας ανταγωνιστικης κοινωνιας που κυριαρχειται απο τον νομο της ζουγκλας, "ο θανατος σου, η ζωη μου". Που αναδυκνυει σε αρετη την υποκρισια και την εκμεταλλευση, που συνθλιβει και καταπιεζει τις ευαισθησιες και τα ονειρα μας. Ιδιαιτερα των νεολαιων.

Οι ευκαιριες και οι δυνατοτητες ειναι για τους λιγους, οσους μπορουν να εχουν πλατες και οικονομικη ανεση. Οι πολλοι, που δεν μπορουν να τα βγαλουν περα με τις ανταγωνιστικες απαιτησεις του εκπαιδευτικου συστηματος, θεωρουνται αποτυχημενοι και τραβανε για τον στρατο, το εργοστασιο, την ανεργια. Αν τολμησουν να κανουν κατι που δεν ειναι μεσα στα πλαισια του αστικου καθωσπρεπισμου αντιμετωπιζονται με καχυποψια, συντηρητισμο, απομονωση και περιθωριοποιουνται. Μετα ερχεται η απογοητευση και η απελπισια. Η Ελπιδα εφυγε και τους εκανε την χαρη να εκμεταλλευτουν ακομα και τον θανατο της. Υπαρχει ομως και αλλος δρομος. Αυτος που λεει πως πρεπει να μεινουν εδω και να παλεψουν συλλογικα κοντρα στο ανθρωποφαγο συστημα των καπιταλιστων.

Η συσσωρευμενη αγανακτηση της νεολαιας απεναντι στην καταπιεση και την εξατομικοποιηση εχει εκφραστει αρκετες φορες συλλογικα. Αυτην εκφραζει η νεολαια που μαζευεται καθε βραδυ στην περιοχη που ειναι οι δισκοθηκες και που εχει συγκρουστει πολλες φορες με την αστυνομια. Αυτην εκφραζουν οι μαθητικες διαδηλωσεις εναντια στις ενιαιες εξετασεις, οι πορειες με τα μηχανακια και η διαδηλωση εναντια στην καταπιεση απο τους καθηγητες που εγινε σε Λυκειο της Λευκωσιας.

Ο δρομος της συλλογικης αντιδρασης ειναι και ο μονος που μπορει να εχει πραγματικα αποτελεσματα. Ειναι αυτος που μπορει να δημιουργησει ενα μαθητικο κινημα που μαζι με την εργατικη ταξη και τους αλλους καταπιεσμενους μπορει να παλεψει για την ανατροπη αυτου του ανταγωνιστικου συστηματος της εκμεταλλευσης και της καταπιεσης.

Δημητρα Χριστοδουλου

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ «ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

"Η καταρρευση του κρατικου καπιταλισμου εχει οδηγησει ολοκληρα κομματια της ατιστερας - οργανωμενα μελη η μη - κατω απο την απογοητευση να πιστευουν οτι ο καπιταλισμος βγηκε ενισχυμενος απο αυτη την καταρρευση και ταυτοχρονα να αντιμετωπιζουν με σκεπτικισμο το εαν μπορει αν υπαρχει σοσιαλιστικη προοπτικη που να μην καταληγει στο σταλινικο γκουλαγκ.

Μεσα σε μια τετοια περιοδο ειναι τεραστια η αναγκη να ξανακυκλοφορησει ενα μαρξιστικο περιοδικο που να εχει την αποψη οτι αυτο που καταρρευσε στην ανατολη ηταν ο κρατικος καπιταλισμος και οτι αυτο ειχε σαν συνεπεια οχι τη σταθεροτητα αλλα ανταιθετα την βαθυτερη κριση των δυτικων καπιταλισμων. Σημερα οσο ποτε αλλοτε θα πρεπει εν ειναι καθαρο οτι ξανα υπαρχουν εκεινες οι αντικειμενικς συνθηκες που κανουν το καπιταλιστικο συστημα παγκοσμια ευαλωτο και ασταθες.

Ομως επειδη οι ανθρωποι φτιαχνουν την ιστορια τους - εστω και μεσα σε αντιξοες γι' αυτους συνθηκες - εχει σημασια μεσα σ' ενα τετοιο περιοδικο να καθρεφτιζονται και ολες οι συγκρουσεις που καθημερινα δινει η εργατικη ταξη απο το Λος Αντζελες και το Βερολινο μεχρι τη Μοσχα και την Αθηνα. Και πως μεσα απ' αυτους τους αγωνες ειναι δυνατον οι εργατες οχι μονο να ξαναποκτησουν την αυτοπεποιθηση οτι μπορουν να νικησουν και να ξετιναξουν απο πανω τους ιδεες που ενισχυουν την παθητικοτητα και την αδρανεια.

..Σ' αυτο το κοσμο μ' αυτα τα ερωτηματικα απευθυνεται το περιοδικο "Σοσιαλισμος απο τα κατω" με στοχο να δωσει απαντησεις και να ξεκαθαρισει μπερδεματα. Σε αντιθεση με την υπολοιπη αριστερα που εχει κανει τον αγνωστικισμο σημαια της, η ΟΣΕ υποστηριζει οτι οι καθαρες πολιτικες αποψεις - ο μαρξισμος οπως συνεχως επαληθευεται απο τις εξελιξεις και την ταξικη παλη - ειναι οπλο για την εργατικη ταξη και τους αγωνες της. Και ενα περιοδικο που εκφραζει αυτες τις αποψεις ειναι οπλο στα χερια του καθε αγωνιστη εργατη, του καθε νεολαιου. Ειναι ακομα ενα λιθαρακι στη προσπαθεια για το χτισιμο ενος νεου Σοσιαλιστικου Εργατικου Κομματος που σημερα ειναι τοσο πολυ αναγκαιο."

● αποσπασμα απο το εισαγωγικο σημειωμα στο πρωτο τευχος του περιοδικου.

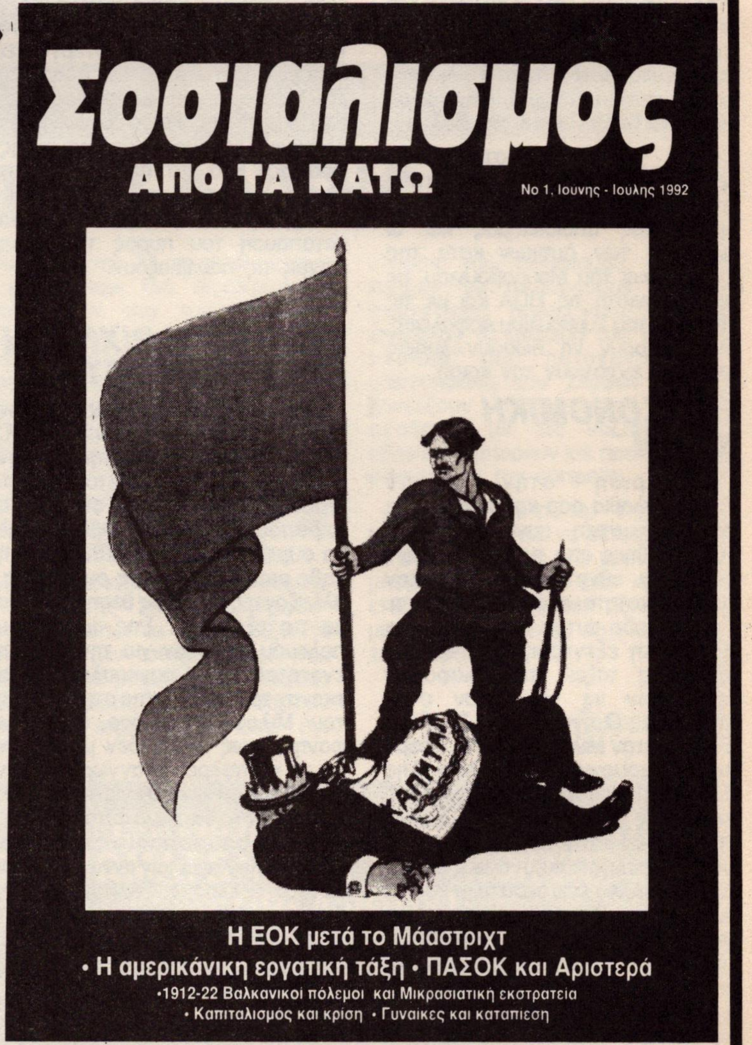

Μπορειτε να το ζητησετε απο τα βιβλιοπωλεια, τα γραφεια της εφημεριδας μας και απο τους συντροφους που πουλουν την "Εργατικη Δημοκρατια"

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

Ο Εφιαλτης των Μαυρων

- Το ποσοστο των μαυρων ανεργων στις ΗΠΑ ειναι διπλασιο απ' αυτο των λευκων.
- Το μεσο εισοδημα των μαυρων φτανει μονο το 58% του εισοδηματος των λευκων.
- Στα τελη της δεκαετιας του '60 το 25% των μαυρων ζουσε κατω απο το επισημο οριο φτωχιας. Σημερα κατω απο το οριο φτωχιας ζει σχεδον το 35% των μαυρων και το 10% των λευκων.
- Το 45% των μαυρων παιδιων υποσιτιζεται.
- Το ποσοστο της παιδικης θνησιμοτητας για τους μαυρους στις ΗΠΑ ειναι μεγαλυτερο απ' αυτο της Κουβας, της Κοστα Ρικα ή της Βουλγαριας και διπλασιο απ' αυτο των λευκων.
- Ο μεσος ορος ζωης των μαυρων στις ΗΠΑ ειναι χαμηλοτερος της συνταξιμης ηλικιας.
- Ενας μαυρος που ζει στη Νεας Υορκη εχει μικροτερες πιθανοτητες να φτασει τα 65 απ' οτι ενας κατοικος του Μπαγκλαντες.
- Ο αριθμος των μαυρων νεων που βρισκονται στη φυλακη ειναι μεγαλυτερος απ' αυτον που φοιτουν σε Ανωτερες Σχολες.

Απο την Εξεγερση...

"ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, δεν θα υπαρξει Ειρηνη" φωναξαν οι χιλιαδες διαδηλωτες που ξεχυθηκαν στους δρομους του Λος Αντζελες, μετα την αθωωση των τεσσαρων αστυνομικων που ειχαν κυριολεκτικα σαπισει στο ξυλο τον μαυρο αυτοκινητιστη Ροτνεϊ Κινγκ.

Οι διαδηλωσεις που συγκλονισαν τις ΗΠΑ τον περασμενο Μαη δεν ηταν μονο ενα ξεσπασμα των μαυρων εναντια στον ρατσισμο. Ηταν μια εκρηξη οργης εναντια στην φτωχεια και την ανεργια που ολο και αυξανονται την τελευταια δεκαετια.

Χιλιαδες μαυροι, λευκοι και ισπανοφωνοι πολιορκησαν το αρχηγειο της αστυνομιας στο Λος Αντζελες το βραδυ που ανακοινωθηκε η αθωωτικη αποφαση του Δικαστηριου. Η υποθεση του Ροτνεϊ Κινγκ ηταν ο σπινθηρας που αναψε τις φλογες.

Η φτωχεια εχει κτυπησει χειροτερα τους μαυρους, αλλα και οι λευκοι και οι ισπανοφωνοι ειδαν το βιοτικο τους επιπεδο να πεφτει κατακορυφα την τελευταια δεκαετια.

Η εξεγερση του Λος Αντζελες δεν ηταν φυλετικη αλλα ταξικη. Ξαπλωθηκε στο Σαν Φρανσισκο, στο Λας Βεγκας, στο Σηατλ, στην Ατλαντα, στην Νεα Υορκη, στο Μπαφαλο, στο Ντενβερ και πολλες αλλες πολεις.

Ομως, οπως στην Αμερικη ετσι και στην Κυπρο τα μεσα μαζικης ενημερωσης προσπαθησαν να παρουσιασουν την εξεγερση σαν "φυλετικες αναταραχες", δινοντας δυσαναλογη δημοσιοτητα στα λιγα περιστατικα οπου στο θυμο τους μαυροι στραφηκαν εναντια σε λευκους και Κορεατες καταστηματαρχες.

Αυτο που προσπαθουν να κανουν ειναι να αποκρυψουν την εικονα οπου μαυροι, λευκοι, ισπανοφωνοι και Ασιατες παλευουν μαζι. Γιατι αυτη η εικονα υποσκαπτει το ρατσισμο που καλλιεργει συστηματικα η αρχουσα ταξη.

"Νεα Ταξη"

Η κυβερνηση της ισχυροτερης χωρας στον κοσμο βρεθηκε σε πολεμο με τη δευτερη μεγαλυτερη της πολη.

Τα 4.000 στρατευματα που εστειλε ο Μπους στο Λος Αντζελες ηταν τα ιδια που χρησιμοποιηθηκαν για την εισβολη στον Παναμα και στον Περσικο Κολπο για να επιβαλει την "Νεα Ταξη". Μαζι εστειλε και 6.000 εθνοφρουρους και χιλιαδες ενοπλους αστυνομικους.

Η πλειοψηφια των 60 νεκρων (που ειναι κυριως μαυροι) σκοτωθηκε μετα την εισοδο των στρατευματων στην πολη.

Μια δεκαετια ασυδοσιας των αφεντικων και στρατιωτικων εξοπλισμων στερησαν τις πολεις των ΗΠΑ απο τα δισεκατομμυρια δολλαρια που χρειαζονται επειγοντως για τη χρηματοδοτηση κοινωνικων προγραμματων.

Οι πολιτικοι των ΗΠΑ ας ετοιμαζονται για ενα μακρυ, καυτο καλοκαιρι.

"Ενας φτωχος και μαυρος που δικαζεται για κλοπη 200 η 300 δολλαριων ειναι κατα 90% βεβαιο οτι θα κατδικαστει για ληστεια με ποινη φυλακησης που θα κυμαινεται μεταξυ 94 και 138 μηνες.

Ενας λευκος διευθυντης επιχειρησης που εχει καταχραστει εκατονταδες χιλιαδες δολλαρια οι πιθανοτητες να βρεθει ενοχος ειναι μονο 20%, και η ποινη του θα κυμαινεται απο 20 εως 48 μηνες."

Λενοξ Χαϊντς, πρωην προεδρος της Εθνικης Συνελευσης Μαυρων Δικηγορων

ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ

...στην Επανασταση

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ του Λος Αντζελες ηταν ενα πανηγυρι των καταπιεσμενων. Εστω και για τρεις μερες, οι δυναμεις "του νομου και της ταξης" εχασαν τον ελεγχο της πολης.

Μετα απο μια δεκαετια συντηρητισμου και κτυπηματος της εργατικης ταξης, η εξεγερση του Λος Αντζελες αποτελει στροφη στην αμερικανικη πολιτικη ζωη.

Οι φλογες της εξεγερσης ομως εχουν τωρα σβησει και οι αστυνομικες περιπολοι, η φτωχεια και η ανεργια συνεχιζονται. Εξηντα ανθρωποι σκοτωθηκαν, 2.000 τραυματιστηκαν, ενω στους 9.400 συλληφθεντες ο Μπους υποσχεται "παραδειγματικες" ποινες. Οσοι μιλουν για "αλογιστη βια" καλα κανουν να θυμουνται οτι εναυσμα ηταν η βια της αστυνομιας και της "δικαιοσυνης".

Ουτε η θριαμβολογια ομως, ουτε και ο θυμος για την εκδικητικοτητα της αστυνομιας ειναι αρκετα. Πρεπει ν' αντλησουμε τα μαθηματα που βγαινουν απο την εξεγερση.

Εξεγερσεις οπως αυτες του Λος Αντζελες μπορουν ν' ανεβασουν την αυτοπεποιθηση του κοσμου, να μετατρεψουν γρηγορα την απαθεια σε αντισταση. Μια εξεγερση μαυρων και λευκων μαζι δειχνει οτι οι ανθρωποι μπορουν να δρασουν συλλογικα. Αυτου του τυπου οι εξεγερσεις ομως εχουν και τους περιορισμους τους.

κοινοτικος ελεγχος;

Η εξεγερση του Λος Αντζελες ειχε σαν βαση της την κοινοτητα και οχι την εργατικη ταξη. Εστω κι αν στην πλειοψηφια της η κοινοτητα αποτελειται απο εργαζομενους, σ' αυτην υπαρχουν και αλλα κοινωνικα στρωματα – μικροαστοι και επαγγελματιες "πολιτικοι" – στοιχεια που ελπιζουν να διαδραματισουν ρολο μεσολαβητη μεταξυ της κοινοτητας και του ευρυτερου συστηματος.

Μια εξεγερση μπορει να φερει αυτες τις διαφορετικες ομαδες μαζι. Με το τελος ομως της εξεγερσης η καθε μια τραβα το δικο της δρομο.

Αυτο ακριβως ειχε συμβει με τις εξεγερσεις στις ΗΠΑ τη δεκαετια του '60. Μονο μια χουφτα καταφερε να ξεφυγει απο τα γκετο, χρησιμοποιωντας την εξεγερση για τους δικους της σκοπους.

Οι μικροαστοι επεδιωξαν τη δημιουργια επιχειρησεων που ν' ανηκουν σε μαυρους. Για το στρωμα των μαυρων πολιτικων ο "κοινοτικος ελεγχος" προσφερθηκε σαν ενα χρησιμο και βολικο προεκλογικο συνθημα.

Σημερα, 20 χρονια αργοτερα, πολλοι μαυροι πολιτικοι ειναι δημαρχοι ενω η παρουσια μαυρων επιχειρησεων ειναι πιο εντονη. Για την τεραστια πλειοψηφια των φτωχων ομως τιποτα δεν αλλαξε.

Δεν πρεπει να μας προκαλει, λοιπον, καμμια εκπληξη το γεγονος οτι αυτος που επεβαλε κατ' οικο περιορισμο στο Λος Αντζελες και που στη συνεχεια καλεσε τα στρατευματα για να καταστειλουν την εξεγερση, ηταν ο Τομ Μπραντλεϊ, ο μαυρος δημαρχος της πολης.

Πως μπορουν να καλυτερεψουν οι συνθηκες ζωης των φτωχων;

Η απαντηση βρισκεται στο προχωρημα απο την εξεγερση στην επανασταση. Στη μετατοπιση του χωρου συγκρουσης απο την "κοινοτητα" στα εργοστασια και στα γραφεια, στους χωρους οπου βρισκεται η οικονομικη δυναμη του συστηματος.

Η λεηλασια, αν και απολυτα κατανοητη, δεν μπορει με κανενα τροπο να αλλαξει τον τροπο κατανομης του πλουτου στη κοινωνια. Ειναι αδυνατο ν' αρπαξει κανεις τα πλουτοι των καπιταλιστων απο τις βιτρινες των καταστηματων. Η πηγη του πλουτου και της δυναμης τους δεν βρισκεται στον ελεγχο των καταστηματων αλλα στον ελεγχο των μεσων παραγωγης.

"Εκει οπου χαλκευονται οι αλυσιδες του καπιταλισμου, εκει πρεπει να σπασουν".

εργατικος ελεγχος

Αυτο σημαινει οργανωση μεσα στους χωρους δουλειας και αναμεσα στους χωρους δουλειας. Αυτο σημαινει το κτισιμο της συλλογικης δυναμης της εργατικης ταξης για την καταληψη και των δρομων αλλα και των εργοστασιων. Μια τετοια πολιτικη μπορει να ενωσει μαζι της και ολους τους καταπιεσμενους που θελουν να παλεψουν εναντια στο συστημα.

Αυτο απαιτει ακομα μια πολιτικη οργανωση που να συντονιζει και να προσανατολιζει την εργατικη ταξη σε μια συνολικη επιθεση εναντια στο συστημα των καπιταλιστων. Η ηρωικη εξεγερση του Λος Αντζελες, η δυναμη και οι αδυναμιες της, θα δειξει σε μερικους απο αυτους που συμμετειχαν και αλλους την αναγκη και την δυνατοτητα να χτιστουν αυτες οι οργανωσεις.

Αντωνης Καρας

Η Εργατικη Ταξη στις ΗΠΑ

ΤΟ ΠΟΣΟΣΤΟ των φτωχων μαυρων στην Αμερικη ειναι ψηλοτερο απο αυτο των λευκων.

Τεραστιος ομως ειναι και ο αριθμος των λευκων που ζουν κατω απο το οριο φτωχειας - ενας στους δεκα.

Η συντριπτικη πλειοψηφια των φτωχων - μαυρων και λευκων - δεν ειναι ουτε "αποκληροι", ουτε "στοιχεια του περιθωριου", αλλα εργαζομενοι.

Σχεδον 40 εκατομ. Αμερικανοι δεν εχουν λεφτα για ιατροφαρμακευτικη περιθαλψη και ζουν χωρις καμμια ιατρικη καλυψη. Απο αυτους το 85% ειναι εργαζομενοι μαζι με τις οικογενιες τους.

Γυρω στα 24 εκατομ. αμερικανοι τρεφονται με κουπονια του Υπουργειου Γεωργιας ενω αλλα 20 εκατομμυρια καταφευγουν για την διατροφη τους στα φιλανθρωπικα συσσιτια.

Στη διαρκεια της δεκαετιας του 1980 το κρατος και οι εργοδοτες κτυπησαν μαζικα τους μισθους των εργαζομενων και τις συνδικαλιστικες τους οργανωσεις. Ταυτοχρονα αυξηθηκε εξαιρετικα ο πλουτος μιας ελαχιστης μειοψηφιας.

Οι ανεργοι ξεπερνουν τα 16 εκατομμυρια. Ο μισθος ενος εργαζομενου σημερα ειναι κατα 20% χαμηλοτερος απο αυτον που επερνε το 1972. Απο την αλλη, το εισοδημα του 1% που βρισκεται στη κορυφη της πυραμιδας του πλουτου ειναι ισο με το εισοδημα του 40% του αμερικανικου πληθυσμου.

Και ομως την οικονομικη κριση ο Μπους σκοπευει να την αντιμετωπισει με ενα νεο προγραμμα περικοπων στις κοινωνικες δαπανες. Μονο ο Δημος της Νεας Υορκης σκοπευει να κοψει 1 δισ. δολλαρια απο τα κονδυλια για επιδοματα και συνταξεις. Μολις πριν ενα χρονο ο Μπους ξοδευε 60 δισ. δολλαρια για να επιβαλει την "Νεα Παγκοσμια Ταξη" του, σκορπωντας τον θανατο και την καταστροφη στη Μεση Ανατολη.

Σημερα η "Νεα Ταξη" καταρρεει παγκοσμια. Καταρρεει και στη δευτερη μεγαλυτερη πολη αυτης της ιδιας της υπερδυναμης, στο Λος Αντζελες.

εργατικη δημοκρατια

ΗΜΙΚΡΑΤΙΚΟΙ
ΝΑ ΜΗ ΠΕΡΑΣΕΙ ΤΟ ΠΑΓΩΜΑ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΣΠΑΖΕΙ ΜΕ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η αρνηση της Κυβερνησης και των διευθυνσεων των ημικρατικων οργανισμων να συζητησουν για οποιαδηποτε αυξηση μισθων των εργαζομενων εχει οδηγησει τις διαπραγματευσεις για την ανανεωση των συλλογικων συμβασεων στους ημικρατικους οργανισμους σε αδιεξοδο.

Ο Συρμης προβαλει το επιχειρημα οτι ετσι και αλλιως οι εργαζομενοι στους ημικρατικους εχουν τις χρονιαιες προσαυξησεις αρα δεν χρειαζονται αλλη αυξηση. Αυτο ειναι γελοιο επιχειρημα γιατι οι χρονιαιες προσαυξησεις αντανακλουν τα χρονια υπηρεσιας, και δεν εχουν σχεση με τις συλλογικες συμβασεις. Αν η κυβερνηση αρνηθει να δωσει αυξησεις στους δημοσιους και ημικρατικους σημαινει οτι παγοποιει τους μισθους τους. Οι αλχημειες του Συρμη μοιαζουν με εκεινες του Μητσοτακη στην Ελλαδα που δινει μηδεν αυξησεις στους εργαζομενους στο δημοσιο τομεα αλλα προσθετει μηδεν και μηδεν και βγαζει 13% αυξηση. Στο ιδιο σχολειο φαινεται πηναιναν και ο Μητσοτακης και ο Συρμης.

Τετοια επιχειρηματα ειναι οχι μονο γελοια αλλα και επικιδυνα γιατι ανοιγουν το δρομο και σε αλλα χτυπηματα της κυβερνησης και των εργοδοτων στις εργατικες καταχτησεις. Ηδη η ΟΕΒ ακονιζει τα δοντια της εναντια στην ΑΤΑ ενω καλεσε την κυβερνηση να απαγορευσει το δικαιωμα στην απεργια των δημοσιων υπαλληλων.

ο μονοδρομος των μακροχρονων διαπραγματευσεων

Ενω αυτες ειναι οι διακυρηγμενες προθεσεις της κυβερνησης και των εργοδοτων οι ηγεσιες των συντεχνιων των ημικρατικων υπαλληλων, εχουν μπει σε ενα δρομο μακροχρονων και χρονοβορων διαπραγματευσεων με τα συμβουλια των ημικρατικων οργανισμων. Αυτο εχει κουρασει και απογοητευσει, τους εργαζομενους και εσπασε τη διαθεση τους να αγωνιστουν. Τα ιδια εγιναν και με την προηγουμενη συμβαση που οι διαπραγματευσεις γι' αυτη πηραν ενα ολοκληρο χρονο. Στο τελος η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια "επεισε" τους εργαζομενους αναμεσα στα αλλα να δεχτουν η συβαση απο διετης να γινει τριετης.

Το πιο χοντρο απ' ολα ομως ειναι οτι ενω οι διαπραγματευσεις εχουν φτασει σε αδιεξοδο επειδη οι διευθυνσεις των ημικρατικων οργανισμων δεν δεχονται να συζητησουν για οποιαδηποτε μισθολογικη αυξηση, οι συνδικαλιστικη γραφειοκρατια ζητα επιμονα την μεσολαβηση του υπουργειου. Μα η αποφαση για παγοποιηση των μισθων ειναι αποφαση του υπουργικου συμβουλιου, και αυτην εφαρμοζουν τα συμβουλια των ημικρατικων οργανισμων. Ειναι σαν να ζητουν δηλαδη απο το Νονο της μαφιας να τους προστατεψει απο τους μπραβους που ο ιδιος εστειλε για να τους δειρουν.

Οι ηγεσιες των συντεχνιων καλιεργουν την αυταπατη, οτι αν προβαλουν και εξηγησουν με "λογικα" επιχειρηματα τα αιτηματα που διεκδικουν οι εργαζομενοι, θα καταφερουν να πεισουν την εργοδοτικη πλευρα να υποχωρησει. Ομως στην πραγματικοτητα ολα αυτα τα χρονια στις προηγουμενες συμβασεις, αυτος που τελικα πειθεται και παντα υποχωρει ειναι οι συντεχνιακοι ηγετεςς. Η κυβερνηση, οπως και καθε εργοδοτης, προσπαθει οσο το δυνατο να δωσει μικροτερες αυξησεις στους εργαζομενους, γι' αυτο κρατει αδιαλλακτη σταση και επιμενει μεχρι να υποχωρησουν οι συντεχνιες. Τελικα ο δρομος των διαπραγματευσεων και της μεσολαβησης οταν δεν συνδιαζεται με μαχητικες κινητοποιησεις των εργαζομενων εχει αποδειχτει μονοδρομος με κατευθυνση την πλευρα των εργοδοτων.

Υπαρχει ενας πιο σιγουρος δρομος για να κερδιθουν τα αιτηματα. Ειναι...

ο δρομος των κινητοποιησεων

Η εργοδοτικη πλευρα θα αναγκαστει να υποχωρησει μονο αν νοιωσει οτι οι εργαζομενοι δεν αστειευονται και ειναι ετοιμοι και αποφασισμενοι να παλεψουν μεχρι το τελος. Μονο οταν η εργοδοτικη πλευρα καταλαβει οτι κινδυνευει να χασει περισσοτερα κρατωντας σκληρη και αδιαλλαχτη σταση παρα αν ικανοποιησει τα αιτηματα των εργαζομενων θα υποχωρησει.

Αυτος δεν ειναι ενας καινουργιος δρομος. Ειναι ο δρομος που εχει δειξει ολοκληρη η παραδοση του εργατικου κινηματος. Ειναι ενας δρομος που οι ιδιοι οι ημικρατικοι υπαλληλοι τον εχουν δοκιμασει με επιτυχια αρκετες φορες στο παρελθον. Ειναι ενας δρομος που μερικες φορες αναγκαζεται να τον ακολουθησει και η ιδια η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια κατω απο την πιεση της βασης των υπαλληλων.

Οταν οι διευθυνσεις των Ημικρατικων Οργανισμων αρνουνταν ακομα και να κατσουν σε διαπραγματευσεις ηταν αρκετη μια εστω και κουτσουρεμενη και ανοργανωτη ημιωρη σταση εργασιας που εγινε την ωρα του διαλλειματος για να κατσει σε διαπραγματευσεις. Εκει ομως που φανηκε πολυ καθαρα η σημασια της δυναμικης κινητοποιησης ηταν στην προσπαθεια της κυβερνησης να φαει ενα μηνα απο το θερινο ωραριο των ημικρατικων υπαλληλων. Η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια κατω απο τον κινδυνο να ξεχυλισει η αγανακτηση των εργαζομενων, που δεχονται συνεχεις επιθεσεις απο την κυβερνηση, αντεδρασε δυναμικα. Οι συντεχνιες των εργαζομενων στην Α.Η.Κ. και τη Α.ΤΗ.Κ. καλεσαν τα μελη τους να μην εφαρμοσουν το χειμερινο ωραριο για τον μηνα Ιουνιο οπως ζητουσε η κυβερνηση. Στην απειλη μαλιστα της διευθυνσης της Αρχης Ηλεκτρισμου να κοψει απο τους μισθους των υπαλληλων τις ωρες που δεν θα δουλευαν εφαρμοζοντας το θερινο ωραριο απαντησε με προκυρηξη απεργιας διαρκειας στην Ηλεκτρικη. Εκπροσωπος μαλιστα της ΕΠΟΠΑΗ μιας απο τις συντεχνιες των εργαζομενων στην Α.Η.Κ ειπε "θα κλεισουμε το ρευμα σε ολη την Κυπρο, ξερουμε τη δυναμη που εχουμε και καλητερα να μην μας αναγκασει η κυβερνηση να την χρεισιμοποιησουμε". Πραγματι η κυβερνηση χωρις δευτερη κουβεντα αποσυρε την αποφαση για αποκοπη ενω για την εφαρμογη του ωραριου αρχισαν διαπραγματευσεις ενω εφαρμοζεται το θερινο ωραριο οπως αποφασισαν οι συντεχνιες. Και μονο η απειλη της απεργιας ηταν αρκετη για να τσακισει την επιθεση της κυβερνησης και να την μετατρεψει σε ατακτη υποχωρηση.

Αυτη ειναι η πραγματικη δυναμη των εργαζομενων.

Αυτη τη δυναμη ειναι που πρεπει να χρησιμοποιησουν σημερα οι συντεχνιες των ημικρατικων για να σπασουν το αδιεξοδο των διαπραγματευσεων. Μια γενικη κινητοποιηση σ' ολους τους ημικρατικους οργανισμους θα μπορεσει να σπασει την αδιαλλαξια της εργοδοτικης πλευρας. Οι εργαζομενοι στους ημικρατικους οργανισμους μπορουν και πρεπει να πιεσουν τις ηγεσιες των συντεχνιων για μια τετοια κινητοποιηση.

ημικρατικοι, κρατικοι, ιδιωτικοι

εναντια στην εργοδοτικη πολιτικη

Ο Συρμης λεγοντας οτι τυχον αυξησεις στους ημικρατικους θα σημαινει και αυξησεις στους κρατικους αθελα του στελλει ενα μυνημα. Οτι οι εργαζομενοι στον κρατικο και ημικρατικο τομεα εχουν κοινα συμφεροντα. Ειναι σιγουρο οτι η εξελιξη της συμβασης των ημικρατικων θα επιρεασει και τους δημοσιους. Αυτο σημαινει οτι και ο αγωνας τους εναντια στην εργοδοτικη αδιαλλαξια πρεπει να ειναι κοινος.

Ακομα μια νικη των εργαζομενων στους ημικρατικους θα τονωσει την αυτοπεποιθηση των εργαζομενων στον ιδιωτικο τομεα που αυτη την στιγμη αντιμετωπιζουν και αυτοι την επιθεση των εργοδοτων. Μπορει βεβαια οι απολογητες των καπιταλιστων να μιλουν για καποιο "χασμα" αναμεσα στους εργαζομενους στο δημοσιο και ημικρατικο τομεα με τους εργαζομενους στον ιδιωτικο τομεα αλλα ειναι σιγουρο πως καθε κτυπημα στους δημοσιους και ημικρατικους ανοιγε τον δρομο για τους εργοδοτες να χτυπησουν και τους ιδιωτικους. Οταν η κυβερνηση καταφερε να μειωσει τους μισθους προσληψης των δημοσιων και ημικρατικων υπαλληλων την ακολουθησαν οι τραπεζες και τωρα οι εργοδοτες προσπαθουν να το κανουν το ιδιο στους οδηγους των λεωφορειων.

Καθε νικη των δημοσιων και ημικρατικων ανοιγει ενα ρηγμα στο μετωπο των εργοδοτων και της κυβερνησης για να περασουν και αλλοι εργαζομενοι οπως εγινε με την ΑΤΑ, την μειωση ωραριου, το δεκατο τριτο μισθο και αλλα.

Γι' αυτο και τωρα η μετωπικη επιθεση της κυβερνησης και των εργοδοτων πρεπει να βρει και μια αντιστοιχη μετωπικη απαντηση απο τους εργαζομενους στο δημοσιο, ημικρατικο και ιδιωτικο τομεα.

Πετρος Μιχαηλ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΥΣ

Το φυλλαδιο αυτο κυκλοφορησε στην ΣΥΤΑ, και υπογραφτηκε ηδη απο πανω απο 100 εργαζομενους, οι οποιοι το εστειλαν στις εφημεριδες.

Μαζι με την αυθαιρετη προσπαθεια καταργησης της συμφωνιας για το θερινο ωραριο στους ημικρατικους, ο προεδρος του Δ.Σ της ΑΗΚ μας κατηγορησε απο πανω σαν προνομιουχους και ζητησε απο την πολιτεια να λαβει μετρα: "Οι εργαζομενοι στην ΑΤΗΚ ειναι απο τους καλυτερα αμειβομενους σ' αυτο τον τοπο και η πολιτεια πρεπει να προβληματιστει", ειπε σε ανακοινωση του. Ο δε Κατσαμπας του Φιλελευθερου αρπαξε την ευκαιρια μαζι με τον προεδρο της ΟΕΒ για να μας κατηγορησουν σαν δηθεν "προνομιουχους" και να ζητησουν με τη σειρα τους να μας απαγορευσουν ακομα και το δημοκρατικο δικαιωμα της απεργιας.

Αυτη η προπαγανδα στηριζεται πανω σε χοντρα ψεματα. Παιρνουν τους μισθους των τμηματαρχων και των διευθυνταδων του δημοσιου και ημικρατικου και τους παρουσιαζουν σαν μισθους για την μαζα των εργαζομενων. Ομως οι μισθοι της μεγαλης μαζα των υπαλληλων ξεκινουν απο 250 για να φτασουν μεχρι τις 600, μετα απο πολλα χρονια υπηρεσια. Στην ΣΥΤΑ εργαζομενος με 11 χρονια υπηρεσια στη θεση του ειδικευμενου ΙΙ, παιρνει 336 λιρες και ενας εργατης 58 λιρες την εβδομαδα!!. Παρουσιαζουν ολους εμας στην ΣΥΤΑ, που δουλευουμε σε στυλλους και σε λακκους και ειμαστε εκτεθειμενοι σε κινδυνους ατυχηματων και πολλες χρονιες παθησεις σαν "προνομιουχους". Παρουσιαζουν τους εργαζομενους στους σταθμους της ΑΗΚ που πανω απο το 50% εχουν προβληματα ακοης και μερικοι μαλιστα εχουν πεθανει απο πνευμοκονιαση σαν προνομιουχους. Τους ταχυδρομικους που τρεχουν στις μοτορες με κρυο και ζεστη, σαν "χαραμοφαϊδες", και "κηφηνες" που καθονται και δεν δουλευουν.

Αν εχουμε καποια διαφορα απο καποιους εργαζομενους στον ιδιωτικο τομεα ειναι επειδη ο εργοδοτης μας ειναι ακομα υποχρεωμενος, να δινει τιμαριθμο, ταμειο προνοιας, και ιατρικη περιθαλψη. Αυτα ομως θα επρεπε να ειναι κεκτημενα για ολους τους εργαζομενους. Αν ακομα δεν ειναι, γι' αυτο φταινε οι εργοδοτες στον ιδιωτικο τομεα που επιβαλλουν αυτη την διακριση και οχι εμεις.

Αντιθετα οι εργοδοτες και οσοι τους υποστηριζουν θελουν να μας χτυπησουν για να παψουμε να ειμαστε το "κακο παραδειγμα" για τους υπολοιπους εργαζομενους που διεκδικουν τα ιδια αιτηματα με μας. Θελουν να μας κτυπησουν γιατι ειμαστε το πιο δυνατο κομματι, που μπορει να κερδιζει και να υπερασπιζεται τις καταχτησεις του χαρη στην μαζικη οργανωση και μαχητικοτητα του. Αν μας βαλουν χερι εμας, ξερουν οτι θα ειναι πιο ευκολο να κτυπησουν και ολους τους αλλους. Θελουν ετσι να ανοιξουν το δρομο για καταργηση της ΑΤΑ, για μειωση των μισθων και κτυπημα των αλλων κατακτησεων των εργαζομενων. Ποιοι εβαλαν πρωτοι θεμα για τριανταχταωρο και τριανταεξαωρο για να φτασει σημερα να το διεκδικα ολοκληρη η εργατικη ταξη; Δεν ηταν οι δημοσιοι και ημικρατικοι;

Το δηθεν ενδιαφερον τους για την "διαφορα των συνθηκων εργοδοτησης" που αποτελει "καθεστως απαραδεκτων διακρισεων σε βαρος των απασχολουμενων στον ιδιωτικο τομεα", φαινεται απο το ποσο υποστηριξαν τους εργαζομενους στον ιδιωτικο τομεα τωρα που κινητοποιουνται, τους οικοδομους, τους βαλιτσοποιους, τους οδηγους λεωφορειων, τους χαμαληδες στο λιμανι και αλλου. Οταν η κυβερνηση μειωσε τους μισθους προσληψης μας, το ' 80 και καταργησε αλλα ωφεληματα μας δεν ειδαμε να δωσει τιποτα στις εργατριες της ενδυσης αλλου κλαδου του ιδιωτικου τομεα. Αντιθετα ειναι με το μερος των εργοδοτων που προσπαθουν τωρα να μειωσουν και τους δικους τους μισθους προσληψης, οπως στους οδηγους λεωφορειων.

Αν θελουν να βρουν τους πραγματικους προνομιουχους ας κοιταξουν αναμεσα τους. Οι μονοι προνομιουχοι που ξερουμε εμεις ειναι οι εργοδοτες, οι διευθυνταδες, οι μεγαλοεκδοτες και οι υποστηριχτες τους. Αυτοι ολοι που μας χαρακτηριζουν εμας "προνομιουχους" ειναι αυτοι που πραγματι τρεφονται με παντεσπανι, που εχουν τα αρχοντικα τους παλατια στην Μακεδονιτισσα των 200,000 με 300,000 χιλιαδες λιρων. Αυτοι ειναι που εχουν τις κουρσαρες τους, τα κοτερα τους, και τις πολυτελεις επαυλεις. Η ΣΥΤΑ περυσι εκανε 17 εκ λιρες κερδη και η ΑΗΚ 14 εκ. Ολα αυτα εγιναν με τον δικο μας κοπο. Αν σταματησουμε εμεις να δουλευουμε ολοι θα νοιωσουν την αναγκη μας. Αν σταματησουν αυτοι ολοι να "δουλευουν" δηλαδη να μας βριζουν και να γραφουν εναντια στους εργαζομενους (αυτη ειναι η δουλεια που πληρωνονται να κανουν) η κοινωνια δεν θα χασει τιποτε αντιθετα θα γλυτωσει.

Εμεις δινουμε στη δημοσιοτητα τους μισθους μας. Ας δημοσιευσουν και αυτοι τους μισθους τα κερδη τους και τα διαφορα ωφεληματα που περνουν στο πλαϊ, αν τολμουν, για να φανουν οι πραγματικοι προνομιουχοι, τα πραγματικα παρασιτα.

Εργαζομενοι στην ΣΥΤΑ